

JOSIP PEČARIĆ, DR. SC. DAVOR MARIJAN

Josip Pečarić

DR. SC. DAVOR MARIJAN

ZAGREB, 2026.

© *Josip Pečarić*

KAZALO

UVOD	9
ŽIVOTOPIS	12
POVJESNIČAR DR. DAVOR MARIJAN HRVAT NEMA NIKAKVA RAZLOGA ŽALITI ZA JUGOSLAVIJOM	22
DAVOR MARIJAN: O ‘HRVATSKOM’ ANTIFAŠIZMU I NJEGOVIM VRIJEDNOSTIMA	33
DAVOR MARIJAN: POJAM REVIZIONIZAM BIO JE U SFERI MARKSIZMA, U HRVATSKU GA JE UVEO SLAVKO GOLDSTEIN	54
 DR. MARIJAN U MOJIM KNJIGAMA	58
RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.	58
PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA	58
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.	135
PREDSJEDNIK TUĐMAN I EUROPSKA UNIJA U SVJETLU GENOCIDNOG PRAVLJENJA ZEČEVA OD SRBA	135
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK III. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠU PRESUDU, ZAGREB, 2018.	145
POVJESNIČAR DAVOR MARIJAN: HAŠKI SUD JE POLITIČKA LAKRDIJA I PRAVOSUDNA KOMEDIJA	145
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE PODANIŠTVO,	

ZAGREB, 2018.	155
PROŠLO JE POLA GODINE OD PRESUDE ŠESTORCI- ŠTO JE PODUZELA VLADA?	155
NIKA PINTER: ‘LIJEPO JE DA SE MISLI O TOME ŠTO PRESUDA HRVATSKOJ ŠESTORKI ZNAČI, ALI SADA JE KASNO!’	159
GENERAL JANKO BOBETKO, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2020.	165
HDZ ZADRŽAVA VLAST PUPOVCU!	165
REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.	170
PISMO PROF. DR. SC. IVU RENDIĆ-MIOČEVIĆU	170
„JA SAM POBJEDNIK“ / NIKOLA ŠTEDUL, ZAGREB, 2022.	175
HRVATSKOJ SE DOGODILA OBRNUTA LUSTRACIJA, UDBA DOMINIRA MEDIJIMA, NAROD NE MOŽE RAZLUČITI ŽITO OD KUKOLJA	175
HRVATSKI 'LUDAK' I SRPSKI ZNANSTVENICI, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	181
IGOR VUKIĆ, SPOJ OLINJALOG UDBAŠA I VLATKE POKOS	181
VUKOVAR: TRIJUMF TUĐMANIZMA DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	186
ISPOLITIZIRAN I NEPRAVEDAN MEĐUNARODNI KAZNENI SUD ZA BIVŠU JUGOSLAVIJU, INTERNATIONAL CRIMINAL TRIBUNAL FOR THE FORMER YUGOSLAVIA- ICTY)	186
HAZU I TUĐMANOVA BISTA / NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA, 2., ZAGREB, 2024.	195
ZAHVALA AKADEMIKINJI DUBRAVKI ORAIĆ TOLIĆ	196
LICEMJERNI KANDIDATI ZA AKADEMIKE	201
KOMENTAR DON KAĆUNKA	213
AKADEMIK SA H-INDEKSOM NULA? – 4.	219
PREDSTAVLJANJE KNJIGE „BISKUP DR. SC. MILE BOGOVIĆ“ U ZAGREBU	224
TKO ĆE ODGOVARATI ZBOG PROTUHRVATSKIH LAŽI JUSP JASENOVCA? DRAGOVOLJAC.COM, 2024.	229
ZNANSTVENI REVIZIONISTI I POLITIČKI AKTIVISTI	229
DR. SC. VLADIMIR GEIGER, DRAGOVOLJAX.COM, 2024.	236
PANIKA ZBOG PROJEKTA 'SNOVI'	236

JONJIĆA ZA PREDSEDNIKA RH, DRUGO PROŠIRENO IZDANJE, DRAGOVOLJAC.COM., 2024.	246
JAVOR NOVAK: HRT PROTIV SVOJIH GLEDATELJA	246
DR. SC. ANTE NAZOR, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.	254
VELIKA POHVALA ZA HRVATSKOG POVJESNIČARA DR. SC. ANTU NAZORA - I ON JE UZ THOMPSONA I KORDIĆA ..	254
DAVOR MARIJAN: OSVRT NA REAKCIJU INICIJATIVE MLADIH ZA LJUDSKA PRAVA NA IZJAVU DR. SC. ANTE NAZORA	269
JAVOR NOVAK: ULOMCI ZBILJE, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.	275
DISKRIMINACIJA PREDSEDNIČKIH KANDIDATA	275
ZORICA GREGURIĆ, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.	278
DAVOR MARIJAN, POVJESNIČAR RASKRINKAO 'NOSTALGIČARE': 'ZANEMARUJU DA SE TO DVA PUT DOGODILO JUGOSLAVIJI'	279
BEZOČNA LAŽ IVE DROBILICE / PROFESORI MITRINOVIĆ, TOŠIĆ I AKADEMIK MILOVANOVIĆ, DRAGOVOLJAC.COM., 2026.	283
"JEDAN OD NAJUGLEDNIJIH HRVATSKIH INTELEKTUALACA" A LAŽNO SE PREDSTAVLJA KAO AKADEMIK - ZNATE LI DA MU JE I TATA SLAVKO BIO DOKTOR ZNANOSTI?	283
PROF. DR. SC. MIRJANA KASAPOVIĆ PROTIV ŽGOLDSTEINA	294
UVOD	294
MINISTARSTVO DROBILIČARA, DRAGOVOLJAC.COM., 2026.	298
MINISTARSTVO DROBILIČARA I PROF. DR. SC. MIRJANA KASAPOVIĆ	298
DR. MARIJAN NA MOM FACEBOOKU	306
KNJIGA AKADEMIKA PEČARIĆA "PROF. DR. SC. MIRJANA KASAPOVIĆ PROTIV GOLDSTEINA"	306

POVJESNIČAR DAVOR MARIJAN: HRVATSKI RADIO KRIVOTVORIO ČINJENICE. ARMIJU BIH UBACIO U OPERACIJU „LJETO-95“	309
DAVOR MARIJAN, DAN PRIJE OLUJE MLADIĆ PLANIRAO PROTUNAPAD: DOKUMENT POKAZUJE KOLIKO JE POGREŠNO PROCIJENIO STANJE	317
TRI GENERALA	323
MARIJAN OPOVRGAVA KLASIĆA: PARTIZANI SU OSVOJILI VLAST UZ KLJUČNU POMOĆ STALJINA I SAVEZNIKA	327
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	331

UVOD

Kada sam prije dvije godine zaustavio izbor za akademika „Povjesničara – uklanatelja“, kako je predloženog kandidata za akademika koji je uklonio bistu Utemeljitelja RH akademika Franje Tuđmana čim je postao ravnatelj HIP-a Slavonski Brod, i koji se je glupavim tekstom suprotstavio prijedlogu da HIP Zagreb dobije Tuđmanovo ime važnu ulogu je odigrala i činjenica da je na Scpusovoj listi imao 1 rad s 0 citata pa mu je i h-indeks bio 0.

Već tada sam spomenuo povjesničara Davora Marijana:

„Draga kolegice, znaš li tko je drugi na toj listi (mislim na listi sa Scopusa za znanstvenike iz HIP_a, J.P.)? Pa upravo povjesničar čiji sam Ti tekst o revizionizmu citirao Davor Marijan s 18 radova i h-indeksom 3.“

Danas to izgleda ovako:

Marijan, Davor

- Hrvatski Institut za Povijest., Zagreb, Croatia
- Scopus ID: 57140473100

37 Citations by 31 documents

22 Documents

h-indexView h-index 3

Kolegica koja je bila ispred njega više nije s nama, ali to ne znači da će on recimo biti predložen za akademika.

Zašto?

Pa ako znamo da mene proziva Ministarstvo Drobiličara koje bi trebalo biti Ministarstvo znanosti jer zastupam istinu a ne laž o logoru Jasenovac, pa me je svojevremeno ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest da knjigom koju je i izdao taj institut 1998. godine odgovorim na knjigu ravnatelja i osnivača Muzeja genocida u Beogradu “Tuđmanov Jasenovački mit” (vjerovali ili ne Ministarstvo stranke koju je osnovao Tuđman i koga sam knjigom branio) kako bi mogao biti nagrađen povjesničar koji razotkriva sramotno održavanje jugo-komunističe ‘istorije’ i ‘istoričare u RH kao što to radi dr. sc. Davor Marijan

Zato poslije Životopisa i jednog razgovora s dr. sc. Davorom Marijanom
POVJESNIČAR DR. DAVOR MARIJAN HRVAT NEMA NIKAKVA
RAZLOGA ŽALITI ZA JUGOSLAVIJOM

dajem jedan takav njegov tekst.

DAVOR MARIJAN: O 'HRVATSKOM' ANTIFAŠIZMU I NJEGOVI
VRIJEDNOSTIMA

Tekst je dan u mojoj knjizi

J. Pečarić, Prof. dr. sc. Mirjana Kasapović protiv Goldsteina,

dragovoljac.com., 2026.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/kasapovic.pdf>

Tu posebno treba izdvojiti i ono što je ovaj sjajni hrvatski povjesničar pisao o revizionizmu, Znamo da su Utemeljitelja RH akademika Franju Tuđmana 'istoričari' proglasili najvećim revizionizmom pa takve slične Tuđmanu danas proziva Ministarstvo drobiličara.

Pogledajte i zašto i uz koga se oni svrstavaju:

DAVOR MARIJAN: POJAM REVIZIONIZAM BIO JE U SFERI
MARKSIZMA, U HRVATSKU GA JE UVEO SLAVKO GOLDSTEIN

Akademik Josip Pečarić

ŽIVOTOPIS

Davor Marijan

ISTRAŽIVAČKI INTERESI I RADNO ISKUSTVO

Bavi se istraživanjem Drugog svjetskog rata, Hrvatske u socijalizmu i Domovinskog rata. Od prosinca 1995. do rujna 2001. radio je u Središnjem vojnom arhivu i Vojnom muzeju Ministarstva obrane Republike Hrvatske. Od listopada 2001. radi u Hrvatskom institutu za povijest. Znanstveni je savjetnik u trajnom zvanju.

OBRAZOVANJE

Na Filozofskom fakultetu u Zagrebu 1994. diplomirao je povijest i arheologiju. Na istom fakultetu je magistrirao 2005. s temom *Ustaške vojne postrojbe*, a doktorirao 2006. s temom *Jugoslavenska narodna armija i raspad Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije 1987.-1992. godine*.

PROJEKTI

Sudjelovao je na projektu „Stvaranje Republike Hrvatske i Domovinski rat 1991.-1995.-1998.“, bio voditelj projekta „Republika Hrvatska i Domovinski rat 1991.-1995.-2000.“. Trenutno vodi projekat „Političko ozračje i represija u Hrvatskoj i Jugoslaviji od 1941. do 1995. godine – selektivna sjećanja i interpretacije“.

NAGRADE

Nagrada Hrvatskog nacionalnog odbora za povijesne znanosti i Društva za hrvatsku povjesnicu „Mirjana Gross“ za knjigu *Domovinski rat* (Zagreb, 2016.);

Nagrada Hrvatskog nacionalnog odbora za povijesne znanosti i Društva za hrvatsku povjesnicu „Mirjana Gross“ za knjigu *Hrvatska u Jugoslaviji 1980-ih: Lažna svijest i svjesna laž*, (Zagreb, 2024.);

<https://www.hipzg.hr/davor-marijan/>

POPIS RADOVA

1. Marijan, Davor Je li ubojstvo Josipa Reihl-Kira bila prekretnica u političkom i sigurnosnom stanju u Hrvatskoj 1991? // CroFacta. Zagreb: Leksikografski zavod Miroslav Krleža, 2025
2. Marijan, Davor Victims of World War II in Yugoslavia's Daily Politics during the 1980s // Repression and Human Losses in 20th-Century Croatia: Studies and Research Perspectives / Barić, Nikica (ur.). Zagreb: Croatian Institute of History; Tragovi prošlosti Ltd., 2025. str. 393-415
3. Marijan, Davor Je li odnos prema antifašizmu u Hrvatskoj antiantifašistički? // CroFacta. Zagreb: Leksikografski zavod Miroslav Krleža, 2025
4. Marijan, Davor Je li antifašizam ustavna vrijednost Republike Hrvatske? // CroFacta. Zagreb: Leksikografski zavod Miroslav Krleža, 2025
5. Marijan, Davor Jesu li Titovi partizani na čelu s komunistima sami osvojili vlast u Jugoslaviji? // CroFacta. Zagreb: Leksikografski zavod Miroslav Krleža, 2025
6. Marijan, Davor Hrvatska u komunističkoj Jugoslaviji – prilog istraživanju // Časopis za suvremenu povijest, 57 (2025), 3; 586-622. doi: 10.22586/csp.v57i3.39888
7. Marijan, Davor Vladari ili podstanari - Srbi u Hrvatskoj tijekom 1980-ih godina. Prilog istraživanju // Radovi Zavoda za povijesne znanosti HAZU u Zadru, 67 (2025), 311-343. doi: 10.21857/y6z0lb7dpm
8. Marijan, Davor Hrvatska u Jugoslaviji 1980-ih: Lažna svijest i svjesna laž. Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2024

9. Marijan, Davor Partijski vrh Hrvatske i tjednik Danas 1982. – 1983. godine // Časopis za suvremenu povijest, 55 (2023), 2; 283-316. doi: 10.22586/csp.v55i2.26584
10. Marijan, Davor Komiteti za općenarodnu obranu i društvenu samozaštitu – slučaj Socijalističke Republike Hrvatske // Historijski zbornik, 76 (2023), 2; 111-132. doi: 10.59412/hz.76.2.5
11. Marijan, Davor Na dnevnom redu partijskih sjednica: Katolička Crkva kao kontinuirani problem Saveza komunista Hrvatske 1979. – 1988. godine // Croatica Christiana periodica : časopis Instituta za crkvenu povijest Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveučilista u Zagrebu, 47 (2023), 92; 89-108. doi: 10.53745/ccp.47.92.5
12. Marijan, Davor Kraj "idile" - Avangarda i nezadovoljna radnička klasa 1980-ih // Hercegovina (Filozofski fakultet Sveučilišta u Mostaru), 9 (2023), 307-337
13. Marijan, Davor „Ustaške demonstracije“ u Splitu na Badnju noć 1984. godine // Radovi Zavoda za povijesne znanosti HAZU u Zadru, 64 (2022), 323-345. doi: 10.21857/90836cz0ky
14. Marijan, Davor Građanska desnica 1984.-1989. – prilog istraživanju tipologije unutarnjih neprijatelja socijalističke Jugoslavije // Hercegovina, 8 (2022), 254-284
15. Marijan, Davor Konceptija općenarodne obrane i društvene samozaštite – militarizam samoupravnoga socijalizma // Časopis za suvremenu povijest, 53 (2021), 3; 953-987
16. Marijan, Davor Armija i Slovenija 1984.-1991. godine // Dileme, 5 (2021), 1; 39-64
17. Marijan, Davor Borbe za Livno u travnju 1992. godine - prilog istraživanju // Hercegovina, 7 (2021), 275, 308

18. Marijan, Davor „Cvijeće zla” – "Bijela knjiga" Saveza komunista Hrvatske // Časopis za suvremenu povijest, 53 (2021), 1; 7-42
19. Marijan, Davor Rat za Bosansku Posavinu 1992. godine. Zagreb : Slavonski Brod: Hrvatski institut za povijest ; Hrvatski institut za povijest - Podružnica za povijest Slavonije, Srijema i Baranje, 2020
20. Marijan, Davor Grad u jugoslavenskoj vojnoj doktrini i ratovima u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini 1991.-1995. godine // Gradovi u ratovima: Kroz povijest do suvremenosti. Zagreb: Institut društvenih znanosti Ivo Pilar, 2019. str. 79-100
21. Marijan, Davor Suvremena hrvatska povijest i nevolje s revizionizmom // Časopis za suvremenu povijest, 51 (2019), 2; 385-421
22. Marijan, Davor Osnivanje i ratni put 81. gardijske bojne Hrvatske vojske Virovitica // Virovitica u Domovinskom ratu. Virovitica: Državni arhiv u Virovitici, 2018. str. 305-332
23. Marijan, Davor Mitom protiv "mita" ili o knjizi Rat i mit Dejana Jovića // Časopis za suvremenu povijest, 50 (2018), 2; 435-452
24. Marijan, Davor Između želje i stvarnosti: ustaša u bojnoj odori // Časopis za suvremenu povijest, 50 (2018), 2; 337-362
25. Marijan, Davor Bosanskoposavski koridor - značenje, borbe, tumačenja // Slavonski Brod i Brodsko-posavska županija u Domovinskom ratu. Slavonski Brod: Hrvatski institut za povijest - Podružnica za povijest Slavonije, Srijema i Baranje, 2018. str. 13-38
26. Marijan, Davor Rat Hrvata i Muslimana u Bosni i Hercegovini od 1992. do 1994.. Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2018
27. Godić, Darjan Oružane snage pobunjenih Srba na području Like 1990. – 1995. / Marijan, Davor (mentor). Zagreb, Hrvatski studiji, 2017

28. Marijan, Davor Hrvatska 1989.-1992.: rađanje države. Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2017
29. Mihaljević, Josip ; Marijan, Davor Obrana i pad Vukovara (II) // Povijesne kontroverze, Treći program Hrvatskog radija, 2016
30. Mihaljević, Josip ; Marijan, Davor Obrana i pad Vukovara (I) // Povijesne kontroverze, Treći program Hrvatskog radija, 2016
31. Marijan, Davor „Događanja naroda“ u Kninu 1989. godine – slom jugoslavenske ustavne konstrukcije u Hrvatskoj // Radovi Zavoda za povijesne znanosti HAZU u Zadru, 58 (2016), 439-467
32. Marijan, Davor From People's Liberation war and Revolution to Antifascist Struggle // Review of Croatian history, XII (2016), 1; 155-182
33. Marijan, Davor Domovinski rat. Zagreb: Despot infinitus ; Hrvatski institut za povijest, 2016
34. Knežević, Domagoj Hrvatska demokratska zajednica, od osnivanja do raskida s Jugoslavijom / Marijan, Davor (mentor). Zagreb, Hrvatski studiji, 2015
35. Marijan, Davor Godina 1995. u suvremenoj hrvatskoj povijesti // Časopis za suvremenu povijest, 47 (2015), 3; 463-483
36. Marijan, Davor Jugoslavenska narodna armija i vjerske zajednice - prilog istraživanju // Croatica Christiana periodica : časopis Instituta za crkvenu povijest Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveučilista u Zagrebu, XXXIX (2015), 76; 171-198
37. Marijan, Davor Župa Ljubunčić u ratovima XX stoljeća // Župa Ljubunčić. Sarajevo: Franjevački medijski centar Svjetlo riječi, 2015. str. 43-63

38. Marijan, Davor Paravojne postrojbe i izvaninstitucionalno ponašanje nekih regularnih sastava u ratovima u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini 1991-1993 - prilog istraživanju // *Asymetriczne Balkany: Działania asymetryczne, militarne i polityka bezpieczeństwa na Połwyspie Bałkańskim w XX i XXI wieku*. Częstochowa: Akademia im. Jana Długosza w Częstochowie, 2015. str. 109-127
39. Gibas Krzak, Danuta ; Zasun, Anna ; Radelić, Zdenko ; Pieta, Sebastian ; Krzak, Andrzej ; Kus, Malgorzata ; Marijan, Davor ; Barić, Nikica ; Karović, Merisa ; Zulczyk, Mateusz et al. *Gerila u Hrvatskoj (1945-1950) // Asimetryczne Bałkan : Działania asymetryczne, militarne i polityka bezpieczeństwa na Połwyspie Bałkańskim w XX i XXI wieku*. Częstochowa: Akademia im. Jana Długosza w Częstochowie, 2015. str. 43-61
40. Marijan, Davor Bjelovar i Bjelovarsko-bilogorska županija u Domovinskom ratu // *Radovi Zavoda za znanstvenoistraživački i umjetnički rad u Bjelovaru*, 8 (2014), 17-44
41. Marijan, Davor Gospić u Domovinskom ratu // *Gospić : grad, ljudi, identitet*. Zagreb : Gospić: Institut društvenih znanosti Ivo Pilar, 2013. str. 231-256
42. Marijan, Davor *Obrana i pad Vukovara*. Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2013
43. Marijan, Davor *Vojni aspekt hrvatskoga osamostaljenja 1991 // Nastanak suvremene države Hrvatske i dvadeseta obljetnica njezina utemeljenja*. Zagreb: (Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti), 2012. str. (137)-(151)
44. Marijan, Davor *Zamisao i propast napadne operacije Jugoslavenske narodne armije na Hrvatsku u rujnu 1991. godine* // *Časopis za suvremenu povijest*, 44 (2012), 2; 251-275

45. Marijan, Davor Organizacija i djelovanje Jugoslavenske narodne armije i pobunjenih Srba u zapadnoj Slavoniji tijekom 1991. // Srpska pobuna u zapadnoj Slavoniji 1990.-1995.: nositelji, institucije, posljedice. Slavonski Brod : Zagreb: Hrvatski institut za povijest - Podružnica za povijest Slavonije, Srijema i Baranje ; Hrvatski memorijalno-dokumentacijski centar Domovinskog rata (HMDCDR), 2012. str. 97-112
46. Marijan, Davor Djelovanje Jugoslavenske narodne armije u Hercegovini, 1990.-1992. // Hum i Hercegovina kroz povijest. Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2011. str. 629-651
47. Marijan, Davor The Sarajevo Ceasefire – Realism or strategic error by the Croatian leadership? // Review of Croatian history, 7 (2011), 1; 103-123
48. Marijan, Davor "Slučaj" Logorište // Časopis za suvremenu povijest, 43 (2011), 2; 453-480
49. Marijan, Davor Rat u Hrvatskoj 1990-1991. Sudionici i značajke // Istorija 20. veka, XXIX (2011), 2; 55-74
50. Marijan, Davor 102. brigada HV Novi Zagreb // 102. brigada HV Novi Zagreb. Zagreb: Klub veterana 102. brigade Hrvatske Vojske, 2011. str. 11-90
51. Marijan, Davor Storm. Zagreb: Hrvatski memorijalno-dokumentacijski centar Domovinskog rata (HMDCDR), 2010
52. Marijan, Davor Rukovođenje i komandovanje Oružanim snagama SFRJ: Vrhovna razina // Časopis za suvremenu povijest, 41 (2009), 3; 659-686
53. Marijan, Davor Novska u Domovinskom ratu. Novska: Udruga Hrvatskih Dragovoljaca Domovinskog Rata Grada Novske, 2009

-
54. Marijan, Davor "Livno mora pasti": Borbe dijelova V. ustaškog stajaćeg zdruge s II. proleterskom divizijom za Livno u prosincu 1942. godine // Časopis za suvremenu povijest, 40 (2008), 3; 951-968
55. Marijan, Davor Zborno područje Bjelovar u operaciji Una // Scrinia Slavonica : godišnjak Podružnice za povijest Slavonije, Srijema i Baranje Hrvatskog instituta za povijest, 8 (2008), 1; 317-335
56. Marijan, Davor Sudionici i osnovne značajke rata u Hrvatskoj 1990.-1991. // Časopis za suvremenu povijest, 40 (2008), 1; 47-64
57. Marijan, Davor 144. brigada Hrvatske vojske. Zagreb: Muzej Prigorja, 2007
58. Marijan, Davor Oluja. Zagreb: Hrvatski memorijalno-dokumentacijski centar Domovinskog rata (HMDCDR), 2007
59. Marijan, Davor Djelovanje JNA i pobunjenih Srba u Lici 1990.-1992. godine // Senjski zbornik : prilozi za geografiju, etnologiju, gospodarstvo, povijest i kulturu, 33 (2006), 217-242
60. Radelić, Zdenko ; Marijan, Davor ; Barić, Nikica ; Bing, Albert ; Živić, Dražen Stvaranje hrvatske države i Domovinski rat. Zagreb: Školska knjiga ; Hrvatski institut za povijest, 2006
61. Marijan, Davor Graničari : prilog za ratni put 108. brigade Zbora narodne garde Republike Hrvatske. Slavonski Brod: Hrvatski institut za povijest - Podružnica za povijest Slavonije, Srijema i Baranje, 2006
62. Marijan, Davor Aggression of the Yugoslav People's Army on the Republic of Croatia 1990-1992 // Review of Croatian history, 1 (2005), 1; 295-317-x

63. Marijan, Davor Hrvatske kontroverze o ratu 1991-1995. Povodom knjige "Sjećanje vojnika" generala Martina Špegelja // Tokovi istorije, 3-4 (2004), 111-137-x
64. Marijan, Davor Expert opinion: On the War Connections of Croatia and Bosnia and Herzegovina // Časopis za suvremenu povijest, 36 (2004), 1; 249-289-x
65. Marijan, Davor Vještački nalaz: o ratnim vezama Hrvatske i Bosne i Hercegovine (1991.-1995.) // Časopis za suvremenu povijest, 36 (2004), 1; 211-248-x
66. Marijan, Davor Borovo selo i "bitka u prostoru" // Spomenica Filipa Potrebiće. Zagreb: Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, 2004. str. 469-484-x
67. Marijan, Davor Bitka za Vukovar. Zagreb : Slavonski Brod: Hrvatski institut za povijest, 2004
68. Marijan, Davor "Jedinstvo" - posljednji ustroj JNA // Polemos, 6 (2003), 1-2 (11-12); 11-47-x
69. Marijan, Davor Lipanjski ustanak u istočnoj Hercegovini 1941. godine // Časopis za suvremenu povijest, 35 (2003), 2; 545-576-x
70. Marijan, Davor Majsko savjetovanje CK KPJ-kamen temeljac u zidu obmana // Hereditas rerum Croaticarum ad honorem Mirko Valentić. Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2003. str. 325-331-x
71. Marijan, Davor Bitka za Vukovar 1991. // Scrinia Slavonica : godišnjak Podružnice za povijest Slavonije, Srijema i Baranje Hrvatskog instituta za povijest, 2 (2002), 2; 367-402-x
72. Marijan, Davor Oružane snage SFRJ u izvanrednim prilikama // Časopis za suvremenu povijest, 34 (2002), 2; 339-376-x

73. Marijan, Davor Smrt oklopne brigade: prilozi za istraživanje rata za Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu 1990.-1992.. Zagreb: Naklada Zoro, 2002
74. Marijan, Davor The Yugoslav National Army Role in the Agression Against the Republic of Croatia 1990 to 1992 // National security and the future, 2 (2001), 3-4; 143-177-x
75. Marijan, Davor Rat u Bosni i Hercegovini ili nepodnošljiva lakoća "povjesničarenja" // Nacionalna sigurnost i budućnost, 1 (2001), 1; 137-158-x
76. Marijan, Davor Slavonija u ratnoj 1991. godini // Scrinia Slavonica : godišnjak Podružnice za povijest Slavonije, Srijema i Baranje Hrvatskog instituta za povijest, 1 (2001), 1; 280-306-x
77. Marijan, Davor Jugoslavenska narodna armija u agresiji na Republiku Hrvatsku 1990.-1992. godine // Časopis za suvremenu povijest, 33 (2001), 2; 289-321-x
78. Marijan, Davor The War in Bosnia and Herzegovina Or the Unacceptable Lightness of "Historicism" // National security and the future, 1 (2000), 1; 153-184-x
79. Marijan, Davor Borbe za Kupres u travnju 1992. // Polemos, III (2000), 3; 11-49-x
80. Marijan, Davor Smrt oklopne brigade // Polemos, III (2000), 2 (6); 13-42-x

<https://www.croris.hr/crosbi/searchByContext/2/2163>

**POVJESNIČAR DR. DAVOR MARIJAN HRVAT
NEMA NIKAKVA RAZLOGA ŽALITI ZA
JUGOSLAVIJOM**

Marino Erceg

7. srpnja 2026.

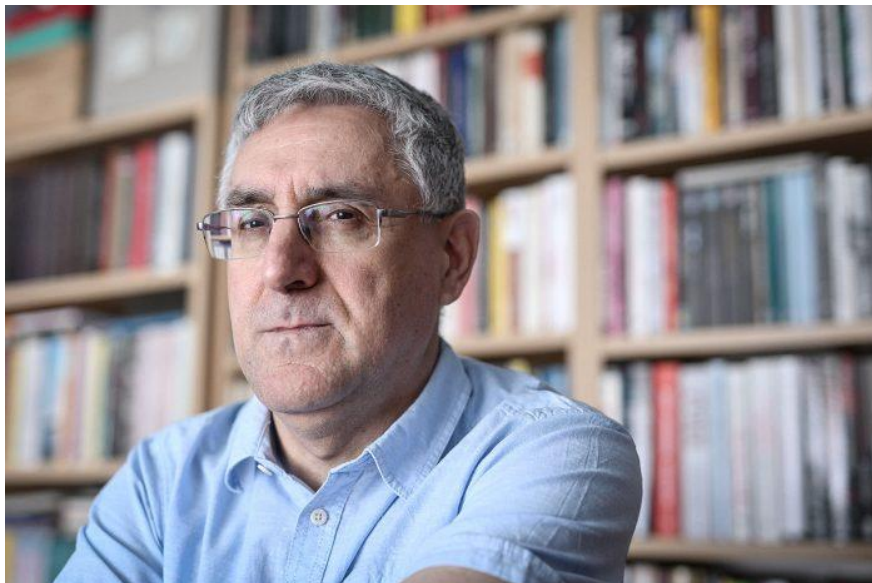

Foto: Igor Soban/PIXSELL

»Hrvatsku su u Domovinskom ratu stvorili ‘obični mali ljudi’ kojima nije bio problem s puškom stati pred tenk, dakako pod Tuđmanovim vodstvom!«

Pomnu rekonstrukciju raspada Jugoslavije ponudio je povjesničar dr. Davor Marijan s Hrvatskoga instituta za povijest u svojoj novoj knjizi »Hrvatska šutnja i godine raspleta: Hrvatska u Jugoslaviji 1980-ih«. Uvidi do kojih je došao detaljnom analizom tisuća povijesnih dokumenata, među kojima su i zapisi iz najviših partijskih foruma, donose sliku države sasvim različite od one Jugoslavije kakva se i u hrvatskom medijskom prostoru uporno prikazuje. Politički rasplet osamdesetih, kako pokazuje i nova knjiga dr. Marijana, razotkrio je što je Jugoslavija zapravo bila – država velikosrpske hegemonije u kojoj je komunizam bio tek kamuflaža za gotovo aparthejdski način upravljanja iz Beograda.

Godinama, ako ne i desetljećima, uporno se u našem javnom prostoru želi nametnuti teza da su za raspad Jugoslavije krivi »zločesti nacionalisti«. Ali podjednako s obiju strana – i hrvatske i srpske. Koliko je spomenuta teza deplasirana?

Uravnoteživanje krivice zapravo traje od rata, samoga raspada Jugoslavije. Postoji jedna struja u Hrvatskoj koja stalno gura priču koja se svodi na Slobodana Miloševića, Franju Tuđmana, sastanak u Karađorđevu i navodno dogovoreni rat na račun Bosne i Hercegovine. Ideja dogovorenoga rata je apsurdna. Kada čovjek uđe u povijesnu građu, dokumente, stvari su daleko složenije. To se vidi iz moje najnovije knjige koja je u, historiografskom smislu, rađena na najsnažnijim izvorima – a to su izvori partijskoga vrha. Iz toga se vidi da u drugoj polovici osamdesetih sve glavne političke tokove usmjerava Srbija i srpski komunisti koji lako prelaze s komunističkih ispraznica u agresivni nacionalizam. U tom smislu nema nikakve dvojbe da je srpski nacionalizam bio pokretač cijeloga kaosa, raspada Jugoslavije i krvavoga rata, posljedice čega se i danas osjećaju u svim zemljama bivše Jugoslavije.

U pripremi za provedbu velikosrpskoga scenarija raspada Jugoslavije formirala se i politička osovina sastavljena od kruga oko Slobodana Miloševića i JNA, ali i kruga intelektualnih i duhovnih podupiratelja iz redova SANU-a i SPC-a. Što je na račun Hrvatske svakomu od tih činitelja bilo u interesu postići u kontekstu raspada Jugoslavije?

U drugoj polovici osamdesetih to još nisu bila velika savezništva. Ne možemo reći da su Milošević i Armija prije druge polovice 1989. saveznici. Ono što je zajedničko Miloševiću i Armiji – koju vode Branko Mamula i njegov nasljednik Veljko Kadijević, a obojica su bila iz Hrvatske i po nacionalnosti nisu bili Hrvati – bila je težnja k jakoj državi. U Jugoslaviji su se stvari redovito prelamale u odnosu prema državi. Uvijek se smatralo da su za jaku državu Srbi i oni koji se izjašnjavaju Jugoslavenima, a za slabu i decentraliziranu državu svi ostali. To je suštinski sukob.

»Uzmimo samo općenito položaj Srba osamdesetih u Hrvatskoj. Prosječan Srbin imao je tada više šansi riješiti sve svoje egzistencijalne probleme, a manje šansi da završi u zatvoru. Od 1945. godine nadalje situacija je zapravo stalno bila takva«

Za razliku od Katoličke Crkve koja je iz perspektive režima bila stalni i glavni neprijatelj, Srpska je pravoslavna Crkva na političku scenu iskoračila početkom osamdesetih. I njoj je kosovski problem, a posebice Milošević, otvorio prostor za političko djelovanje. Krajem desetljeća već se stvorila nekakva pravoslavno-komunistička simbioza. Ona je dovela i do gotovo nevjerovatne slike: crvena zvijezda, križ i puška, što je posebno do izražaja došlo 1991. godine. To je slika koja je prvo tragična za Srbiju, a potom za ostale sastavnice druge Jugoslavije.

U drugoj polovici osamdesetih Srbija je u Jugoslaviji kao glavno političko pitanje nametnula problem Kosova. I svi koji nisu dijelili takvo mišljenje tretirani su neprijateljima. U stvaranju takve slike srbijanski su mediji odigrali veliku ulogu. Hrvatska je po tom pitanju bila u osjetljivu položaju jer je bila zemlja u kojoj su i Srbi imali status ustavnoga naroda. Hrvatska se tada uglavnom držala smjernica partijskoga vrha Jugoslavije na koje su Slovenci imali solidan utjecaj pa su to često bile »mlake« reakcije.

Tu dolazimo i do problema koje je za Hrvatsku donio ustav iz 1974. godine. Njime je de facto srpskomu narodu u Hrvatskoj dana konstitutivnost.

Jest. U Jugoslaviji su Srbi zapravo imali tri države. Imali su svoju potpuno nacionalnu državu Srbiju i još dvije koje su dijelili, a to su bile Bosna i Hercegovina i Hrvatska. U obje te republike Srbi su imali povlaštena mjesta u cijelom sustavu. Kako? Uzmimo samo općenito položaj Srba osamdesetih u Hrvatskoj. Prosječan Srbin imao je tada više šansi riješiti sve svoje egzistencijalne probleme, a manje šansi da završi u zatvoru. Od 1945. godine nadalje situacija je zapravo stalno bila takva, s iznimkom možda samo u kratkom razdoblju hrvatskoga proljeća.

Kako je hrvatski partijski vrh reagirao na prijetnje iz Beograda osamdesetih? Koliko je Partija u Hrvatskoj mogla reagirati na opasnost koja se spremala iz velikosrpskih krugova?

Zapravo i nije imala velik prostor za reakciju. U Savezu komunista Hrvatske uvijek je u postotku bilo više Srba nego što ih je bilo u realnom udjelu među stanovništvom Hrvatske. Srbi su u Hrvatskoj na najvišim razinama imali »zajamčene« kvote. Do 1980. bila je praksa da najviša funkcija do koje Srbin može doći u Hrvatskoj bude sekretar Partije. To je drugi čovjek u Partiji. No 1980. prijeđena je i ta prešutna granica jer su uvedena kolektivna jednogodišnja rukovodstva i onda je i Srbin bio predsjednik Sabora, predsjednik Predsjedništva SR Hrvatske i na kraju od 1986. do prosinca 1989. predsjednik Predsjedništva CK SKH. To je bio Stanko Stojčević, koji je u tom trenutku bio najmoćniji funkcionar u Hrvatskoj. Iz te perspektive može se reći da su u osamdesetima Srbi u Hrvatskoj dosegнули najveći politički vrhunac koji su mogli. Ranije se čuvao kakav-takav privid da ne mogu doći do vrha, odnosno da u nacionalnoj državi Hrvata na samom vrhu mogu biti samo Hrvati. Primjerice u Izvršnom vijeću Srbi su imali uglavnom trećinu ministara, odnosno republičkih sekretara kako se zvala ta funkcija. Na nižim razinama u sustavu imali su niz zamjeničkih mjesta, a prema razini općine, odnosno lokalnoj razini bilo ih je jako mnogo i tu zapravo nisu vrijedila pravila o nekakvu reciprocitetu kao na najvišoj razini.

Kad Slobodan Milošević počinje svoj meteorski uspon u Srbiji, u Hrvatskoj su svjesni da on ide krajnje agresivno, posebno prema Kosovu, a od 1988. počinje i onaj val mitinga, »antibirokratska revolucija« ili »jogurt-revolucija«. Hrvatski, pa i svi ostali partijski vrhovi u Jugoslaviji, dobro su znali što to sve znači. Svi su se oni do tada zalagali za neki mir, održavanje okoštale birokratske strukture... A Milošević je shvatio da je došao njegov trenutak. Zapravo je on bio prvi visoki partijski funkcionar u Jugoslaviji koji je shvatio da je Josip Broz Tito umro i da je došlo vrijeme za novoga Tita. A sustav je bio postavljen tako da nema mjesta za njega, što je bila Titova predsmrtna baština. No Milošević je u taj prostor ušao poput buldožera i srušio sustav.

Problemi u Hrvatskoj u Partiji počinju onda kada je postalo očito da ne samo velik broj Srba u Hrvatskoj, nego i velik broj komunista Srba podupire

Miloševića. Nakon 1971. prva vidljiva podjela u hrvatskim partijskim strukturama nastala je 1988. oko pitanja Kosova. Primjerice intervencijom SUBNOR-a spriječeno je da se u sjevernoj Dalmaciji i Lici održi nekoliko mitinga po obrascu »događanja naroda«. Ali 1989. u tome Partija nije uspjela jer je u Kninu 28. veljače održan srpski miting po obrascu onih koji su se održavali ranije po Srbiji. Nakon toga Partija je tražila očitovanje od svih općinskih partijskih komiteta. Rezultati očitovanja pokazali su da se Partija po nacionalnom sastavu podijelila oko pitanja Kosova. To znači da je već otprilike godinu dana prije pobjede HDZ-a na izborima Partija u Hrvatskoj bila podijeljena. Ona 1989. više nije znala kako se postaviti prema tim zbivanjima. U partijskom je govoru cijelo vrijeme Jugoslavije prevladavao imperativ da se komunist mora boriti protiv »svojeg nacionalizma«. No srpski se komunisti nisu borili protiv svojega nacionalizma. Partija taj problem protežiranja svojega nacionalizma nije mogla riješiti i na njemu se slomila na prijelazu iz 1989. u 1990. godinu.

*Kada zapravo započinje veliki rasplet jugoslavenske
krize?*

Tu se ne može ponuditi jednoznačan odgovor. Sva ona zbivanja iz druge polovice osamdesetih i koja se obično svode na pojavu Slobodana Miloševića zapravo su samo dio procesa koji je trajao gotovo dvadeset godina. Ta politička kriza počela se rasplitati nakon smrti Josipa Broza Tita i posebice 1981. nakon pobune Albanaca na Kosovu. Za nekoliko godina cijela srbijanska elita – i socijalistička i nesocijalistička – stvorila je atmosferu koja je iznjedrila Slobodana Miloševića. On se nije pojavio slučajno, nego je bio proizvod procesa koji je trajao gotovo dva desetljeća. Da se nije pojavio Milošević, umjesto njega pojavio bi se netko drugi. To je najbolje jednom prilikom opisao Vuk Drašković rekavši otprilike: »Mi smo sve godine sedlali konja za cara, a car je odjednom postao Milošević.« U nacionalističko sedlo zasjeo je srpski komunist. Ali u tome se vidi i koliko su tanke bile granice između srpskoga nacionalizma i komunizma. Odnosno želja za moću uvijek potire sve ideološke granice. Među srpskom

populacijom postoji teza da svi problemi u Jugoslaviji započinju s Ustavom iz 1974. godine, odnosno nekoliko godina ranije s amandmanima na Ustav SFRJ iz 1963. godine.

Obično se o Memorandumu SANU-a iz 1986. govori kao o velikoj prekretnici u pripremi agresije na Hrvatsku, svojevrsnoj objavi plana velikosrpskoga napada. No iz Vaše knjige razvidno je i da tomu ne želite pridati (pre)veliku važnost. Zašto?

Memorandum sam čitao nekoliko puta. Prvi put kada se tek pojavio, znači kao student. Kasnije još nekoliko puta, kao povjesničar. Memorandum je na »sudbonosnu« razinu podigla Partija. Prije svega Partija u Srbiji koja je bila šokirana njegovom pojavom i sadržajem. Ivan Stambolić kao predsjednik Predsjedništva Srbije prvi je bio osupnut zbog kritiziranja sustava, tj. Partije. Memorandum ima dva dijela. Prvi se dio bavi ekonomskom kritikom Jugoslavije i taj je dio imao određena utemeljenja. No onaj drugi dio koji se bavi položajem Srbije u Jugoslaviji sramotan je. Počevši od teza prema kojima je položaj Srba u Hrvatskoj bio gori samo u vrijeme NDH. A Srbi tada »plivaju« u svim porama hrvatskoga društva i s nekoliko iznimaka (poput znanosti primjerice) stoje bolje nego Hrvati. Zapravo jedino na što Srbi tada u Hrvatskoj nisu mogli utjecati bilo je ime te države, ona se mogla zvati samo Hrvatska. Memorandum SANU-a sramotan je ne samo zbog iznesenih neutemeljenih teza, nego i zbog činjenice da je bio proizvod intelektualne elite jednoga naroda. A to je pak bila intelektualna razina literature s kioska. Memorandum je napravio golemu štetu samoj Srpskoj akademiji nauka i umetnosti, koja je prije toga ipak bila institucija s težinom.

No od samoga Memoranduma postojali su daleko gori tekstovi u to vrijeme. Primjerice članak povjesničara Vasilija Krestića o Hrvatima kao narodu kojemu je genocid i mržnja protiv Srba urođena. Može se postaviti i pitanje o tome što je to Memorandum rekao novo, a da već nije bilo rečeno u »Plavoj knjizi«, dokumentu koji je 1977. proizvela Partija u Srbiji, koja je tada na ozbiljniji način također gurala tezu da Srbija nije ravnopravna u Jugoslaviji zbog statusa svojih pokrajina.

Jesu li političke i obavještajne strukture u Hrvatskoj bile iznenađene načinom kako je krajem osamdesetih »iskočio« Franjo Tuđman? Što je s tezom da su te strukture pripremile njegov uzlet?

To je teza koja dominira ponajprije na krajnjoj hrvatskoj desnici koja sve današnje odnose u društvu želi svesti na svemoćnu Udpu. Franjo Tuđman nesumnjivo je prvi među istaknutim hrvatskim disidentima u drugoj polovici osamdesetih dobio putovnicu. Tko je čitao njegov dnevnik jasno mu je i kako je do toga došlo. Putovnicu mu je osigurao Mika Špiljak. On je 1987. bio u mirovini, ali bio je toliko utjecajan da mu je mogao to riješiti. U zaleđu je stvar osobnih odnosa i političkih kretanja u Jugoslaviji. Tuđman i Špiljak su se poznavali. Često se zanemaruje ta razina odnosa i ona u povijesnim raščlambama često ostane izvan vidika. Špiljak nije bio obrazovan kao neki drugi funkcionari, ali imao je jak politički instinkt i od kraja rata do raspada komunizma bio je u vrhu sustava. U vrijeme kada Tuđman dobiva putovnicu cijela srpska nacionalistička struktura nesmetano je dobivala putovnice i šetala se posvuda u inozemstvu. Zašto se onda i jednomu nepodobnomu Hrvatu ne bi dala putovnica? No to je i za Tuđmana, kada je dobio putovnicu, bio dvosjekli mač. Jer oni koji su mu dali putovnicu jako su vodili računa što on radi u inozemstvu. Gdje god da je on išao tada po inozemstvu, uz njega je uvijek »netko bio«. Tuđman je to znao i nije napravio ništa što bi ga diskreditiralo u Hrvatskoj u koju se namjeravao vratiti. Nadalje, do sada nitko nije ponudio dokaze da je Udpa 1987. počela koketirati s nacionalizmom kao što se tvrdi po bespućima interneta. Na temelju takvih podmetanja ide se u drugu krajnost prema kojoj su ovu državu stvorili udpaši. Nisu! Hrvatsku su u Domovinskom ratu stvorili »obični mali ljudi« kojima nije bio problem s puškom stati pred tenk, dakako pod Tuđmanovim vodstvom!

Je li Jugoslavija ikad, uzevši u obzir i sve elemente srbijanske dominacije koji su od početka bili ugrađeni u njezine temelje, mogla na dugi rok opstati kao zemlja poštene međunacionalne suradnje?

Od prvoga dana svojega postojanja ta država nije imala mnogo šanse. Prva Jugoslavija nastala je na razvalinama nekoliko carstava. Nakon Prvoga

svjetskoga rata nestala je Austro-Ugarska Monarhija, Njemačko Carstvo, Osmansko Carstvo, Rusko Carstvo... A na njihovim mjestima s izuzetkom SSSR-a nastaju uglavnom nacionalne države. Jedan od iznimaka među novim je državama i Jugoslavija koja je kao kraljevina bila »minicarstvo« s jasno određenom Srbijom kao hegemonom u njoj. Ta je monarhija u zapadnoeuropskim kabinetima trebala biti nekakav južnoslavenski supstitut za Austro-Ugarsku i Tursko Carstvo i država koja je trebala štititi Europu od prodora komunizma.

»Ulazak Hrvatske u NATO i EU od neprocjenjive je važnosti. Dobar dio naše političke elite to kao da još ne razumije ili se pravi da ne razumije. Jer to je definitivni kraj Jugoslavije, kraj toga eksperimenta. Prosječan Hrvat nema nikakva razloga žaliti za Jugoslavijom«

Problem druge Jugoslavije bio je u tome što klasici marksizma nisu dali zapravo ništa upotrebljivo kada je riječ o rješavanju nacionalnih pitanja. Oni nisu razumjeli nacionalno pitanje, smatrali su naciju ideologijom, a klasu znanošću. Za njih je nacionalno pitanje bilo taktički potez u svrhu postizanja strategijskoga cilja – dočepati se vlasti bez obzira na cijenu. A Tito je bio možda i najbolji Staljinov učenik u tom poslu. On je u Jajcu 1943. obećao sve što mu je palo na pamet da bi zasjeo u Kardorđevićeve dvore. Uspio je, no njegova je država stalno bila u problemima iako je dobivala golem novac da se održi. Dušan Bilandžić dao je svojedobno dobar opis što je bila Jugoslavija cijelo vrijeme: cvatuća država u raspadanju.

Nema nikakve dvojbe da je Jugoslavija proizvod Zapada. Nije ona proizvod Srbije. No činjenica jest i da su nakon Drugoga svjetskoga rata stabilnost i smisao Jugoslavije zapravo održavala oba hladnoratovska bloka. Čim je Gorbačov proglasio perestrojku, Jugoslavija je izgubila smisao. Ona je postala nevažna država na Balkanu. Zbog toga je ulazak Hrvatske u NATO i EU od neprocjenjive važnosti. Dobar dio naše političke elite to kao da još ne razumije ili se pravi da ne razumije. Jer to je definitivni kraj Jugoslavije, kraj toga eksperimenta. Prosječan Hrvat nema nikakva razloga žaliti za Jugoslavijom.

U svojoj se knjizi bavite i gospodarskim kriminalom osamdesetih. Koliko su u velike ekonomske afere bili upleteni članovi bliže obitelji nekih političkih teškaša? Koliko se njih uspjelo »provući« i ovladati gospodarskim procesima u razdoblju hrvatske pretvorbe i privatizacije?

U studenom 1979. na jednoj zajedničkoj sjednici Predsjedništva CK SKJ i Predsjedništva SFRJ iznesen je podatak da je od 1975. godine do tada u Jugoslaviji za teže oblike gospodarskoga kriminala optuženo 109 550 osoba, od kojih 3105 direktora, 15 228 poslovođa i 38 438 radnika. Optuženo je i 47 000 osoba koje su sudjelovale u pljački izvan poduzeća. Materijalna šteta počinjena gospodarskim kriminalom u 1979. iznosila je oko 78,5 milijuna dolara. No to je šteta koja je utvrđena, a kakvi su bili stvarni razmjeri vjerojatno se nikad ne će utvrditi. Podatak je zanimljiv i zbog činjenice da je Tito bio živ kada je partijska i državna vrhuška upoznata s tim podatkom. Osamdesetih gospodarski kriminal sustavno raste. Zbog toga je Udba od 1983. u svoj kvartalni bilten unijela i rubriku o gospodarskom kriminalu, odnosno o podrivanju ekonomske osnovice zemlje. Ranije to nije imala. Mnoge afere i oblici gospodarskoga kriminala kojima svjedočimo danas su »kikiriki« prema onomu što se zbivalo u Jugoslaviji.

Siguran sam i da problem privatizacije koji nas danas mori ima korijene mnogo prije 1990. Koliko je meni poznato, jedino se ozbiljnije privatizacijom bavio novinar Ivica Radoš. Nitko se nakon njega nije usudio više pisati o privatizaciji. Svojedobno, prije 15-16 godina, bio sam nezakonito odbijen od SDP-a kada sam tražio pristup građi koja je nastajala u okviru djelovanja Partije. Tada sam imao dojam da sam dobio odbijenicu zbog točke »razno« na partijskim sjednicama, na kojima se od viših do nižih razina države odlučivalo o funkcijama. Mnoga od tih imena ostala su aktualna i nakon pada komunizma, kako u politici tako i u gospodarstvu. Nadalje, neka od imena koja sam susretao istražujući za potrebe ranije knjige »Raspad Jugoslavije i stvaranje hrvatske države«, koja se bavi razdobljem 1989. i 1990., ponovno sam susreo sada kada sam dublje ušao u osamdesete. U tome leži dijelom i ključ za razumijevanje privatizacije devedesetih. Moj je dojam da su od nje najviše profitirali partijski kadrovi,

oni koji su do 1990. već imali karijere u gospodarskim strukturama i koji su preko noći promijenili stranu. Stoga nema dvojbe da je od Tuđmanove pomirbe najviše koristi izvukla bivša partijska struktura. Jasno, nije bio problem u tome što je netko privatizirao tvrtku koja bi nakon toga nastavila raditi. No znamo da nije uvijek bilo tako. I to je uteg koji nas do danas prati.

Biografija • Povjesničar dr. Davor Marijan rođen je 1966. godine, a osnovnu i srednju školu završio je u Livnu. Dvopredmetni studij povijesti i arheologije završio je u Zagrebu, gdje je magistrirao na temi »Ustaške vojne postrojbe 1941. – 1945.«. Doktorirao je s temom »Jugoslavenska narodna armija i raspad Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije 1987. – 1992. godine«. Od 2001. godine radi na Hrvatskom institutu za povijest i glavni su mu istraživački interesi vojna povijest Hrvatske i Jugoslavije u 20. stoljeću, uz naglasak na Domovinski rat. Uz najnoviju knjigu »Hrvatska šutnja i godine raspleta: Hrvatska u Jugoslaviji 1980-ih« autor je više knjiga o Domovinskom ratu, kao i niza znanstvenih i stručnih članaka, prikaza i rasprava.

https://www.glas-koncila.hr/povjesnicar-dr-davor-marijan-hrvat-nema-nikakva-razloga-zaliti-za-jugoslavijom/?fbclid=IwY2xjawTvsJlwZG9mAWV4dG4DYWVtAjEwAGJyaWQRMW44OG45NUdETUFlldFpEZVRzcnRjBmFwcF9pZBAyMjIwMzIxNzg4MjAwODkyAAEeCOQH5a_LUfgy8c-Y_gvDwz-KM9l2C5rUrXAUVSUzu4mfuTwBYnQmdXcyMnE_aem_oc-pDHLSk4qQiYCBiujvJQ

DAVOR MARIJAN: O 'HRVATSKOM' ANTIFAŠIZMU I NJEGOVI VRIJEDNOSTIMA

19. 10. 2025.

S vremena na vrijeme u Hrvatskoj se rasplamsa polemika o antifašizmu i to navodno hrvatskom. No što je to hrvatski antifašizam? Poznati francuski povjesničar François Furet svojevremeno je napisao da je u dijelu zapadnoeuropskih zemalja nakon Drugog svjetskog rata stajalište da su fašizam i antifašizam obnovljena inačica borbe za i protiv demokracije steklo značaj „takoreć svetinje“ i ta je uvjetovanost bila toliko snažna „da je ondje gdje je ona bila najutjecajnija – u Francuskoj i Italiji – postulirana ekvivalentnost između komunizma i antifašizma dugo blokirala svaki pokušaj analize komunizma“.^[1] Slično shvaćanje nalazimo i u Hrvatskoj.

Zastupaju ga i neke medijski iznimno eksponirane osobe koje kroz hrvatski antifašizam i njegove navodne vrijednosti zapravo sprječavaju suočavanje s komunizmom i njegovim utjecajem na hrvatsko društvo. Iz tih je krugova i tvrdnja, poput one povjesničara Hrvoja Klasića, da je

„antifašizam u temeljima hrvatske države. Hrvatsku 1991. godine stvaraju antifašisti. To su – politički – Franjo Tuđman, Josip Manolić i Josip Boljkovac, a vojno su to generali Martin Špegelj i Janko Bobetko. Istodobno, u preambuli se spominje ZAVNOH“.^[2]

Svi navedeni doista su bili antifašisti, no u drugoj Jugoslaviji se ipak isticalo da su bili komunisti, a s izuzetkom Špegelja svi su potkraj 1960-ih i početkom 1970-ih bili uklonjeni kao nacionalisti. U preambuli Ustava Republike Hrvatske doista se spominje ZAVNOH – Zemaljsko antifašističko vijeće narodnog oslobođenja Hrvatske, no sveučilišni profesor suvremene povijesti bi trebao razumjeti kontekst i svrhu tog spomena. Klasić često daje slične izjave, a jedna od posljednjih je zgodna i sadržajno prazna doskočica „da smo jedan dan u godini antifašisti, a da se ostala 364 ponašamo antiantifašistički“.^[3] Taj jedan dan u godini je Dan antifašističke borbe. Takve i slične izjave naglo su porasle nakon što je na zagrebačkom Hipodromu 5. srpnja ove godine Marko Perković Thompson održao koncert na kojem se po procjenama organizatora okupilo više od pola milijuna slušatelja. Iako na koncertu nije bilo nijednog ozbiljnog incidenta, mainstream mediji su histerično reagirali, proglašavajući ga ustaškim dernekom zbog pozdrava „Za dom spremni“ iz ratne pjesme *Bojna Čavoglave*, kao i zbog crnih majica koje je nosio dio slušatelja, a na dijelu njih je bilo također reducirani znak Hrvatskih obrambenih snaga (HOS) s poklicem „Za dom spremni“. Da se reakcije na koncert slučajno tiskaju imale bi obujam oveće knjige, dobrim dijelom antologije suvremene hrvatske gluposti. Na Hipodromu su se mainstream mediji suočili sa stvarnošću koja je srušila njihovu godinama građenu virtualnu opsjenu o hrvatskom društvu. S izuzetkom šoka zbog oslobađajuće presude u Haagu generalima Anti Gotovini, Mladenu Markaču i Ivanu Čermaku, veći šamar „lijevi“ i samoproглаšeni „napredni“ mediji nisu dobili u ovom stoljeću. Nakon koncerta u misiji suprotstavljanje navodnoj ustašizaciji Hrvatske slijedila je poplava tvrdnji

da je antifašizam ustavna kategorija i što se sustavno ponavlja gotovo od svih političkih aktera koji se po aktualnim političkim podjelama svrstavaju u „ljevicu“. Valja napomenuti da se „ljeвица“ i „desnica“ u Hrvatskoj ne dijele na socijalnim pitanjima već prema nekritičkom odnosu prema Drugom svjetskom ratu, a preko njega i Jugoslaviji i Hrvatskoj. Nakon Thompsonovog koncerta politička stranka Možemo se oglasila s priopćenjem u kojem se nalazi i tvrdnja da je Hrvatska:

„nastala na tekovinama antifašističke borbe, no antifašizam nije samo povijesni i ustavni temelj Republike Hrvatske, nego treba biti i živa, aktivna vrijednost našeg društva, odgovornost svakoga od nas da se suprotstavimo normalizaciji mržnje, revizionizmu i pokušajima relativizacije ustaških zločina“. [4]

Političarka Dalija Orešković je u osvrtu na jedan svjetonazorski govor izbornika hrvatske nogometne reprezentacije Zlatka Dalića ustvrdila: „Mi Hrvati smo i po samoodređenju i po Ustavu antifašisti.“ [5] Je li doista antifašizam ustavna kategorija i sadrži li Ustav Republike Hrvatske antifašističke vrijednosti ma što god to one značile?

Izvorišne osnove Ustava, odnosno preambulu napisao je 1990. predsjednik Republike Hrvatske Franjo Tuđman.^[6] Ustav je proglašen u vrijeme kada se dugogodišnja jugoslavenska kriza približavala ratnom raspletu, u vrijeme pobune Srba u Hrvatskoj i prijetećeg zveckanja oružjem Jugoslavenske narodne armije. O tom razdoblju sam prije nekoliko godina na primarnim izvorima objavio detaljnu monografsku analizu. [7] Preambula Ustava počinje sljedećim rečenicama:

„Izražavajući tisućljetnu nacionalnu samobitnost i državnu opstojnost hrvatskoga naroda, potvrđenu slijedom ukupnoga povijesnoga zbivanja u različitim državnim oblicima te održanjem i razvitkom državotvorne misli o povijesnom pravu hrvatskoga naroda na punu državnu suverenost, što se očitovalo: ... [8]

Zatim su u 12 stavki navedeni različiti državni oblici i razne saborske odluke koje su nastavljale kontinuitet hrvatskog državnog subjektiviteta. Kao teritorijalne samouprave navedene su hrvatske kneževine iz VII. stoljeća i Banovina Hrvatska iz 1939. Samostalne države bile su

srednjovjekovna Hrvatska iz IX. stoljeća i Kraljevstvo Hrvata iz X. stoljeća. Personalna unija s Ugarskom navedena je kao oblik održanja hrvatskog državnog subjektiviteta. Zatim slijede stavke koje su „proizveli“ različiti hrvatski sabori: odluka iz 1527. s kojim je pripadnik Habsburške dinastije izabran za hrvatskog kralja; *Pragmatička sankcija* iz 1712. s kojima je priznato da nakon izumrća muških potomaka vladarsko pravo dinastije Habsburga može prijeći na žensku osobu; zaključci Hrvatskog sabora iz 1848. o obnovi Trojedne Kraljevine Hrvatske pod banskom vlašću; Hrvatsko-ugarska nagodba iz 1868. o uređenju odnosa između Kraljevine Dalmacije, Hrvatske i Slavonije i Kraljevine Ugarske na temelju pravnih tradicija obiju država i *Pragmatičke sankcije* iz 1712.; odluka Hrvatskog Sabora od 29. listopada 1918. o raskidanju državnopravnih odnosa Hrvatske s Austro-Ugarskom te pristupanju samostalne Hrvatske Državi Slovenaca, Hrvata i Srba proglašenoj na dotadašnjem teritoriju Habsburške monarhije; zatim podsjećanje da Hrvatski sabor nikada nije sankcionirao odluku Narodnog vijeća Države Slovenaca, Hrvata i Srba o ujedinjenju s Srbijom i Crnom Gorom u Kraljevinu Srba, Hrvata i Slovenaca. Nakon stavke o osnutku Banovine Hrvatske 1939. s kojom je obnovljena hrvatska državna samobitnost u Kraljevini Jugoslaviji, slijedi „antifašistička“ stavka:

„u uspostavi temelja državne suverenosti u razdoblju drugoga svjetskoga rata, izraženoj nasuprot proglašenju Nezavisne Države Hrvatske (1941.) u odlukama Zemaljskog antifašističkog vijeća narodnog oslobođenja Hrvatske (1943.), a potom u Ustavu Narodne Republike Hrvatske (1947.) i poslije u ustavima Socijalističke Republike Hrvatske (1963.-1990.) (...)“.

Kao što je naprijed rečeno, u početnim rečenicama preambule nabrajaju se činjenice o kontinuitetu i različitim oblicima teritorijalnog postojanja Hrvatske i saborske odluke koje su ga potvrđivale u različitim vremenskim razdobljima i vrstama vrhovne vlasti. Ni jedna od tih stavki se ne odnosi na nekakvu političku doktrinu u suvremenom smislu te riječi. No to očito nije zapreka nekima da na temelju rečenice i „uspostavi temelja državne suverenosti u razdoblju drugoga svjetskog rata, izraženoj nasuprot

proglašenju Nezavisne Države Hrvatske (1941.) u odlukama Zemaljskog antifašističkog vijeća narodnog oslobođenja Hrvatske (1943.),“ zaključuje da je antifašizam u temeljima Ustava. Ono što izaziva nelagodu i zabrinjava jest da se među njima nalaze pravnici, a nađe se i politolog, odnosno politologinja u samom vrhu stranke Možemo koja je uz to i sveučilišna profesorica. Što onda u takvom „analitičkom“ pristupu znači tvrdnja koja u preambuli Ustava slijedi nakon „antifašističke“ stavke, da je na demokratskim izborima 1990. kao „povijesnoj prekretnici“ odbačen komunistički sustav?^[9] S obzirom da je antifašizam bio temelj ratne pobjede komunista na kojem je i izgrađen njihov sustav, je li i on odbačen? Komunisti su brzo nakon 1945. antifašizam stjerali s povijesne scene i javnog prostora u ropotarnicu povijesti. Pobrinuli su se da do samoga kraja 20. stoljeća u Hrvatskoj bude jako teško naći definiciju antifašizma primjenjivu na hrvatske prilike. U *Enciklopediji Leksikografskog zavoda* iz 1955. i *Općoj enciklopediji* iz 1974. iz Zagreba antifašizam je dobio samo opću crticu.^[10] U *Enciklopediji Jugoslavije* nije dobio ni natuknicu, odnosno uz antifašizam stoji samo poveznica za fašizam što rječito govori o značenju koji je režim pridavao antifašizmu.^[11] Stoga je u razdoblju druge Jugoslavije najbliža biti definicija iz *Rječnika stranih riječi* Bratoljuba Klaića koji kaže da je antifašist(a) „protivnik fašizma“.^[12] Ni manje, ni više. Nije u pitanju nikakva samostojeća ideja, već antipojam koji ništa konkretno govori o svjetonazoru i moralu antifašista. Na to je sada već davne 2008. upozorio nesumnjivi liberal, povjesničar Ivo Banac u polemici s osobom čiji je tekst potpisao tadašnji predsjednik Republike Hrvatske Stjepan Mesić.^[13]

Desetljećima zanemareni antifašizam u Jugoslaviji bio je sukladan partijskom tretmanu nakon što je ispunio svoju svrhu i postao suvišan, dobrim dijelom jer je podsjećao na instrukcije Komunističke internacionale koje su dolazile iz Moskve i podanički odnos Komunističke parije Jugoslavije (KPJ) prema njoj. U tom smislu treba razumjeti i kriterije za sudjelovanje jugoslavenskih predstavnika na proslavama u inozemstvu organiziranim prigodom obilježavanja 30-godišnjice pobjede nad fašizmom koje je početkom 1975. utvrdio Izvršni komitet Predsjedništva Centralnog komiteta SKJ. Odlučeno je da se selektivno nazoči bilateralnim

pozivima u svojstvu saveznika, „odnosno učesnika u antihitlerovskoj koaliciji za vreme II svetskog rata“, a ne učešćima „na manifestacijama ‘oslobođenja’ ili ‘učešća u antifašističkoj borbi’ i sl.“. [14] Nije potrebna velika moć rasuđivanja za zaključak da su pozivi na proslave „oslobođenja“ dolazili sa Zapada a pozivi na proslave „učešća u antifašističkoj borbi“ s Istoka. Što na temelju ove okružnice možemo zaključiti o odnosu jugoslavenske Partije prema antifašizmu čiji je sastavni dio bila do razlaza sa Staljinom 1948., odnosno 1949. godine? Možda da u Jugoslaviji nije bio oslobodilački rat niti antifašistička borba, već „autentična“ revolucija koja je pobijedila bez pomoći s Istoka i Zapada. No vratimo se „odlukama“ ZAVNOH-a iz 1943. Ustav je pravni akt i odluke koje se spominju u njemu mogu biti samo to – odluke. U zborniku dokumenata ZAVNOH-a iz 1943. koji je objavio 1964. Institut za historiju radničkog pokreta Hrvatske kada je njegov direktor bio Franjo Tuđman, postoje samo dvije odluke. Prva od 20. rujna se odnosi na priključenje Istre, Rijeke, Zadra i ostalih od strane Italije okupiranih krajeva Hrvatskoj, a druga od 31. listopada odnosi se na evakuaciju Židova izbjeglica s otoka Raba, Like i Korduna. [15] Kada je pisao preambulu hrvatskog Ustava Tuđman je očito imao na umu teritorijalno širenje Hrvatske kojem je stvarnu težinu dala tek takva odluka ZAVNOH-u nadređene jugoslavenske skupštine – Antifašističkog vijeća narodnog oslobođenja Jugoslavije (AVNOJ) 30. studenoga 1943. na Drugom zasjedanju u Jajcu. Po značenju, Drugo zajedanje AVNOJ-a se može usporediti s Trećim zasjedanjem ZAVNOH-a održanim u svibnju 1944. Na tom je zasjedanju ZAVNOH usvojio i *Deklaraciju o osnovnim pravima naroda i građana demokratske Hrvatske* koja naoko ima univerzalnu „civilizacijsku“ vrijednost. [16] No to je deklaracija iz 1944. a ne odluka iz 1943. Zar netko misli da to Franjo Tuđman nije znao? Deklaracija je ostala mrtvo slovo na papiru i svjedočanstvo da su antifašisti nekomunisti bili samo marginalni suputnici revolucije kojih se KPJ riješila kada je okončala preuzimanje vlasti. ZAVNOH je zapravo bio samo jedna od nekoliko regionalnih ekspozitura AVNOJ-a. Naziv AVNOJ Centralnom komitetu KPJ nametnula je Komunistička internacionala (Kominterna), središnje tijelo međunarodnog komunizma koje je stolovalo u Moskvi. Vođa jugoslavenskih komunista

Josip Broz Tito, namjeravao je u jesen 1942. u Bihaću osnovati Vijeće narodnog oslobođenja i Vijeće narodnih povjerenika, odnosno ratnu vladu i sabor. Na intervenciju Kominterne umjesto Vijeće narodnog oslobođenja Tito je osnovao AVNOJ i time u širu uporabu uveo pojam antifašizam.^[17] Pojednostavljeno, to je značilo širok savez s nekomunistima kako bi se pobijedio fašizam, a potom preuzela vlast što je i učinjeno u dijelu Europe koji je od fašizma oslobodila Staljinova Crvena armija.^[18] Stoga nema dvojbe da je odrednicu *antifašizam* Tito prihvatio po nalogu Kominterne, odnosno njezinog čelnika Georgija Dimitrova.

Spomeni ustava iz socijalizma i to isključivo republičkih, a ne jugoslavenskih u „antifašističkoj“ stavci preambule Ustava RH, jasno naznačuju da se cijeli odlomak, kao i ostatak preambule odnosi isključivo na teritorij i vlast na njemu, a ne na vrste političkih i društvenih poredaka. „Antifašistička“ stavka u trenutku proglašenja Ustava, u prosincu 1990. može se tumačiti i kao izjava da Hrvatska ne dovodi u pitanje granice unutar socijalističke Jugoslavije koja se u preambuli izrijekom ne spominje i što se ne može ne uočiti. Jugoslavija se spominje tek u članku 140. u formulaciji da Hrvatska ostaje u „sastavu SFRJ do novog sporazuma jugoslavenskih republika ili dok Sabor Republike Hrvatske ne odluči drugačije“.^[19] I kako tumačiti „odsustvo“ Jugoslavije? Posebice u kontekstu da ustavna preambula sadrži i otklon od komunističkog sustava. Kasnije je članak 140. Ustava Republike Hrvatske zamijenjen novim koji se odnosi na međunarodne ugovore. Promijenjen je i članak 142. u koji je unesena zabrana „postupka udruživanja Republike Hrvatske u saveze s drugim državama u kojem bi udruživanje dovelo, ili moglo dovesti do obnavljanja jugoslavenskoga državnog zajedništva, odnosno neke balkanske državne sveze u bilo kojem obliku“.^[20] A kako tek to tumačiti, posebice ako bi aršine „ljevice“ primijenili na primjerice *Deklaraciju o zajedničkom jeziku* iz 2017. koji su potpisale neke danas istaknute političke vedete, kako i na slučajeve raspodjele državnog novca onima koji žale za Jugoslavijom na „kulturnom“ planu.^[21] Da se razumijemo, izričito sam protiv zabrana jer se njima krši pravo na mišljenje, a u demokraciji bi valjda trebalo tolerirati druge s kojima se ne slažemo. No ovo sam naveo kao primjer na koji bi se moglo primijeniti način na koji se s „ljevice“

tumači Ustav Republike Hrvatske. Svašta se u njemu može naći, no pitanje je zdravorazumske i logičke utemeljenosti u njemu. Tko zna što bi mogli pomisliti nasljednici dinastije Habsburg ako Ustav Republike Hrvatske budu tumačili na način na koji to čini „ljevica“.

Demokracija je jedina politička doktrina koji se izrijeком spominje u Ustavu Republike Hrvatske i to po raznim osnovama u člancima: 1., 3., 7., 38., 43 i 120. U članku 3. nabrojane su najviše vrednote ustavnog poretka Republike Hrvatske koje su, smatram i temelj za tumačenje ustavnih vrijednosti. U pitanju su:

„Sloboda, jednakost, nacionalna ravnopravnost i ravnopravnost spolova, mirotvorstvo, socijalna pravda, poštivanje prava čovjeka, nepovredivost vlasništva, očuvanje prirode i čovjekova okoliša, vladavina prava i demokratski višestranački sustav“. [22]

Što je od toga došlo sa slobodom koju su donijeli antifašisti 1945.? Sloboda od fašizma, svakako. No što je donijela ta sloboda? Čak i tumači povijesti koji imaju nekritički odnos prema Titu priznaju da je prvih nekoliko godina druge Jugoslavije bilo totalitarno ili i to razdoblje osporavaju. [23] Jesu li antifašisti donijeli slobodu koja je prosječnog Hrvata oslobodila straha? Nisu, kao što nisu osigurali minimum građanskih prava pa čak ni pravnu i osobnu sigurnost. Pravo slobodnog političkog izbora komunisti su u Hrvatskoj dozvolili 10. prosinca 1989., znači gotovo 45 godine kasnije, nakon što je srušen Berlinski zid i par dana prije početka revolucionarnog vrenja u kojem je srušen komunizam u Rumunjskoj. Jesu li osigurali nacionalnu ravnopravnost i ravnopravnost spolova? Načelno da, stvarno ne, u Hrvatskoj su Srbi bili nešto ravnopravniji, a neke nacionalne manjine su gotovo istrijebljene i protjerane, Nijemci primjerice, a dijelom i Talijani. O ravnopravnosti spolova se donekle može govoriti, osim u slučajevima na kojima se nije primjenjivala kategorija moralno-političke podobnosti. Socijalna pravda – načelno da, no u stvarnosti opet uz kriterij moralno-političke podobnosti. Poštivanje prava čovjeka? Uz kategoriju moralno-političke podobnosti i delikt mišljenja? Budimo ozbiljni! Vladavina prava i višestranački demokratski sustav – ni u naznakama. Prema tome jedina antifašistička vrijednost je borba protiv fašizma koja pobliže ne određuje političko opredjeljenje i vrijednosne značajke antifašista. I opet smo na

početku jer antifašističko opredjeljenje ne može dati pravo na masovna ubojstva i otimačinu privatne imovine, da svedemo učinak na ono vjerojatno i najznačajnije. Nije na odmet spomenuti da je u studenom 1943. na Drugom zasjedanju AVNOJ-a u Jajcu antifašistički čelnik Josip Broz Tito obećavao bolje i pravednije društvo i negirao optužbe svojih ratnih protivnika da sprema uvođenje boljševizma:

„Nas su klevetali i još uvijek kleveću sa svih strana, ali po jedinstvenom planu. Svi okupatori, njihovi kvislinzi – prodane izdajice, ustaše, nedićevci, četnici Draže Mihailovića u zemlji i njihovi gospodari u inostranstvu – govorili su i govore da je naša Narodno-oslobodilačka borba u Jugoslaviji čisto komunistička stvar: boljševizacija zemlje, pokušaji komunista da uzmu vlast, ukidanje privatne svojine, uništenje crkve i vjere, uništenje kulture itd., itd. Ove su klevete stare i otrcane. One su potekle iz Gebbelsove kuhinje i sada su postale ‘glajhšaltovana’ hrana kojom Gebbelsovi istomišljenici hrane stanovništvo ‘nove Evrope’ i pokušavaju je eksportirati i izvan Evrope. Ali u te laži malo tko još vjeruje, a najmanje narodi Jugoslavije. Naša borba za opstanak suviše je krvava i teška; mnogo i premnogo su naši narodi u toku ove tri godine prepatili da bi ih tko mogao takvim otrcanim klevetama skrenuti s puta ove velike i slavne borbe za nezavisnost, za bolju i sretniju budućnost. Prošla su ona vremena, kada je šaka reakcionara pripisivala, ponekad sa uspjehom, komunistima Jugoslavije takve i slične stvari, da bi ih izolirala od naroda. Kroz ovu veliku oslobodilačku borbu narodi Jugoslavije uvjerali su se da su komunisti najvjerniji sinovi svog naroda, uvijek spremni na najveće žrtve za njegovu sreću“.^[24]

Malo što od tih navodnih laži komunisti nisu ostvarili nakon svibnja 1945. I kako onda odvojiti komunizam od antifašizma za što se svojevremeno založio i Sabor Republike Hrvatske u *Deklaraciji o antifašizmu* pozivajući da se antifašistički pokret ne izjednačava s ideologijom komunizma.^[25] Je li to poziv da su rezultati antifašističke borbe koji su donijeli

nedemokratski sustav odvoje od samog čina borbe ili se to današnji antifašisti odriču Tita i njegovih govora?

U četverogodišnjoj borbi komunisti su u svoje oružane formacije unovačili ogroman broj nekomunista koji su odigrali ulogu suputnika u njihovom preuzimanju vlasti i obnovi Jugoslavije. U Hrvatskoj su komunisti iskoristili talijanski teror za novačenje partizana, a poslije su te ljude smatrali korisnim budalama, kako su, navodno po Lenjinovom autorstvu nazivali suputnike revolucije koje su koristile da se dočepaju vlasti. Antifašizam je bio jedini mogući temelj njihovog novačenja, kao vid suradnje različitih opcija koje su poslije rata marginalizirane i zabranjene. Obnovljena Jugoslavija je do proljeća 1990. bila nedemokratska zemlja, nekompatibilna s vrijednostima koje su zastupale zapadnoeuropske zemlje koje su se postupno ujedinile u Europsku zajednicu. Osim borbe protiv fašizma, koje su to antifašističke vrijednosti Titovih partizana prihvatljive današnjoj EU, a koje Hrvatskoj: Jugoslavija, srpska dominacija, socijalizam, nesvrstani...? Može li se zbog toga, po načelu promišljanja „ljevice“ reći da je antifašizam protuustavan? Ustavna kategorija je samo demokracija koje u 45 godina antifašističke Hrvatske nije bilo, osim ako njihovu samoupravnu demokraciju ne smatramo demokracijom. To je ona vrsta „demokracije“ za koju je Tito na Desetom kongresu SKJ 1974. rekao da nije za „neprijatelja naše revolucije i socijalističkog samoupravljanja“.^[26]

Antifašizam je pojam i pokret koji se javio kao reakcija na fašizam u Italiji. Do Drugoga svjetskoga rata antifašizam se javio u dva oblika, u državama s fašističkim režimima i u komunističkom propagiranju istoga. U fašističkim državama (Italiji, Njemačkoj i Španjolskoj) svi protivnici režima su bili antifašisti bez obzira na njihov svjetonazor i politička opredjeljenja. U demokracijama u kojima su svi građani načelno imali ista prava i stupanj slobode, fašizam kao i komunizam bili su neprihvatljivi jer su svojim ekstremizmom i totalitarnim ambicijama ugrožavali temeljna ljudska prava i nije bilo nikakve potrebe da se to posebno naglašava pojmovima antifašizam i antikomunizam. Ne čudi da se pojam antifašizam donedavno nije nalazio u rječnicima i enciklopedijama engleskoga jezika jer države u kojima se on govori nikada nisu imale jaču komunističku

stranku, niti su iskusile teror komunističkih režima.^[27] Engleska *Britanica* do nedavno nije imala taj pojam, no sada ga ima kroz natuknicu „antifa“. U njoj se ističe da se antifašizam kao zasebna politička strategija, između ostalog temelji i na pretpostavci da fašističke skupine pokušavaju iskoristiti slobode liberalne demokracije – poput slobode govora i udruživanja – kako bi stekle dovoljno moći da na kraju uskrate iste slobode drugima. Poanta je da borci protiv fašizma ne trebaju čekati da se to uskraćivanje ostvari kako bi mu se militantno oduprli.^[28] U Hrvatskoj također imamo donekle sličnu tendenciju s tim da njihovi nositelji nisu tako militantni kao američka Antifa, koja je nedavno stavljena na popis terorističkih organizacija.^[29]

Slažem se s Hrvojem Klasićem da nema posebnog hrvatskog antifašizma jer je on bio dio jugoslavenskog, „kao i da je [Josip Broz] Tito bio jugoslavenski, a ne hrvatski antifašist.“^[30] Čini se da Klasić nije svjestan težine svojih riječi. Jer, zašto bi današnja Hrvatska koja je samostalnost izborila između ostalog i u Domovinskom ratu s vojskom koja je nosila crvenu zvijezdu, blagovala antifašizam čiji je to bio simbol od 1941. godine i čiji je rezultat bila i Hrvatska koja je uz sva proširenja na zapadu i sjeveroistoku osjetno bila manja od one prije 6. travnja 1941.? Sve to previđaju silni govornici koji nam svakog 22. lipnja, uključujući i ovaj posljednji, uporno objašnjavaju ono za što su nekompetentni.

Što je onda zapravo hrvatski antifašizam kojeg danas neki zagovaraju i kao zbir demokratskih vrijednosti? U svezi njegovog vrijednosnog i političkog određenja pomaže nam Zakon o blagdanima i neradnim danima koji sadrži i Dan antifašističke borbe koji se slavi od 23. ožujka 1991.^[31] Za Dan antifašističke borbe određen je 22. lipnja, kao zamjena za revolucionarne praznike socijalizma, 4. srpnja – Dan borca i 27. srpnja – Dan ustanka naroda Hrvatske.^[32] Tu novu formulu legitimacijskoga spasa – antifašističku borbu – pobjednici u Drugom svjetskom ratu mogu zahvaliti čelniku Hrvatske demokratske zajednice i prvom predsjedniku Republike Hrvatske povjesničaru Franji Tuđmanu, bivšem komunističkom funkcioneru, koji je u prethodnom desetljeću imao dugogodišnju zabranu javnog istupanja.

S Danom antifašizma Tuđman je nastojao utemeljiti blagdan koji bi bio prihvatljiv većinskom narodu u Hrvatskoj i koji bi imao hrvatsku nacionalnu značajku, koju je 22. lipnja imao samo u marginalnoj okolnosti da su gotovo svi sisački komunisti koji su otišli u šumu po nacionalnosti bili Hrvati. No, što je to prevagnulo da sisački komunisti krenu u rat protiv fašizma i navodno u boj za novu Hrvatsku 22. lipnja, a ne 6. travnja kada su sile Osovine napale Jugoslaviju? Povod je bio napad Njemačke na Sovjetski Savez, a to je tada bila domovina svih komunista, ne samo sisačkih, a Josif Visarionovič Staljin njihov neupitni vođa. Sisački komunisti su kao dio KPJ bili samo ekspozitura Kominterne i po tome strano tijelo u Hrvatskoj. Sisački komunisti nisu bili nepoznati ustašama, neki su nakon Travanjskog rata od lokalnih vlasti NDH bili uhićeni i zadržani u pritvoru kraće vrijeme, pa su pobjegli u šumu iz utemeljenog straha da ne budu uhićeni i ubijeni.^[33] S odlaskom u šumu sisački komunisti su navodno osnovali i prvi antifašistički odred u Europi što se danas obilježava kao Dan antifašističke borbe. Tvrdnja o osnutku odreda nikada nije dokazana, a antifašizam je u startu nove Hrvatske definiran kao komunistički proizvod što je stvarno i bio, a što je u razdoblju socijalizma potpuno marginalizirano. Taj manevar s državnim praznicima nije blagonaklono prihvaćen od dijela hrvatskog stanovništva, čini se većeg. Zbog toga se taj praznik usiljeno obilježava a što novinar Vlado Vurušić u članku objavljenom u *Jutarnjem listu* u svibnju ove godine naziva i „hrvatska nelagoda“ prema Danu antifašističke borbe.^[34] Nije li vrijeme da se tu „nelagodu“ pokuša prevladati?

Proglašavanje 22. lipnja Danom antifašističke borbe u 1991. godini može se razumjeti samo u kontekstu vremena u kojem je to učinjeno. Te je godine 22. lipanj bio neusporedivo prihvatljiviji prosječnom Hrvatu no što je to bio 27. srpanj kao Dan ustanka naroda Hrvatske iz razdoblja socijalizma. Nametanje 27. srpnja kao Dana ustanka već 1945. godine je vremenom postalo sve suspektnije, jer se radilo o zbivanju u kojem su srpske pobunjeničke mase, zbog ustaških zločina i protivljenja hrvatskoj državi masakrirale veći broj nesrpskih stanovnika i etnički očistile granično područje Like i Bosanske krajine.^[35] Ustanak se primirio dolaskom Talijana i potpisivanjem sporazuma u selu Otriću, pa se ne može govoriti

o antifašističkom nego o antihrvatskom činu jer ustanicima Talijani kao fašisti nisu bili neprijatelji, naprotiv.^[36]

Sa šire strane Dan antifašističke borbe je bio i pokazatelj da Hrvatska ostaje uz pobjedničku maticu iz Drugog svjetskog rata i da na taj način pokušava otkloniti percepciju Hrvata kao ustaša i optužbe za fašizam koje nisu bile rijetke. U studenom 1991. godine na to je podsjetio i predsjednik Republike Francuske, François Mitterrand u izjavi za jedan njemački list.^[37] Naznake promišljanja političkih odnosa s polazišta Drugog svjetskog rata tijekom raspada Jugoslavije uočljive su i kod Petera Calvocoressija, engleskog povjesničara s međunarodnim referencama, pa bi se moglo zaključiti se takva mišljenja u Europi nisu bila zanemariva.^[38] Možemo spekulirati zašto Tuđman nije uzeo nadnevak iz međuratne povijesti Istre koja je prva osjetila fašizam i u kojoj zapravo i nastaje antifašizam. Možda se nije mogao riješiti kulta Josipa Broza Tita ili je promišljao da je pomirenje potrebno graditi na nadnevku iz Drugoga svjetskog rata, jer je u tom ratu korijen nacionalne podjele i trauma koje je potrebno iscijeliti kroz nacionalno pomirenje. Tuđman je tako postao otac suvremenoga hrvatskog antifašizma, premda ga nije zamišljao kako se danas tumači, što se vidi iz njegovog razgovora s Vicom Vukojevićem 5. prosinca 1993. Tuđman je tada rekao:

„Neki hoće stvarati hrvatsku državu na bazi antifašizma. Hrvatska je demokratska država, drugi su stvarali paradržavu i bogatili se. Ne priznajem nikakvi antifašizam već državu Hrvatsku koja je demokratska.“^[39]

Tuđmanov antifašizam, koji je istrnut iz jugoslavenskog i u kojem je marginaliziran srpski čimbenik (dominantan prve dvije godine rata), prepoznat je i prihvaćen od preživjele komunističke strukture umotane u navodno demokratsko ruho. Te strukture su ostale jake u Socijaldemokratskoj partiji (bivši SKH), Savezu antifašističkih boraca i antifašista (bivši Savez udruženja boraca narodnooslobodilačkog rata) i raznim udrugama od kojih se dio bavi politikama sjećanja i „suočavanjima“ s prošlošću, odnosno trgovinom maglom. To je sve što te strukture prihvaćaju iz Tuđmanove političke platforme i što je nakon njegove smrti dovedeno na razinu dogme. Oni danas odsudno brane

Tuđmana, a dio njih je svojevremeno svesrdno predvodio i provodio detuđmanizaciju. Iz tih se struktura već dugo od antifašizma radi ideologija koja se tobože temelji na slobodi i jednakosti, a ne pukoj negaciji fašizma iz različitih i suprotstavljenih svjetonazora, što je uključivalo i dominantni staljinizam jugoslavenskih komunista. Tumačenje antifašizma kao liberalne ideologije nalazimo u jednom *Rječniku stranih riječi* iz 1999. i *Hrvatskom enciklopedijskom rječniku* iz 2002. danas nepostojeće izdavačke kuće *Novi Liber* u vlasništvu obitelji Goldstein.^[40] Time su iskrivljivanja i krivotvorenja činjenica ušla i u „fundamentalnu“ sferu priručnika za široko čitateljstvo, uključujući i tumačenje u *Hrvatskoj enciklopediji* da je u pitanju „politički pokret utemeljen na najširim demokratskim osnovama i na negaciji bitnih ideoloških postavki“ fašizma i nacizma.^[41] Simbol takvog pristupa je i *Povelja* Lige antifašista iz svibnja 2014., u kojoj piše da se antifašizam:

„zasniva na toleranciji i otvorenosti prema drugima i drugačijima te je kao takav opreka nacifašizmu, izraslom na netoleranciji i mržnji, na veličanju nasilja i militarizma, na kultu vođe, kultu nacije i dubokom preziru prema modernim političkim idejama i njihovim političkim sistemima. Posebno je zabrinjavajuće što se pokušava gurnuti u zaborav, negirati ili relativizirati užasne zločine počinjene od strane nacifašističkih pokreta i državnih tvorevina, te ideologija koje su te zločine osmislile i legitimirale“.^[42]

Premda se u *Povelji* ne tvrdi da je antifašizam ideologija, ipak su ga definirali kao izraz tolerancije i otvorenosti prema drugima i drukčijima, što je u slučaju jugoslavenskog antifašizma čisti falsifikat, jer je on bio potpuna negacija tolerancije, a o demokraciji da i ne govorimo. Među potpisnicima te groteskne tvrdnje su i udruge koje negiraju nedemokratsku narav komunističke Jugoslavije, među kojima i društvo koje nosi ime Josipa Broza Tita, osobe čiji je kult vođe bio jedan od većih u 20. stoljeću, a takvi su kultovi bitna značajka totalitarnih režima.

Ako osporavamo Dan antifašističke borbe 22. lipnja, znači li to da možda želimo reći da je Republika Hrvatska fašistička država, suvremena inačica ustaške NDH, u što su nas 1991. kada je rat bio na vrhuncu i kada je ulagan

golemi trud za međunarodno priznanje, uvjeravali čelnici Hrvatske stranke prava i KOS-ovci iz Jugoslavenske narodne armije? S druge strane, koji je smisao zazivanja antifašizma u državi koja je članica Europske unije i NATO-a i koju „relevantne međunarodne institucije i organizacije ocjenjuju kao slobodnu i demokratsku državu“? [43] U fašističkim državama kritičari su u povoljnijem slučaju završavali u zatvorima i logorima, a u gorem su bili likvidirani. No s druge strane medalje, da li potenciranjem antifašista i njihove ratne pobjede ignoriramo ono loše što se zbivalo nakon pobjede nad fašizmom i prikrivamo nostalgiju za Jugoslavijom?

Kada je 1991. godine uveden, Dan antifašističke borbe je bio i dio politike pomirbe Hrvata odnosno ekstremnih ideologija koje su zastupali u Drugom svjetskom ratu. Reduciran i očišćen od jugoslavenstva i komunizma, antifašizam je postao dio novokomponirane politike sjećanja koja je napravila, odnosno krivotvorila pojmove koji su bili sastavni dio komunističke politike sjećanja, ali i ratne i poratne povijesne činjenice. Bitni pojmovi su dobili nova imena, primjerice: antihitlerovska koalicija je postala antifašistička koalicija, narodnooslobodilački rat je postao antifašistička borba, Narodnooslobodilačka vojska Jugoslavije, odnosno Jugoslavenska armija, postala je bezimena antifašistička vojska, a revolucija se preobrazila u demokraciju.

Pomirba je bila zamišljena kao savez, ne ustaša i partizana jer ustaša više nije bilo, poubijani su i istrijebljeni potkraj rata i u poraću. Pomirba je bila savez između hrvatskih nacionalista koji su dobrim dijelom, ali ne i u potpunosti bili potomci ustaša, domobrana i uopće ljudi koji su stradali od komunističke represije (otac Mire Barešića bio je partizan, a i Tuđman i ostali na početku nabrojani bili su partizani...) i komunista. Za pomirbu se danas često tvrdi da je propala, što je samo dijelom održivo. To potenciraju neki mediji pri čemu se ignorira da većina Hrvata poštuje ustavni poredak, što se vidi iz činjenice da su radikalne stranke (i lijeve i desne) marginalne na nacionalnoj sceni. U tim su strankama dominantni obrasci totalitarne svijesti, gdje postoje samo kategorije „mi“ i „oni“, odnosno poimanje neistomišljenika kao neprijatelja, što je uz korupciju najveća tekovina jugoslavenskog antifašizma. Podjelu na temelju Drugog svjetskog rata,

koji se proračunato i neprimjereno, ali sustavno banalizira na neodrživu relaciju ideološke ustaše – neideološki partizani, odnosno vrijednosno istovjetnu relaciju fašizam – antifašizam, nameće „ljevica“ koja pokušava zadržati kulturnu hegemoniju i moralno superiornu poziciju, te desnica koja pokapa svoje mrtve i rješava se povijesnih trauma. Za Tuđmanom danas daleko više poseže „ljevica“ koja ga je godinama vrijeđala i omalovažavala, a danas se protiv pokliča „Za dom spremni“ bori citirajući upravo njega. Na momente se stječe dojam da su „ljevičari“ najzagriženiji tuđmanovci danas. No koliko njih razumije da je to posljedica njihovog neprimjerenog nametanja jugoslavenskih sadržaja u hrvatsku formu u prethodnih 25 godina najvećim dijelom kroz „antifašističke vrijednosti“? Na Hipodromu je bio i prosvjed protiv takve politike, a ne ustaški dernek i žal za NDH.

Preambula Ustava RH je 1997. dopunjena novom stavkom koja sažima rezultat Domovinskog rata i koja se kao i prethodne stavke odnosi na nacionalnu samobitnost i državnu opstojnost hrvatskoga naroda:

„(...) u novom Ustavu Republike Hrvatske (1990.) i pobjedi hrvatskog naroda i hrvatskih branitelja u pravednom, legitimnom, obrambenom i oslobodilačkom Domovinskom ratu (1991. – 1995.) kojima je hrvatski narod iskazao svoju odlučnost i spremnost za uspostavu i očuvanje Republike Hrvatske kao samostalne i nezavisne, suverene i demokratske države“. [44]

Taj stavak, kao posljednji, ujedno je i osnova za prevladavanje „nelagode“ oko hrvatskoga antifašizma. Republika Hrvatska je demokratska država i napadno isticanje antifašizma kao političke doktrine identične demokraciji, osim što je krivotvorina je i apsurdno. Ono je zapravo iskaz neprihvatanja demokracije, a u hrvatskom slučaju i negiranja komunističkih zločina i nedemokratskog karaktera druge Jugoslavije. Vremena u kojima živimo postala su „zanimljiva“ i politički je neodgovorno trošiti vrijeme i energiju na nedemokratske režime čije su temeljne značajke neprihvatljive Europskoj uniji, a to je i zajednica u kojoj se Hrvatska nalazi. Dan antifašističke borbe treba ukinuti i zamijeniti s 23. kolovozom koji je i Europski dan sjećanja na žrtve svih totalitarnih i autoritarnih režima –

nacizma, fašizma i komunizma. Tako ćemo se riješiti suspektnog naslijeđa „crnih“ i „crvenih“.

[1] François FURET, *Prošlost jedne iluzije. Oglad o komunističkoj ideji u XX. stoljeću*, Politička kultura, Zagreb, 1997., 168.

[2] Veronika Rešković, „Anti(antifašizam) na hrvatski način“, portal *Forum.tm*, 17. 2.

2016., <http://www.forum.tm/vijesti/antiantifasizam-na-hrvatski-nacin-4213> (pristupljeno 10. 10. 2025.)

[3] Nenad Jovanović, „Žanjemo što smo posijali“, portal *Novosti*, 6. 5. 2025., <https://www.portalnovosti.com/zanjemo-sto-smo-posijali> (pristupljeno 9. 10. 2025.).

[4] „Možemo: Najoštrije osuđujemo korištenje ustaškog pokliča ‘Za dom spremni’ na Thompsonovom koncertu“, portal *večernji list*, 6. 7. 2025., <https://www.vecernji.hr/vijesti/mozemo-najoštrije-osuđujemo-koristenje-ustaskog-poklica-za-dom-spremni-na-thompsonovom-koncertu-1874686> (pristupljeno 6. 7. 2025.)

[5] „Orešković odgovorila Daliću: Mi Hrvati ne ogrćemo stražnjice zastavom“, portal *Indeks*, 8. 8.

2025., <https://www.index.hr/vijesti/clanak/oreskovic-dalic-rodjen-u-bih-etiketira-nas-hrvate-koji-nemamo-drugu-domovinu/2697814.aspx> (pristupljeno 9. 10. 2025.).

[6] Vojko REŠETAR, „O preambuli (izvorišnim osnovama) Ustava Republike Hrvatske“, *Zbornik radova Pravnog fakulteta u Splitu* 58 (2021.), 4: 1089.

[7] Davor MARIJAN, *Hrvatska 1989. – 1992. Rađanje države*, Hrvatski institut za povijest, Zagreb, 2017.

[8] Ustav Republike Hrvatske, *Narodne novine*, br. 56 od 22. 12. 1990.

[9] Ustav Republike Hrvatske od 22. 12. 1990., *Narodne novine*, br. 56 od 22. 12. 1990.

- [10] Antifašizam“, *Enciklopedija Leksikografskog zavoda*, Izdanje i naklada leksikografskog zavoda FNRJ, Zagreb, MCMLV, sv. 1: 174; „Antifašizam“, *Opća enciklopedija*, Jugoslavenski leksikografski zavod, Zagreb, 1974., sv. 1: 191.
- [11] *Enciklopedija Jugoslavije*, Jugoslavenski leksikografski zavod, Zagreb, 1955., sv. 1: 124.
- [12] Bratoljub KLAJČ, *Rječnik stranih riječi. Tuđice i posuđenice*, Nakladni zavod Matice hrvatske, Zagreb, 1985., 77.
- [13] Stjepan Mesić, „I Katolička crkva nasjela na propagandu protiv antifašizma“, *Novi list*, 12. 2. 2008., 4-5; Ivo Banac, „Antifašizam nije samostojeća ideja“, *Jutarnji list*, 16. 2. 2008., 38-39.
- [14] Hrvatski državni arhiv, fond Centralnog komiteta SKH, povjerljiva D dokumentacija br. 1217: Izvršni komitet Predsjedništva CK SKH, Informacija o kriterijima za učešće predstavnika SKJ i SFRJ u manifestacijama u inostranstvu povodom 30-godišnjice pobjede nad fašizmom, str. pov. br. 02/1-116/1-1975 od 12. 3. 1975.
- [15] *Zemaljsko antifašističko vijeće narodnog oslobođenja Hrvatske. Zbornik dokumenata 1943.*, Institut za historiju radničkog pokreta, Zagreb, 1964., 397, 504-505.
- [16] *Zemaljsko antifašističko vijeće narodnog oslobođenja Hrvatske. Zbornik dokumenata 1944.*, Institut za historiju radničkog pokreta Hrvatske, Zagreb, 1974., sv. II, 666-667.
- [17] Slobodan Nešović, „Dokument o prvoj zamisli sazivanja bihaćkog skupa i međunarodni aspekt priprema Prvog zasjedanja AVNOJ-a“, u: *AVNOJ i narodnooslobodilačka borba u Bosni i Hercegovini (1942-1943)*, Izdavačko preduzeće „Rad“, Beograd, 1974., 408-411.
- [18] Tony JUDT, *Poslije rata. Povijest Europe od 1945. godine*, V.B.Z. d.o.o., Zagreb, 2022., sv. 1, 178-185.
- [19] Ustav Republike Hrvatske. *Narodne novine*, br. 56 od 22. 12. 1990., čl. 140.
- [20] Ustav Republike Hrvatske, pročišćeni tekst, *Narodne novine*, br. 85 od 9. 7. 2010., čl. 142. <https://narodne->

novine.nn.hr/clanci/sluzbeni/2010_07_85_2422.html (pristupljeno 26. 5. 2025.).

[21] O tugovanju za Jugoslavijom i očuvanju njezina imena u „kulturnoj“ sferi piše Mirjana KASAPOVIĆ, *Zbogom post-jugoslavenstvu! Prilog demitologizaciji hrvatske politike i društva*, Školska knjiga, Zagreb, 2024.

[22] Ustav Republike Hrvatske, pročišćeni tekst, *Narodne novine*, br. 85 od 9. 7. 2010., čl. 3.

[23] Ivo GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918-2008.*, Europapress holding: Novi Liber, Zagreb, 2008., 368; Sergej FLERE, Rudi KLANJŠEK, *Da li je Jugoslavija morala da umre*, Dan Graf: Danas, Beograd, 2017., 57-66.

[24] *Drugo zasjedanje Antifašističkog vijeća narodnog oslobođenja Jugoslavije 1943-1953*, Kultura, Beograd, 1953., 56-57.

[25] „Deklaracija o antifašizmu“, *Narodne novine*, br. 51 od 24. 5. 2025., [https://narodne-](https://narodne-novine.nn.hr/clanci/sluzbeni/2005_04_51_971.html)

novine.nn.hr/clanci/sluzbeni/2005_04_51_971.html (pristupljeno 9. 10. 2025).

[26] *Deseti kongres Saveza komunista Jugoslavije. Dokumenti*, Izdavački centar Komunist, Beograd, 1975., 50.

[27] Nina SPICIJARIĆ PAŠKVAN, „Semantika pojma (anti)fašizam“, u: *(Anti)fašizam u prošlosti i sadašnjosti. Zbornik radova*, Udruga antifašističkih boraca i antifašista Grada Pule: Istarsko povijesno društvo, Pula 2015., 123.

[28] „Antifa“,

portal *Britannica*, <https://www.britannica.com/topic/Antifa> (pristupljeno 1. 10. 2025).

[29] Thomas Latschan, „Trump proglasio Antifa pokret terorističkom organizacijom“, portal DW (Deutsche Welle), 23. 9.

2025., <https://www.dw.com/hr/trump-proglasio-antifa-pokret-teroristi%C4%8Dkom-organizacijom/a-74074328> (pristupljeno 5. 10. 2025).

[30] N. Jovanović, „Žanjemo što smo posijali“.

[31] Zakon o blagdanima i neradnim danima u Republici Hrvatskoj, *Narodne novine*, br. 14 od 25. 3. 1991.

- [32] Hrvatski državni arhiv, fond Ured Predsjednika Republike Hrvatske, fasc. 54/1990: Skraćeni zapisnik 5. sjednice Predsjedništva SRH održane 20. 6. 1990.
- [33] O tome bez detalja kod Franjo TUĐMAN, *Bespuća povijesne zbiljnosti. Rasprava o povijesti i filozofiji zločinja*. Nakladni zavod Matice Hrvatske, Zagreb, 1989., 134-135 i Hrvoje KLASIĆ, *Mika Špiljak, revolucionar i državnik*, Naklada Ljevak, Zagreb, 2019., 56.
- [34] Vlado Vurušić, „Hrvatska nelagoda s antifašizmom“, *Jutarnji list*, 10. 5. 2025., 14-15.
- [35] O tome u relativno svježoj interpretaciji Max BERGHOLZ, *Nasilje kao generativna sila. Identitet, nacionalizam i sjećanje u jednoj balkanskoj zajednici*, Buybook, Sarajevo-Zagreb, 2018.
- [36] Đoko JOVANIĆ, *Ratna sjećanja*, VINC, Beograd, 1988., 65-106; Mario JAREB, „Prilog raspravi o karakteru ustanka od 27. srpnja 1941. godine“, *Časopis za suvremenu povijest* 43 (2011.), br. 3: 751–771.
- [37] Josip GLAUDIĆ, *Vrijeme Europe. Zapadne sile i raspad Jugoslavije*, MATE, Zagreb, 2012., 237.
- [38] Peter CALVOCORESSI, *Svjetska politika nakon 1945.*, Globus, Zagreb, 2003., 334-335.
- [39] Pismohrana Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju: Zapisnik sa razgovora predsjednika RH, dr. Franje Tuđmana sa Vicom Vukojevićem od 5. 12. 1993. u Predsjedničkim dvorima, 6-7.
- [40] Vladimir ANIĆ, Ivo GOLDSTEIN, *Rječnik stranih riječi*, Novi Liber, Zagreb, 1999., 98; *Hrvatski enciklopedijski rječnik*, Novi Liber, Zagreb, 2002., 46.
- [41] „Antifašizam“, *Hrvatska enciklopedija, mrežno izdanje*, Leksikografski zavod Miroslav Krleža, 2013. – 2025., <https://www.enciklopedija.hr/clanak/antifasizam> (pristupljeno 10. 10. 2025.).
- [42] „Povelja Antifašističke lige Republike Hrvatske“, <http://old.documenta.hr/hr/osnovana-antifa%C5%A1listi%C4%8Dka-liga-republike-hrvatske.html> (pristupljeno 25. 5. 2025.)

[43] M. KASAPOVIĆ, *Zbogom post-jugoslavenstvu!*, 140-141.

[44] Ustav Republike Hrvatske, pročišćeni tekst, *Narodne novine*, br. 85 od 9. 7. 2010., Izvorišne osnove.

<https://heretica.com.hr/davor-marijan-o-hrvatskom-antifasizmu-i-njegovim-vrijednostima/>

DAVOR MARIJAN: POJAM REVIZIONIZAM BIO JE U SFERI MARKSIZMA, U HRVATSKU GA JE UVEO SLAVKO GOLDSTEIN

Koliko smo puta na malim ekranima ili na sučeljavanjima povjesničara, političara i javnih osoba čuli optužbe za „revizionizam“, kada se raspravljalo o temama iz nedavne hrvatske povijesti? Što je točno revizionizam? Nevezano za povijesnu znanost, nešto revidirati znači preispitati, ponovno staviti na test i dodatno provjeriti. U tom postupku moguće je i dobiti potpuno nova saznanja, suprotna od onih koja su prije toga bila smatrana istinom. U hrvatskoj historiografiji pojam revizionizam uglavnom sa sobom nosi negativne konotacije, odnosno riječ je o etiketi kojom se diskvalificiraju nečija nova otkrića, pa i sam povjesničar kao znanstvenik, ako se usudi dirnuti u zadane povijesne dogme, najčešće između 1941. i 1990. godine.

Povjesničar Davor Marijan s Hrvatskog instituta za povijest, najpoznatiji po svojim istraživanjima Domovinskog rata i bogatoj znanstvenoj bibliografiji, napisao je pregledan rad o revizionizmu u kojemu je odlučio revidirati pojam revizionizma kako ga tumače naši povjesničari omiljeni u televizijskim studijima i redcima najutjecajnijih dnevnih novina i portala, te otkriti njegove korijene i specifičnosti u hrvatskoj historiografiji i javnom prostoru. Na Portalu hrvatskih znanstvenih i stručnih časopisa Hrčak možete pronaći njegov cjeloviti članak pod naslovom: „Suvremena hrvatska povijest i nevolje s revizionizmom“. U uvodu Marijan piše kako se pojam „povijesni revizionizam“ u Hrvatskoj pojavio tek početkom 21. stoljeća. Do tada je bio „isključivo u sferi marksizma, što je u slučaju Hrvatske (i Jugoslavije) bila stvarnost od 1945. do 1990. godine“. Marijan odmah na početku identificira „zaslužnu“ osobu za uvođenje tog pojma u lijevo krilo hrvatske historiografije i hrvatskog društva. Riječ je o Slavku Goldsteinu, osobi koja nije niti bila povijesne struke, napominje Marijan.

O Slavku Goldsteinu i njegovom prozivanju dr. Franje Tuđmana za povijesni revizionizam nakon 2000. godine Marijan piše: „Devedesetih godina promijenila se vlast u Hrvatskoj, zbio se rat koji kao izvanredno stanje nije bio pogodan za normalni život, pa ni historiografska istraživanja. Historiografija nije zamrla, a nakon 2000. dio nje etiketiran je povijesnim revizionizmom, a prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman prozivan najodgovornijim za njega. 'Otac' prozivanja za povijesni revizionizam bio je Tuđmanov politički protivnik Slavko Goldstein, osoba bez formalnog povijesnog obrazovanja, i njegov slučaj pokazuje kako dobro umreženi medijski interesi mogu od besmislice napraviti pitanje 'životne važnosti', da ne kažemo nacionalnog interesa. Međutim, njegove su teze neprihvatljive u znanosti. Prozivanja za revizionizam u znanosti, pa tako i u historiografiji, apsurdna su jer, kako primjećuje M. Gross, 'svaki iskaz zastaruje i zahtijeva reviziju'. Što je znanost bez revizije? Jesu li znanstvenici koji rade reviziju revizori ili revizionisti – pitanje je za uzaludno gubljenje vremena.“

Marijan zaključuje kako je pojam „povijesni revizionizam“ blizak samo onom krugu ljudi koji ne vide nikakvu potrebu niti smisao dovođenja u pitanje slike Drugog svjetskog rata. Iznimka je jedino, navodi Marijan, brojka stradalih u Jasenovcu koja je smanjena sa 700 000 na 83 do 100 000. Međutim, i ta je brojka neutemeljena i nije nastala na povijesnim i drugim znanstvenim istraživanjima. Upornim ponavljanjem, piše Marijan, nova brojka ubijenih u Jasenovcu postala je prihvaćenom u dijelu društva. Optužbama za povijesni revizionizam nastoji se obeshrabrili povjesničare u njihovim istraživanjima i propitivanjima povijesti. Stoga je revizionizam „sfera dnevne politike, ali ne i znanosti“, zaključuje Marijan. Na kraju dodaje i kako povjesničar koji nije revizionist nema što tražiti u znanosti. Najbolje bi mu bilo ući u politiku i novac poreznih obveznika koji se ulijeva u historiografiju prepustiti onima koji nisu lijeni „uroniti u arhive“. Tko su danas „sinovi“ prozivanja za povijesni revizionizam u Hrvatskoj? Jedan od najvećih je i doslovni sin Slavka Goldsteina, profesor povijesti na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, Ivo Goldstein. Zabrinut za „agresivni“ povijesni revizionizam, Ivo se „prekvalificirao“ iz medijevista i bizantologa u povjesničara 20. stoljeća. Međutim, na tom polju pokazao se

amaterom kao što je bio i njegov pokojni otac. Ivo je pisao o Titu, Bleiburgu, Jasenovcu, partizanima i Tuđmanu grubo kršeći pravila povijesne struke i pokazujući iznimnu intelektualnu i profesionalnu lijenost u svojim knjigama, čija je svrha u prvom redu ionako bila braniti „tekovine antifašizma“, partizanski pokret i „državnika“, ne diktatora, Tita. Uz Goldsteina, doduše ne tako glasno, javljaju se i ostali povjesničari koji su ideološki vezani za komunističko razdoblje i partizansku prošlost svojih predaka. Riječ je o poznatim povjesničarima koje često susrećemo na televiziji – Tvrtku Jakovini i Hrvoju Klasiću. Više vremena provode komentirajući tuđa istraživanja, no što sami pišu radove i „uranjanju u arhive“. Tema koja se danas ne smije dirati je logor Jasenovac koji je i Marijan spominjao. Bilo kakva sumnja u službenu brojku ili karakter logora u lijevom krilu historiografije izaziva zgražanje i osude. S druge strane, kada se „lijevi“ povjesničari uhvate svojih tumačenja i interpretacija povijesti, recimo Domovinskog rata, tada se brane slobodom misli, povijesnim pluralizmom, autonomijom znanosti i sličnim površnim izgovorima. Ne možemo ne primijetiti da se njihov povijesni revizionizam temelji uglavnom na „interpretacijama“, a ne na izvorima i istraživanjima. Aktualni slučaj povučenog udžbenika povijesti najbolje oslikava hrvatsku historiografsku scenu o čemu je i Marijan ponešto govorio u svom preglednom članku o revizionizmu u Hrvatskoj. Članak je nastao prije gotovo pet godina, no i danas je aktualan. Kritičari udžbenika nastupili su isključivo znanstveno i argumentima su dokazali kako je udžbenik manipulativan, prožet faktografskim pogreškama i metodološki loš. Riječ je uglavnom o povjesničarima koji ne nalaze put do medija, nemaju emisije na Prisavljju niti javljanja uživo tijekom obljetnica iz nedavne hrvatske povijesti, između ostalog i zato što su u arhivima. Povjesničari koji su zauzeti imidžom u javnosti, nastupima u središnjim dnevnicima i aktivističkim angažmanima nemaju radove i ne mogu intelektualno konkurirati svojim kolegama koji propituju njihove narative. Jedino što imaju jest toljaga zvana povijesni revizionizam. Zato u ovom slučaju povučenog udžbenika imamo struku s jedne strane i aktiviste s druge strane koji se koriste lažnim narativima u medijima, te izbjegavaju protuargumentaciju iz ideoloških razloga. Vrijeme će pokazati hoće li ovaj

slučaj povučenog udžbenika revidirati prozivače za povijesni revizionizam. Njihove slabe kompetencije, nepoznavanje elementarnih činjenica iz povijesti i izbjegavanje sučeljavanja sa strukom u opoziciji mogli bi javnosti otkriti kako neki „stručnjaci“ nisu toliko stručnjaci, koliko su ideolozi, aktivisti i neostvareni političari.

<https://www.popodnevnik.hr/blog/davor-marijan-pojam-revizionizam-bio-je-u-sferi-marksizma-u-hrvatsku-ga-je-uveo-slavko-goldstein/234>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/39139-davor-marijan-pojam-revizionizam-bio-je-u-sferi-marksizma-u-hrvatsku-ga-je-uveo-slavko-goldstein>

**DR. MARIJAN U MOJIM KNJIGAMA
RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB,
2012.**

**PISMO
VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA**

Ne tražimo od vas da pokapate naše mrtve.

Ne tražimo od vas da nas branite od agresije i od terorizma.

Ne tražimo od vas da zaštitite naše gradove od prekomjernoga granatiranja.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje glavnoga grada Hrvatske – Zagreba.

Ne tražimo od vas da spriječite barbarsko uništavanje grada Dubrovnika, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale sv. Jakova, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje gradova Zadra, Slavonskog Broda, Osijeka...

Ne tražimo od vas da spriječite snajperiste da gađaju naše građane dok se vraćaju s posla.

Ne tražimo od vas da spriječite strojnice i topove iz vojarne „Maršal Tito“ da pucaju po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave.

Ne tražimo od vas da spasite hrvatsko selo Čelije, spaljeno i zajedno s crkvom srušeno sa zemljom.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu.

Ne tražimo od vas da spriječite prekomjerno barbarsko granatiranje grada Vukovara, Vukovarske bolnice i ranjenika.

Ne tražimo od vas da nama golorukima dozvolite da se naoružamo i branimo.

Ne tražimo od vas da spriječite masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari.

Ne tražimo od vas da spriječite organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, ni ubijanja, psihološka maltretiranja i silovanja.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj osamdeset i četiri civila i branitelja u Škabrnji.

Ne tražimo od vas da spriječite miniranje brane hidroelektrane 'Peruća' s trideset tona eksploziva.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje hrvatskih mostova, paljenje i rušenje hrvatskih kuća i da vratite stotine tisuća prognanih Hrvata.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje više od tisuću naših katoličkih crkava.

Ne tražimo od vas da čistite minska polja.

Ne tražimo od vas da spriječite genocid, kulturocid i urbocid.

Ne tražimo od vas da spriječite odvoz stoke i žita u Srbiju.

Ne tražimo od vas da spriječite pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine, ni uništavanje naših netaknutih nacionalnih parkova i parkova prirode.

Ne tražimo od vas da vratite u život naše 402 poginule djece u ratu.

Ne tražimo od vas da vratite dijelove ruku, nogu i tijela naša ranjena 1044 djeteta.

Ne tražimo od vas da oživite roditelje za naše 5497 djece, koja su bez njih ostala u ratu.

Mi sve to ne tražimo od vas, jer je za to i onako već odavno kasno, ali i zato jer su sve to već ionako obranili naši Branitelji, koji su umjesto vas konačno donijeli mir, a koje ste vi zatočili u vašemu Den Haagu! Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.

Mi sve to ne tražimo od vas jer znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!

Mi ne tražimo od vas da oživite naše mrtve stradale u genocidu jer vi niste bogovi.

Mi čak ne tražimo od vas ni da pronađete naše nestale, jer kod vas se umire lijepo, civilizirano i prirodno.

Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje! Tako ćete spasiti svoju čast, zajedničku čast svih vas i svakoga pojedinačno. A po njoj će vas suditi povijest.

Mi Hrvati samo to od vas tražimo ...

Povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.

akademik Ivan Aralica
akademik Smiljko Ašperger
akademik Hrvoje Babić
akademik Stjepan Babić
akademik Slaven Barišić
mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski
akademik Boris Bučan
akademik Marin Hraste
dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a (Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti)
akademik Dubravko Jelčić
mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split
akademik Andrija Kaštelan
akademik Ivica Kostović
akademik Slavko Matić
akademik Slobodan Novak
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Franjo Šanjek
akademik Nenad Trinajstić¹

¹ Ovaj je tekst objavio tjednik Nacija 9. studenoga 2011.

Supotpisnici

prof. dr. sc. Andrea Aglič Aljinović
prof. dr. sc. Miroslav Akmadža, povjesničar
dr. sc. Maja Andrić, prof. mat. i inf.
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc. Vanda Babić, Zadar
prof. dr. sc. Ivan Bakran, Zagreb
doc. dr. sc. Senka Banić, Sveučilište u Splitu
dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić, znanstvenik, Zagreb
prof. dr. sc. Danko Basch
dr. sc. Zlatko Begonja, Zadar
dr. sc. Mirko Belak, geolog
dr. sc. Ivana Benzon, profesorica engleskog i njemačkog jezika
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
akad. kipar Kruno Bošnjak, redoviti profesor, Zagreb
prof. dr. sc. Marijan Bošnjak
dr. sc. Srećko Botrić, docent
prof. dr. sc. Velimir Božikov, Zagreb
prof. dr. sc. Zdravka Božikov, Split
Sergio Brantes Glavic, Médico, Profesor Asistente de Medicina, Santiago, Chile
dr. sc. Morana Brkljačić Žagrović, dr.med.
dr. sc. Milko Brković, znanstveni savjetnik – trajno zvanje, redoviti prof.
dr. sc., naslovno zvanje
dr. sc. Miljenko Buljac
prof. dr. sc. Gojko Buljat, Zagreb
dr. sc. Ivica Čatić, KBF Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu, Rudarsko-geološko-naftni fakultet
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
doc. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Split
prof. dr. sc. don Josip Čorić

Filip Čulo, dr. med., sveuč. profesor, Osijek
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. Ante Čuvalo, Ph. D.
prof. dr. Vladimir Čepulić, Zagreb
prof. dr. sc. Šimun Šito Ćorić, Nacionalni koordinatora Hrvatskih kat.
misija u Švicarskoj
prof. dr. sc. Krešimir Ćosić, general pukovnik (u mirovini)
prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
prof. dr. sc. Borislav Dadić, filozof
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
prof. dr. Josip Delić, umirovljeni profesor KB fakulteta Sveučilišta u
Splitu
dr. sc. Vladimir Delić, sveuč. prof., Zagreb
dr. sc. Đuro Deželić, sveuč. profesor i veleposlanik u m.
prof. dr. sc. Goran Dodig
prof. dr. sc. Slavica Dodig, Zagreb
prof. dr. sc. Sergio Dokoza, Zadar
admiral Davor Domazet Lošo
profesor Esteban M. Domic M., Ingeniero Diplomado y Profesor
Universidad de Chile, Santiago de Chile
dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Hrvatskoga državnog sabora
dr. sc. Pero Draganić, dr.med
prof. dr. sc. Zvonko Dragčević
prof. don Ilija Drmić, Vinica, Aržano
prof. dr. sc. Andrej Dujella
Asaf Duraković, profesor, dr. med., USA.
prof. dr. sc. Boris Dželalija
prof. dr. sc. Neven Elezović, redoviti profesor FER, Zagreb
docent dr. sc. Srećko Favro
prof. dr. sc. Jasenka Gajdoš Kljusurić
prof. dr. sc. Krešimir Galešić, Zagreb
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, patolog, Zagreb

Domagoj Galinović, dipl. ing. elektronike, docent državnog sveučilišta u Buenos Airesu u mirovini, Argentina
Ante Glibota, redoviti član, l'Académie Européenne des Arts, des Sciences et des Lettres, Paris
dr. sc. Martinia Ira Glogar, doc.
prof. dr. sc. Željko Grabarević
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
doc. dr. sc. Mario Grčević
prof. dr. sc. Damir Grgičević, dr. med.
prof. dr. Vinko Grubišić, professor emeritus, Sveučilište Waterloo, Germanski i slavenski studiji (Germanic and Slavic Studies), Kanada
dr. sc. Željko Hanjš
dr. sc. Branko Hanžek, viši znanstveni suradnik
prof. dr. sc. Andrija Hebrang, saborski zastupnik, Zagreb
prof. dr. sc. Dubravko Horvat
dr. sc. Katarinu Horvat, znanstvena savjetnica u Institutu za povijest umjetnosti, Zagreb
prof. dr. sc. Stjepan Hranjec, redoviti sveučilišni profesor
dr. Zdeslav Hrepic, Assistant Professor, Department of Earth and Space Sciences, Columbus State University
prof. dr. Nada Hulina, sveuč. prof. u mirovini
dr. sc. Ivan Ilić, sveč. prof. (emeritus), bivši veleposlanik, Zagreb
prof. dr. sc. Zlata Ivanovi-Herceg, dr. med., Zagreb
dr. sc. Božidar Ivanković, predavač matematike
dr. sc. Slavica Ivelić, prof. mat. i inf.
doc. dr. sc. Hicela Ivon, Split
dr. sc. Borka Jadrijević, izv. prof.
dr. sc. Julije Jakšetić, viši predavač
dr. sc. Domagoj Jamičić, geolog, znanstveni savjetnik
dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni sveučilišni profesor
dr. sc. Dubravko Jelić, znan. sur., Galapagos istraživački centar, Zagreb
dr. Milan Jelić, dipl. oec., R. Argentina
prof. dr. Branko Jeren, Sveučilište u Zagrebu, redoviti profesor
prof. dr. sc. Damir Ježek

doc. dr. sc. Marko Jukić, dr. med.
prof. dr. sc. Vlado Jukić, ravnatelj Klinike za psihijatriju Vrapče
fra Karlo Jurišić, dr. sc., prof emeritus, Makarska
dr. sc. Držislav Kalafatić, liječnik-ginekolog, 'bolnica u Petrovoj'
dr. sc. Dalma Kalogjera, klinički psiholog, istraživač i autor
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof. dr. sc. Duško Kardum, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Karlić
dr. sc. Marija Kaštelan-Macan, prof. emeritus, Fakultet kemijskoga
inženjerstva i tehnologije Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Ivan Katavić, redoviti profesor u trajnom zvanju
dr. sc. Drago Katović, redoviti profesor
dr. Vladimir Katović, professor of Chemistry, Wright State University,
Dayton, OH USA
dr. sc. Boris Kavur, dipl. ing. rud.
prof. dr. sc. Marijan Kirin, Zagreb
Oscar Kitashima, profesor, docente, Provincia de Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
Branko Kornfeind, župnik, Pandrof, Austrija
dr. sc. Ivan Kordić, redoviti profesor
prof. dr. sc. Srećko Kovač, Institut za filozofiju, Zagreb
sveuč. prof. Kuzma Kovačić, akademski kipar
prof. dr. Slavko Kovačić, umirovljeni professor KB fakulteta Sveučilišta
u Splitu
prof. dr. sc. Zdenko Kovačić
dr. sc. Jadranka Kraljević, viša asistentica
general-bojnik Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski
zbor
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović, Institute of Physics, Zagreb
dr. sc. Ana Kunštek
prof. dr. sc. Želimir Kurtanjek
prof. dr. sc. Stipe Kutleša, znanstveni savjetnik, Zagreb

prof. dr. sc. Slobodan Lang
dr. sc. Ante Lauc, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Inga Lisac, sveuč. nastavnik u mirovini (docent)
dr. sc. Srećko Listeš, Split, viši savjetnik AZOO-a
dr. sc. Davorin Lovrić, fizičar
prof. dr. Maja Lukac-Stier, Doctora en Filosofía, Profesora universitaria e investigadora, Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Branimir Lukšić
dr. sc. Mislav Elvis Lukšić, Zadar
dr. sc. Aleksandar Lutkić, umirovljeni profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Mate Ljubičić
prof. dr. sc. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč. profesor u mirovini
prof. dr. sc. Jozo Marević
dr. sc. Davor Marijan, povjesničar
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. Mate Matas, Zagreb, sveučilišni profesor
dr. sc. Ante Mateljan, red. prof., KBF Split
dr. sc. Josip Matjan, die
prof. dr. sc. Marko Matić, PMF Split
dr. sc. Anita Matković, docent
dr. sc. Zvonimir Medvedović, ministar prve Vlade RH, Zagreb
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
Enes Midžić, redoviti profesor
prof. dr. sc. Vine Mihaljević, znanstveni savjetnik, Institut društvenih znanosti Ivo Pilar, Zagreb
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
dr. sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m.
prof. dr. Davor Miličić, dekan Medicinskog fakulteta
prof. dr. Zlatko Miliša
dr. sc. fra Dušan Moro, teolog, docent, KBF Split
dr. sc. Smiljana Narančić Kovač, Zagreb

prof. dr. fra Andrija Nikić, dipl. knjižničar i arhivist, predsjednik
Hrvatskoga kulturnog društva Napredak Mostar (i u ime 1219
napretkovaca iz Mostara)
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
dr. sc. Tado Oršolić, znanstveni suradnik u Zavodu za povijesne znanosti
HAZU-a u Zadru i docent na Filozofskom fakultetu u Mostaru
dr. sc. Vlado Pandžić, redoviti profesor Filozofskog fakulteta, Zagreb
dr. ing. Marijan M. Papich, Vancouver, Canada
dr. sc. Đurđica Parac-Osterman redoviti profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Mladen Parlov, KBF, Split
prof. dr. Snježana Paušek-Baždar, znanstveni savjetnik u trajnom zvanju,
upraviteljica Odsjeka za povijest prirodnih i matematičkih znanosti
HAZU-a
dr. sc. Davor Pavelić, redoviti profesor
dr. sc. Dubravka Pavišić Strache, docent u mir.
dr. sc. Ivan Pavković, Zagreb
prof. dr. sc. Davor Pavuna
dr. sc. Marija Pehar
dr. sc. Ivan Perić, red. prof.
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
prof. dr. Tomislav Petković, fizičar i filozof
prof. dr. sc. Mladen Petravić, PhD (ANU, Canberra), FAIP, Odjel za
fiziku, Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petrović
prof. dr. sc. Ivica Picek
dr. sc. Biserka Pigac, Varaždin
prof. dr. sc. Valdi Pisac Pešutić, Split
prof. dr. sc. Franjo Plavšić, toksikolog i hrvatski književnik
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
dr. sc. Marija Raguz, viši asistent na Medicinskom fakultetu u Splitu

Esteban Angel Ramljak, Profesor full time de la Universidad Nacional del Centro de la Provincia de Buenos Aires, En Tandil, provincia de Buenos Aires, Argentina

dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i arhivist

prof. dr. Adalbert Rebić, profesor Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu

prim. dr. sc. Darko Richter, dr. med.

prof. dr. sc. Mladen Rogina

mr. sc. Željko Sačić, general bojnik

Javier Gustavo Santich, Contador Público Nacional y Profesor de Ciencias Económicas, Profesor Académico y Economista, Ciudad de Rosario, República Argentina

prof. dr. sc. Dora Sečić

Haris Mirka Seitz, Prof. Dr. Investigador CONICET, Buenos Aires, Argentina

prof. dr. sc. Sven Seiwert, Zagreb

prof. dr. sc. Predrag Sikirić, Zagreb

profesor Arturo Calderon Simunovic, Universidad Austral, Puerto Montt, Chile

Marina Skrobica, Ph. D., dizajner

dr. sc. Ana Smontara, znanstvena savjetnica, Koprivnica

dr. sc. Ivo Soljačić, prof. emeritus

prof. dr. Tomislav Sunić, spisatelj

prof. dr. sc. Denis K. Sunko

docent Goran Pavel Šantek, prof. etnologije i filozofije

dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, član Europske akademije znanosti i umjetnosti, predsjednik Hrvatskoga žrtvoslovnog društva

dr. sc. Anđelko Šimić, bivši veleposlanik, direktor Visoke škole za turizam i ugostiteljstvo u Kuala Lumpuru, Malezija

dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziolog, Zadar

dr. sc. i književnik Igor Šipić, Split

prof. dr. ing. Marija Šiško Kuliš, Split

doc. dr. sc. Dražen Švagelj, Vinkovci

prof. dr. sc. Zdravko Tomac

prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
dr. sc. Kosta Urumović, red. prof.
prof. dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet.
Silvia Adriana Varela, Profesora en Letras, Instituto Fátima y Santísima Trinidad, Instituto Nuestra Sra. del Líbano
prof. dr. sc. Sanja Varošaneć
prof. dr. sc. Đurđica Vasilj
dr. sc. Mislav Vedriš, dipl. ing. šumarstva
dr. Mile Vidović, umirovljeni profesor Nadbiskupijske klasične gimnazije u Splitu
doc. dr. sc. Mirela Vlastelica, dr. med., Split, Hrvatska
prof. dr. Petar Vrankić, prof. Bogoslovnog fakulteta, München
prof. dr. sc. Dario Vretenar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljičak, dipl. ing.
dr. sc. Petar Vučić, Zagreb
prof. dr. sc. Ante Vukasović, umirovljeni sveučilišni profesor, Zagreb
prof. dr. sc. Marija Vukelić-Shutoska, Skopje, Republic of Macedonia
doc. dr. sc. Tihomir Vukelja
dr. Vida Vukoja, lingvist
dr. Milan Vuković, umirovljeni sudac Ustavnog Suda RH i bivši predsjednik Vrhovnog Suda RH
Milan Zoretić, dipl. ing. elektronike, sveučilišni profesor, Argentina
prof. dr. sc. Jure Zovko
doc. dr. sc. Marija Žagar, Zagreb
prof. dr. sc. Dražen Živić, znanstveni savjetnik, Vukovar
prof. dr. Tomislav Živković, dr. fizike
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
dr. Ante Žuvela, dipl. iuris., Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Zdravko Žvorc, dr. vet. med.
Duško Abramović, Toronto, Canada
Dražen Adam, dipl. ing.
mr. sc. Goranka Adam, dipl. ing.
Boris Adašević, dr. med., Vitez, BiH

Damir Agičić, dr. vet. med, Slavonski Brod
Zvonimir Ajduk, Split
Ester Ale, odontologa, Argentina
Ivana Alebić, odgajatelj
Božo Alilović, Georgetown
Branko Alilović, Georgetown
Iva Alilović, Georgetown
Karolina Alilović, Georgetown
Žarko Alilović, Georgetown
Marica Alošinac, službenik, Bistrinci
Anica Andabak, Peru
Luis Fernando Andabak, Peru
Marijan Andabak, Peru
Mario Andabak, Peru
Marija Katarina Ambrose, previously known as Marija Ambrozic
Wolly Vlatko Ambrose, previously known as Vlatko Ambrozic
Katica Amidžić Peročević, Zagreb
Grgo Tomislav Antičić, dipl. oec, književnik
Mate Antunović, mag. katehetike i mag. teologije
Boro Arambašić, dipl. pravnik, Vukovar
Gorana Aras-Gazić, prof.mat. i inf.
Ivan Arbanas, prom. tehn., Zadar
Nataša Armanda
Stjepan Asić, dip. dizajner, predsjednik Australsko-hrvatskog kongresa
Ivan Aščić, sportski trener, umirovljeni satnik 5. GBR, Đakovo
Jasminka Aščić, kuharica, Đakovo
Marko Aščić, dipl. ing. el., Zagreb
don Miljenko Babaić, katolički svećenik, dipl. teolog. ratni vojni kapelan
prof. Patricia Babarovic, Directora del Centro de Estudios Paraná,
Buenos Aires, Argentina
Drago Babić, umirovljenik, Sv. Juraj
Ivan Babić, književnik
Ivana Babić, gimnazijska prof. hrvatskoga jezika i knjiž., Zagreb
Marica Babić, umirovljenica, Zagreb

Marija Babić, pravnik
Stefo Babić, geometar
Tomislav Babić, ekonomist, Zagreb
Zdenka Babić, političar
Željko Babić, dipl. ing.kem. tehn., umirovljenik
Ankica Babin, prof., Kaštel Stari
Ante Babin, dipl. ing. brodogradnje, Kaštel Stari
Neda Bacelj, Makarska
dipl. ing. Nenad N. Bach, skladatelj, New York, USA
mr. sc. Zlatko Bacinger, utemeljitelj Zrinske garde Čakovec i Bratovštine
Petra Zrinskog – Časni stol Čakovec
Joso Bačelić, vozač, Zagreb
Marija Bačić, ugostitelj, Velika Gorica
Stipe Bačić, kuhar, Velika Gorica
Šime Bačić, ekonomist, Velika Gorica
Marqués de Bradomin, Canay, Island
Miljenko Bađun, hrvatski branitelj – dragovoljac
Ilija Bagarić, dr. med., spec. patolog
Drago Bajić, Milton
Hrvoje Bakić, profesor filozofije i religijske kulture
Ivan Bakran
Ivan Balić, ekonomist
Hrvoje Banović, tehničar cestovnog prometa, Zagreb
Tomislav Banozić
Željka Banozić
Ivka Baotić, umirovljenica, Vinkovci
Mandica Baotić Blažanović, prof., Vinkovci
Vice Baraban, Schweiz
Frano Baras, viši sveučilišni predavač u mirovini, pisac
Milenko Barbir
Krešo Barić, dipl. ing. računarstva, Split
Perica Barić, prof., ravnateljica gimnazije
Krešimir Barković, muzejski radnik, Paris, Francuska
Sévda Barković

Ile Barišić, dipl. oec.

Mislav Barišić, dipl. ing. građ.

Nataša Barišić, struč. spec. ing.građ., Zagreb

Mate Barun, programer, Zaprešić

Petar Barun, dipl. ing, Zagreb

Đurđica Bastjančić, prof.

Iva Bastjančić, stud.

Ivan Bastjančić, dipl. ing.

Hasan Bašić, strojobravar

Anđa Batinić, Mississauga

Ivana Batinić, Mississauga

Mathew Batinić, Mississauga

Mate Batinić, Georgetown

Nikola Batinić, Mississauga

Ružica Batinić, Georgetown

Dinko Batur, umirovljeni bojnik Hrvatske vojske, HRVI Domovinskog rata

Ante Bašić, pravnik, Split

Đivo Bašić, Dubrovnik

Milan Bašić, nastavnik u mirovini

Nikola Bašić, viša stručna sprema, ekonomist

Stanko Bašić, strojarski tehničar u mirovini

Ana-Marija Bašnec, Zagreb

Marica Baternik, umirovljenica, Brisbane, Australija

Pero Baternik, umirovljenik, Brisbane, Australija

Mile Batinović, Banja

Nives Batinović, Banja

Tonka Batinović, umirovljenica, Banja

Ivo Bavčević, arh., Zadar

Dragutin Bauman, ing. kem., član Predsjedništva Hrvatskog žrtvoslovnog društva

Ana Beban, učiteljica matematike i fizike

Velka Bebek, Toronto

Ilija Begić, Oakville

s. Mila Begić
Mate Bekavac, geodetski tehničar
Tatjana Bekić, dr. med., Zagreb
Ante Belas, Trogir
Carlos José Bellofatto, Buenos Aires, Argentina
Darko Belović, kap., Rijeka
Hrvoje Belušić, prof. kineziologije, Zagreb
Ivan Beljan, umirov. brigadir HV, dipl. ing.
Tomislav Benčik, strojarski tehničar, Pula
Tea Benzon, prof. engleskog jezika, Split
Zdenka Benzon, liječnik u mirovini
Tomislav Beram, predsjednik Hrvatskoga međudruštvenog odbora za
zajedničku suradnju, Sydney, Australia
Dobriša Berković-Magdalenić, prof.
s. Vinka Bešlić, Školska sestra franjevska, Zagreb
Nada Beuc, prof., Makarska
Petar Bezjak, ekonomist
mr. Nikola Bićanić, profesor phil., Zagreb
Andrija Bilać, ekonomist, Široki Brijeg
Mihovil Bilać, student, Široki Brijeg
Branimir Bilić, umirovljenik, Zagreb
Franc Bilić, prof.
Ivanka Bilić, umirovljenica, Zagreb
Stanislav Bilić, strojarski tehničar iz Krškoga, R. Slovenija
Vlatko Bilić, dipl. ing.
Tomislav Marijan Bilosnić, književnik
Marijana Biloš, trgovac, Split
Vladimir Biondić
Veselka Birkić, Zadar
Margareta Bišćan, profesor matematike u mirovini, Zagreb
Miljenko Bitunjac
Gašpar Bjelopera, prof., Dubrovnik
dr. Anto Blažanović, Vinkovci
Ana Blažeković, dipl. ing. biotehn., Zagreb

Goran Ante Blažeković, oec. informatičar u miru, Zagreb
Zdenka Blažeković, dipl. ing. hidrolog u miru, Zagreb
Zdenko Blažeković, dipl. ing. agr. – krajobrazni arhitekt, Zagreb
Ozana Blažeković Babić, dipl. ing. graf. tehn. i dizajna, Zagreb
Franjo Antun Blažević, poduzetnik
Nikola Blažević, dipl. ing., Zagreb
Vide Blažević, tehnički direktor, Dubrovnik
Ana Bloom, Ruislip, Middx, UK
Ingeborg Boenel, empleada, Buenos Aires, Argentina
Dražen Bogdan, dipl. ekonomist-poduzetnik, Osijek
Ljerka Bogner, prevoditelj, Zagreb
José Mateo Bogut, médico cirujano; Río Cuarto, Argetina.
Emilija Bojčić, Brampton
Franjo Bojčić, Brampton
Lucija Bojčić, Brampton
Maria Bojčić, Brampton
Mira Bojčić, Brampton
Nikola Bojčić, Brampton
Sandra Bojčić, dipl. oec., Split
Žarko Bojčić, Brampton
Tomislav Bolanča, dipl. oec, Zadar
Anica Bolčić, BA RSW, Makarska
Branimir Bolčić, Makarska
Rosa A. Bondulich Franicevich, Estadístico Matemático – Presidente
Centro Croata de Santa Fe, Santa Fe - Argentina
Silvia Bonić Zoretić, dipl. kem., Argentina
Anđelko Boras, Brampton
Antonija Boras, Brampton
Mate Boras, Georgetown
Spomenka Boras, Georgetown
S. Boras, Norval
Vanda Boras Podravac, BA (Soc.Sc.), Canberra University
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist, Zagreb
Ignacije Borovic, P. Eng., geolog, Kanada

Slavica Bors, ugostitelj, Brisbane, Australija
Branka Bosić, Mississauga
Kamilo Bosić, Mississauga
Domagoj-Alain Bošković, ing. prometa, Rogotin
Ilija Bošković, Brod Moravice
Ljiljana Bošković, Brod Moravice
Nikolina Bošković, Rogotin
Ante Bošnjak
Blaženka Bošnjak, dipl. iur., Zagreb
Davorka Bošnjak
Mariofil Bošnjak, Woodbridge
Višnja Bošnjak
Zdravko Bošnjak, dipl. ing.
Kemal Bošnjak Bukvić, dipl. politolog
Josip Botteri Dini, akad. slikar
Lovre Botica, prof., ravnatelj Srednje škole Petra Šegedina, predsjednik
Ogranka Korčula Matice hrvatske
Damir Božić umirovljeni vojnik HV, Slavonski Brod
Mijo Božić, Toronto
Anđa Božinović Mađor
Branko Božinović Mađor
Zrinka Božinović Mađor
Stipe Božinović-Mađor, prof., ravnatelj OŠ, Kaštel Lukšić
Marija Bradarić
Ivan Bradvica, dipl. ing. građ., pjesnik
Ivan Bradić, dipl. politolog, predsjednik Zajednice Hrvata Makedonije, Skopje
mr. sc. Tomislav Bradić
Franka Brajnović, studentica, bacc. komunikologije
Branko Bralić, Stobreč
Mate Bratinić, Mississauga
Ante Brčić, novinar, Zagreb
Ante Brčić, Toronto
Don Tomislav Brečić, župnik, Nova sela (Omiš)

Blaženka Brekalo, prof. filozofije i religijske culture
Danijel Brekalo
Danijela Brekalo
Dragica Brekalo
Ivan Brekalo
Klaudia Brekalo
Mario Brekalo
Mirko Brekalo
Sandra Brekalo
Tomislav Brekalo
Stjepan Brezić, Oakville
Branka Brkić
Jozo Brkić, Brampton
Žarko Brkić, odvjetnik, Zagreb
Joso Brkljačić
Kristijan Brkljačić, Kaštel Stari
Nada Brkljačić
Lucija Brodarić, umirovljenica, Karlovac
Adriana Bronzovich, English teacher, Ushuaia, Argentina
Daniel Bronzovich MMO, Ushuaia, Argentina
Silvia Bronzovich, Tec. Administracion, Ushuaia, Argentina
Tomo Bronzovich-jubilado-Ushuaia- Argentina
Janko Bucar, dipl. pravnik i književnik
Anton Bučan, univ. bacc. oec.
Irma Bučan Maretić, dr. med. spec. op. med.
Harrison Budak
Mario Budak
Nancy Budak
Mateo Budanović, student, Zadar
Branko Budić, dipl. ing. elektrotehnike, Zagreb
Antun Budimir, Podstrana
Siniša Budimlić, elektromehaničar
Leonardo Budimlić Majnarić, akademski slikar, član HDLU-a
Carlos Budrovic, Contador, Santiago de Chile

Jorge Budrovich P., Editor Diario Electronico, Periodista, La Serena,
Región de Coquimbo, Chile
dipl. ing. K Buhatko, Toronto
Ivan Bukovac, odvjetnik, Županja
Višnja Buković, umirovljenik
Rade Buinac, ing. elektrotehnike, Zaprešić
mr. sc. Barbara Bulat, urednica
Dražena Bule, mr. dipl. oec., Zagreb
Gordan Bule, poduzetnik, Zagreb
Iva Bule, studentica, Zagreb
Jelena Bule, studentica, Zagreb
Anđelko Buljac, domar
Andrija Buljan
Anka Buljac
Mara Buljac, nastavnica
Sanka Buljac, nastavnica
Zorka Buljac, nastavnica
Ana Buljan
Dino Buljan, trgovac, Split
Dražan Buljan
Mate Buljubašić
Rade Buljubašić
Ivan Bukovac, Županja
Marija Bukovščak, Hamilton, Kanada
Danijel Buntak, prof.
prof. Jadranka Burazin
kap. Jozo Burazin
Ivan Burić, Oakville
mr. sc. Krešimir Bušić, nezaposleni povjesničar, Vukovar
Hrvoje Caha, Zagreb
Joško Caktaš, Zaprešić
Amadea Caktaš-Herceg, studentica, Zaprešić
Vesna Caktaš Herceg, Zaprešić
Norma Beatriz Cajal, empleada, comodoro rivadavia – Chubut, Argentina

Simon Camber, Oakville

Ljiljana Canjuga, dipl. soc. r., umirovljena časnica HV

Frano Capeta Mondoñedo, Ingeniero de Sistemas, Empresario, Ciudad de Lima, Peru

Jakov Capeta Catipovic, Comerciante, Jubilado, Lima, Peru

Fabián Cedero, Burzaco, Argentina

Vedran Cesarec, liječnik, Prigorje brdovečko

Vladimir Petar Cettolo, dipl. ing.elekrot. u mirovini, Buenos Aires, Argentina

Guillermo Chiamonte, Bs. As. Argentina

William Christensen, businessman, Buenos Aires, Argentina

Juraj Cigler, dipl. ing.Građ.,Čakovec

Anđelka Cikojević, Georgetown

Branko Cikojević, Toronto

Slava Cikojević, Toronto

Darko Cindrić, Čakovec

Marijan Cindrić

Danica Cirjak, radnik, domaćica, Dickson 2602. A.C.T. Australia

Sime Cirjak, pisac, pjesnik. penzioner, Dickson 2602. A.C.T. Australia

Ivo Cović, Pforzheim, Deutschland

Katy Crljen, Keillor, Vic. Australia

Sinun Crljen Keillor, Vic. Australia

Stipe Crnčević, umirovljeni djelatni poručnik Hrvatske vojske, dragovoljac Domovinskog rata, Metkovića

Manda Crnić, umirovljenica, Brisbane, Australija

Živko Crnić, umirovljenik, Brisbane, Australija

Juraj Crnković, student prava

Ferdo Crnogorac, ugostitelj u Makarskoj

Jakov Crnogorac, ing. strojarstva, Slavonski Brod

Mila s. Bernardina Crnogorac, vjeroučiteljica, pjesnikinja i književnica

Ana Crnjac

Sanja Crnjac

Tomislav Culjaga – Sisak

Marko Curać, novinar

Marija Cvelbar, dipl. ing.

Maritza Cveljo, teacher and translator, Burnaby, B.C. Canada

Davor Cvitanić

Fanika Cvitanić

prof. Veronica Daniela Cvitkovic, profesorica engleskog jezika, Sisco

Sistem, Buenos Aires, Argentina

Irena Cvitković

ing. Krešimir Cvitković, grafičar

Ljubica Cvitković

Sunny Cvitković Anderson

Alejandro Luis Czar, Magister, Consultor en Comercio Exterior, Buenos

Aires, Argentina

don Marijan Ivan Čagalj, umirovljeni župnik, Split

Branimir Čakić

Ante Čarapina, dipl. oec

Draga Čavka, nastavnica

Joško Čelan, novinar i publicist, Split

Ankica Čenić, diplomirani ekonomist, sudski vještak za financije i

računovodstvo, stečajni upravitelj, konzultant hrvatske mreže

konzultanata

Ankica Čenić-Dadić

Marta Čerina, ekonomski tehničar, Zagreb

Velo Čerkez, gospodarstvenik

Tomislav Čiček, dipl. ing. el., Kaštel Stari

mr. sc. Vlasta Čizmić

Mirko Čondić, pukovnik HV u m.

Željka Marija Čorak, Burnaby, BC Canada

Davorka Čović, dipl. iur.

Helanda Čović, Omiš

Jadranka Čudina

Božica Čuić, prof. biologije i kemije

Geard Čujić, referent marketinga, München

Marina Čujić, prodavačica, München

Kruno Čukjak, Mississauga

Branka Čuljak, Mississauga
Ivanka Čuljak, prof.
Srećko Čuljak, dipl. oec.
Tihomir Čuljak, dipl. oec.
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica
mr. sc. Marijan Čuralo, dr. stomat.
Filip Čuvalo, Etobicoke
prof. Ikica Čuvalo
Janja Čuvalo, Etobicoke
Jure Čuvalo, Mississauga
Marko Čavar, umirovljenik
Mate Čavar, pjesnik i publicist, Zagreb
Ružica Čavar, dr. stom. i dr. med., Zagreb
Ružica Čavar, oec., Tomislavgrad
Emil Čić, član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u dijaspori
Zeljko Ćorić, umirovljenik
Anto Ćosić, oec., Slavonski Brod
Petar Ćosić, Hrvatski svjetski kongres u Njemačkoj
don Marko Ćubelić, umirovljeni ravnatelj Caritasa SMN, Split
Anamarija Ćulap, učenica
Marija Ćulap Imhof, medicinska sestra, dipl. prof. povijesti i geografije
Josip Ćurčija, Oakville
Marija Ćurčija, Oakville
Anto Ćurić, dipl. ing. el.
Anto Ćurić, dr. stom.
Jakov Ćurić, dipl. oec., Zagreb
Mate Ćurić, časnik HV-a, Slavonski Brod
Mijo Ćurić, publicist
Sanja Ćurić, dipl. oec.
Janira Ćurin, writer, Buenos Aires
Katica Ćurković, oec., Zagreb
Kristina Ćurković, studentica teologije, Split
Neven Ćurković
Antonija Ćutić, glumica, Zagreb

Ante Ćutić, dipl. ing. Buenos Aires
Krešimir Ćuže
Marija Dadić, nastavnica
Ana Dajak, stručni suradnik, Zagreb
Krešimir Dajak, stručni suradnik, Zagreb
Christian Damianich, Buenos Aires
mr. sc. Andrea Dasović Buljević, dr. med., Zagreb
Ivanka Debenjak Magas, dr. med. internist u mirovini, Pariz, Francuska
Aleksandar Debenjak, dipl. ing. šumarstva u mirovini, Pariz, Francuska
Griselda Elsa Dedovic, jubilada, Buenos Aires, Argentina
Sanja Delač Petrović, Vukovar
Josip Delaš
Dragica Deletis
Mladen Deletis
don Ivan Delić, Omiš
Josip Delić, vozač, Split
Josipa Delić, ekonomist, Split
Milena Delić, trgovac, Split
Tomislav Delić, listonoša, Split
Andrija Depolo, Korčula
Inga Depolo Bučan, dr. dent. med.
Zlata Derossi, profesor
Josip Deškin, dipl. ing.
Ivana Desulovich, monitora Eckerd Peru, Piura, Peru
Sime Deur, São Paulo, Brazil
Gustavo Diaz, Bs. As. Argentina
Davor Dijanović, novinar, publicist
Radojka Divić, nastavnica, Makarska
Valter Dobra, Žirje
Renata Dobrić, knjižničar, Kaštela
Ana Dobrina, student
Stella Dobrina
Tonka Marija Dobrinić Visković, Makarska
Drago Dodig, Brampton

Marica Dodig, Brampton

dr. Ivanka Dodig-Bravić, liječnik obiteljske medicine, Trilj

Jelena Dodig Markota

Marina Dojčić Horvat, Zagreb

Dragi Ante Doljanin, povratnik iz Australije, električar, sad radi u Sydneyu

Blaženka Doljanin

Ivan Doljanin

Ljuba Doljanin

Marija Doljanin

Mila Doljanin

Nevenka Doljanin

Vedran Doljanin

Ivana Domakus, ekonomist, München

Mirko Domakus, ekonomist, München

Ivana Domazet, referent

Gonzalo Domic, Periodista e Ingeniero MBA en Finanzas, Santiago, Chile

Ivo Dominis, Zadar

Ankica Domitrović, građevinski tehničar, Ogulin

Ivica Domitrović, autoprijevoznik, Ogulin

Ivan Domitrović, student, Zagreb

Josipa Domitrović, dipl. ing., Zagreb

Dubravka Dorbola Ceković, Sisak

Miroslav Dorešić

Mile Došen, Mississauga

Vesna M. Došen, Hamilton, Kanada

Zvonimir R. Došen, Hamilton, Kanada

prof. Ms. Felipe Epprecht Douverny, pravnik, São Paulo, Brasil

Franjo Dragaš, teolog i pisac

Ana Dragičević, novinarka Slobodne Dalmacije – dopisništvo Makarska

Nevenka Dragičević, Mississauga

Vlado Draženović, umirovljenik, Brisbane, Australija

Vojka Draženović, umirovljenica, Brisbane, Australija

Emilija Dražić, voditelj prodaje i koordinator izdanja na rotaciji,
Slobodna Dalmacija d.d.
Ante Drmić, kemijski tehničar
Anka Drnasin, dipl. oec.
Antun Drndelić, novinar, dipl. ius. u mirovini
P. Daniel Antonio Dropulich, Sacerdote Católico, Buenos Aires,
Argentina
prof. Tomislav Držić, dipl. novinar
Kristina Dugan, računovođa, Zagreb
Ivana Dugandžić Grković, dipl. iur.
prof. Malkica Dugec, hrvatska pjesnikinja
mr. sc. Danijel Dugonjić, dr. vet. med., Zagreb
prim. dr. Josip Dujella, spec. patolog
Branko Dukić, dr. med., Zadar
Mario Dukić, dipl. oec., Split
fra Tomislav Dukić
Viktor Dukić, elektrotehničar, Košute – Trilj
Marija Dundic
Drago Duvnjak, dipl. ing. građ. Osijek
Hrvoje Duvnjak, strojarSKI tehničar, Zagreb
Krešimir Duvnjak, dipl. ing. apsolut filoz. i relig. kulture, Zagreb
Marko Duvnjak, prof., ravnatelj Gimnazije, Sinj
Mirela Duvnjak, viša kustosica
Davorin Dužević, dipl. oec., Makarska
Ivica Dužević, oec., Makarska
Ivo Dužević, dr. med., psihijatar – psihoterapeut, Makarska – Split
Božidar Dvojković, zubni tehničar
dr. dent. med. Dragutin Dvojković
Vlatko Dvojković, ing. elektrotehnike i zubni liječnik
dr. Tomislav Djurasovic
Ivan Dzal, jubilado, Buenos Aires, Argentina
Stjepan Džal, umirovljenik, Bahía Blanca, Argentina
Ante Džanko
Ferdo Džeba, Acton

Terezija Džeba, Acton
Marija Đapić, odgajatelj
Marija Đonlić, Split
Nikola Đuretić, književnik
Bosiljla Egredžija, Mississauga
Drago Egredžija, Mississauga
Igor Erceg
Snježana Erceg, umna znanstvenica, procesni sociolog, filozof,
Hannover, Njemačka
Zvonko Erceg
fra Vlado Ereš
George Erić, Mississauga
Janja Erić, Mississauga
Branko Ezgeta
Daniela Falkoni-Mjehović, prof. tal. i španj. jezika, Dubrovnik
Katica Fatović, Wasaga Beach
Marcel Fatović, Wasaga Beach
Mario Fatović, Erin
Dario Feldšar, drž. službenik, Slavonski Brod
Mario Ferenc, fotograf, Osijek
Ivan Filipović, pomorac
Mirna Filipović-Koscec, dipl. ing. kemije u mirovini
Zoran Filko, keramičar
Damir Findrik, dipl. ekonomist
Jasna Finka
Davor Fintić
Esteban Fiolic, electricista, Buenos Aires, Argentina
Hilda Marija Foley, California, USA
Marlene Franasovic
dr. Sanda Franic, psihijatar, Oslo University Hospital
Ante Francetić, Stoney Creek, Kanada
Štefanija Francetić, Stoney Creek, Kanada
Lic. Tomás Frkovic, dipl. lic., educador, Argentina

Magister Tomislav Frkovic, direktor Katoličke škole u Buenos Airesu,
Argentina
Anita Fuentes Eldan, abogada, Rancagua, Chile
Mladen Funtek
dr. Rajko Fureš
Antonia Gabela
Ružica Gabriel, Zagreb
Marica Gagro, Georgetown
Mile Gagro, Georgetown
Aldo Gaikowski Hijo, mecanico, Buenos Aires, Argentina
dr. med. Anđelka Gajšak Špančić
s. Anđelka Galić, Školska sestra franjevka, Zagreb
Boro Galić
Dragan Galić
Dragan Galić, Široki Brijeg
Gordana Galić, dragovoljac HVO-a, domaćica, Split
Iva Galić, student
Ivan Galić
Ivan Galić, dipl. ing. građ., Mostar, Bosna i Hercegovina
Ivan Galić, službenik, Zadar
Josip Galić
fra Klement Galić, Tomislavgrad
Marija Galić
Marija Galić, student
Marijan Galić
Marinko Galić
Mira Galić
Mirjana Galić
Mladen Galić, dragovoljac DR „90“, umirovljeni HRVI, Split
Ruža Galić, Mississauga
Slavko Galić
Tadija Galić
Tomislav Galić, Mississauga
Vesna Galić

Zdenka Galić, službenik, Split
Zoran Galić, odvjetnik
Željko Galić, Split
Branko Galinec, dipl. ing., Ivanec
Dean Ganza, ing. elektrotehnike, Zagreb
Andrija Gašpar, Toronto
Jure Gašpar, Toronto
Max Gašpar, Toronto
Milan Gašpar, Toronto
Dunja Gaupp, Verkaufsmanager, Švicarska
Osvin Gaupp, dipl. ing., Švicarska
Petar Gelo, urednik i voditelj Hrvatskoga radijskog programa Melbourne
Karolina Gelsomino
Sr. Marcos G. Geres, Sistemas, Buenos Aires, Argentina
Aldo Alberto Gikowski, jubilado, Buenos Aires, Argentina
Nediljko Gilić, Trilj
Ante Gilja, umirovljeni brigadir HV-a, Vinkovci
Boženka Glamuzina, Rogotin
Božidar Glamuzina, Rogotin
Anđelo Glavan
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Ante Glavina, Makarska
Goran Glavina, Georgetown
Mladenka Glavina, Makarska
Ivan Glibić, dip. ing., Zagreb
Ivan Glibota, puk. HV-a u mir. Makarska
Robert Gložinić, Zagreb
Tomo Gložinić, sudac Vrhovnog suda RH u mirovini
Marija Gojmerac, dipl. oec., Zagreb
Zdravko Gojmerac, Zagreb
Tomislav Golić, student
Darko Gorenec
Jaime Gospodnetic, Tecnico en explosivos mineros, Calama, Chile

Dánitza ***Gospodnetic*** Escribano, dvojezični administrativna tajnica,
Bogotá, Colombia

Ado Grah, umirovljenik, Buenos Aires, Argentina

Alejandro Grah, ***Ingeniero Electrónico, Buenos Aires, Argentina***

Fernando Grah, ingeniero, Buenos Aires, Argentina

Maximiliano Grah, Técnico Informático, ***Buenos Aires, Argentina***

Sanja Grabarević, dr. dent. med., Zagreb

Frano Grbavac, poduzetnik, Zagreb

Ivan Grbac, radijski program Bar Croata, Rosario, Argentina

Ivan Slobodan Grbavac, A.C.T. Fitter, Australia

Josip Grbavac, student, Zagreb

Ljubica Grbavac, A.C.T. Fitter, Australia

Ljubo Grbavac, Forest 2428.N.S.W. Australia

Mate Grbavac, student, Zagreb

Milan Grbavac, Makarska

Silvije Grbavac

Dario Grbec, kapelnik, Zagreb

Miroslav Grbeša

Nenad Grbeša

o. Viktor Grbeša, ocd

Anton Grbin, Mississauga

Vera Grbin, Mississauga

Enio Grdović, Zadar

Barbara Gregurić, umirovljenica, Brisbane, Australija

Stanko Gregurić, umirovljenik, Brisbane, Australija

Ana-Marija Grgas, prof. njemačkog jezika

Josip Grgić

Marko Grgić, Osijek

Renata Grgić

Stjepan Grgić, Toronto, Canada

Josip Grmača, član predsjedn. Autohtone hrvatske stranke prava

Pava Grmoja, profesor engleskoga i francuskoga jezika

Nikola Grmoja, profesor povijesti i sociologije

Damir Grošinić, Sveti Ivan Zelina

Vitimir Grozaj, vojni umirovljenik, časnik Hrvatske vojske
Miroslav Grubelić, urban planner, Caracas, Venezuela
Vladimir Grubešić, poduzetnik, Zagreb
Ivan Grubić, ekonomist, Zadar
Nado Grubić, dipl. iur., Zadar
Mr. sc. Marko Grubišić, predsjednik „Hrvatskog društva polititičkih
osuđenika”, Podružnica Zagreb
Ljubica Guberac
Slavko Guberac
Ana Gudelj, prof. mat. i inf.
Antonija Gudelj, mr., akad. grafičar-slikar, Slavonski Brod
Lea Gudelj, Makarska
Regina Gudelj, Zmijavci, Imotski
dr. Ljilja Gulić, liječnik-psihijatar, Zagreb
Maria Rosa Habunek, ama de casa, Buenos Aires, Argentina
ing. Dragica Hadrović, tajnica Hrvatsko talijanske Udruge Rim,
umirovljenica
Miroslav Hamš, poduzetnik, Zagreb
Gordana Hanžić
Esteban Mirko Hasenay, elektrotehničar, Buenos Aires, Argentina
mr. sc. Dragan Hazler, Slunj i CH-Basel
Bernardica Heček, student
Ljubica Heček, tekstilna radnica
Vladimir Heček, učitelj razredne nastave
mr. sc. dr. Renata Heinzl, Zagreb
Danica Henić, kućanica, Zadar
Nada Herceg, Brampton
Vince Hergovich, gradonačelnik Plajgor/Ólmod, Mađarska
Nicolás Juan Herencic, Licenciado en Ciencias de la Información y
Opinión, San Isidro, Argentina
Petar Hinić, predsjednika Hrvatske kulturne zajednice, Stuttgart
Hrvoje Hitrec, književnik
Ljiljana Hodak, Sesvete
Martina Hodak, Sesvete

Mateja Hodak, Sesvete
Stjepan Hodak, Sesvete
Anđela Hodžić, professor
Elamer Hodžić, student
Bernarda Holjevac, dipl. iur., Zagreb
Sr. Ernesto P. Horvat, martillero publico nacional, Cordoba, Argentina
Stjepan Horvat, Hamilton
Timea Anna Horvath, novinarka, Mađarska
Franjo Horvatić, dipl. oec.
Anđa Hrkać, Oakville
Branko Hrkać, samostalni likovni umjetnik
Dra Barbara Hrzina, abogada, Buenos Aires, Argentina
Kristina Hublin, studentica
Sanjin Hublin
Stella Maris Hubmayer, Ama de casa, Buenos Aires, Argentina
Ana Marija Hunjadi, oec., Zagreb
Vanessa Hunjadi, student, Zagreb
Vlatka Husnjak
Marija Hutinski, Varaždin
dr. Mladen Ibler
Anđela Ivančić, Acton, Onatario, Canada
Ante Ivančić, Acton, Onatario, Canada
Ines Ivančić, Acton, Onatario, Canada
Mia Ivančić, Acton, Onatario, Canada
Josip Ivančić, Acton, Onatario, Canada
Stipan Ivančić, Acton, Onatario, Canada
Vlade Ivančić, Acton, Onatario, Canada
Dragica Ivančić Vukadin, slobodni umjetnik
Kristina Ivanković
Paul Ivanković, Mississauga
Ivica Ivanušec, Đakovo
Ivana Ivanušec, studentica, Đakovo
Stjepan Ivanušec, med. tehničar, Đakovo
Terezija Ivanušec, domaćica, Đakovo

Patrik Ivanusić, B. Sc., München, Njemačka
Josip Ivka
Jozo Ivković, Hrvatska danas – radiosat, Argentina
Drina Jackanić, Melbourne, Australia
Nada Jačmenica, dr. med.
Anka Jadrijević, prof. fizike
Mariana Jajcević, Ama de Casa, Argentina
Šime Jakelić, inženjer elektrotehnike, Zagreb
Ivan Jaklin, dipl. ing. geot., Varaždin
Ilija Jakobović, poljoprivrednik – umirovljenik, Đakovo
Ruža Jakobović, domaćica, Đakovo
Tomislav Jakobović, viši medicinski tehničar, Đakovo
Verica Jakobović, ekonomski tehničar, Đakovo
Tereza Jakšić, Waterdown, Kanada
Walter Jakšić, Waterdown, Kanada
Oljeg Jamnicky
Ivan Janacek
Zoran Janacek, prof.
Verica Janacek, dipl. ing.
Dražan Janeš, umirovljeni dočasnik HV-a
Miroslava Janković
Dragan Januš, tapetar
Stella Jasprica, Rosario, Argentina
Damir Javoran, aviomehaničar, Zagreb
Vjekoslav Jazbec, liječnik
Branko Jazić
Jurana Jelačić, dr. vet. med.
Ivica Jelić, ugostitelj
Neven Jenjić
Marko Jerčinović, diplomirani inženjer fizike, Zagreb
Marinka Jerić, med. sestra, Zadar
Ante Jerkan
Dragica Jerkan
Mirjana Jerkan

Mladen Jerkan
Krešimir Jerković, dipl. ing., Buenos Aires, Argentina
Božidar Jerkunica, umirovljenik
Joško Jež, umirovljenik
Ana Jokić, Mississauga
Stipe Jolić, diplomirani teolog, vjeroučitelj
Petar Josipović, samozaposlen
Dubravko Jošić, dipl. ing. fizike, Slavonski Brod
Ana Jović, dipl. ing. građ., Umag
Josip Jović, kolumnist i publicist
Kristina Jozic, student
Zvonimir Jozic
Jelena Jozipović, studentica
Marija Jugović, Ngannawal, Australia
Damir Juka, Mostar
Dario Juka, Mostar
Darko Juka, književnik i novinar, Mostar
Marinka Juka, Mostar
Marko Juka, Mostar
Ana Jukić, prof. hrvatskog jezika i književnosti, Vukovar
Branimir Jukić, prof., Split
Drago Jukić, prof., Split
Miro Jukić
Sanja Jukić, dipl. oec., Zagreb
Slavko Jukić
Stanko Jukić, dipl. iur., Split
Ankica Jurak dipl. ekonomist
Mato Jurakici, bravar
Francisco Jurcic, Hrvatska danas – radiosat, Argentina
Jorge Jurcic, Hrvatska danas – radiosat, Argentina
Milan Jurčić, Georgetown
Ante Juričev-Sudac, dipl. ing.
Josip Juričev-Sudac, student
Josipa Juričev-Sudac, dipl. ing.

Lucija Juričev-Sudac, student
Luka Juričev-Sudac, mag. ing.
Ankica Jurić, upr. pravnik
Davor Jurica, poduzetnik iz Pule
Irena Jurica, poduzetnik
Marija Jurica, umirovljenik
Petar Jurica, umirovljenik
Mirjana Juričić, Zürich, Schweiz
Radoslav Jurić, ST.Albans, Vic. Australia
Mario Jurin dr. med. internist
Ivan Cristian Jurišić, de Berazategui, Provincia de Buenos Aires,
República Argentina
Juan Pedro Jurišić, de Berazategui, Provincia de Buenos Aires, República
Argentina
Robert Jurišić
Darinko Jurković
Zlatar Jurković
Zlatko Jurković
Andelko Jurun
Hrvoje pl. Kačić-Alesić, visoki samostalni komercijalist, Zagreb
Zaviša Kačić-Alesić, profesor povijesti i indologije, Marija Gorica
Davor Kaić
Damir Kalafatić, Omiš, dipl. ing. kem., u mirovini
Marija Kalafatić, Omiš, dipl. ing. kem., u mirovini
Mladen Kaldana, diplomirani povjesničar
Martin Kamber, Toronto
Ante Kanaet
Domagoj Kanis, kuhar, elektrotehničar, Sarvaš
Kata Kanis, VKV kuharica, Sarvaš
Ante Kapitanović
Edo Karaban, mag. med. biochemie, Trogir
Marijan Karabin, prof., hrvatski književnik
Mile Karakaš, Toronto
Marija Kasalo, Oakville

profesor Kazimir Katalinić, političar, autor nekoliko političkih knjiga,
Argentina

Ivan Katić, industrijalac, Mentor, U.S.A.

Slavko Katić, industrijalac, Mentor, U.S.A.

Snježana Kaurinović, voditelj maloprodaje

Ankica Kekez

Katija Kekez, nastavnica

Marija Kekez

Smilja Kekez

Luka Kelava

Nada Kelava, med. s.

Ante Kelić

Dana Kelić

Hrvoje Kelić

Ivana Kelić

Katarina Kelić

Marija Kelić

Mirko Kelić

Ruža Kelić

Marko Kežić, Heidelberg, Njemačka

mr. art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu

Federico Kisić, ingeniero, Buenos Aires, Argentina

Branko Klanac, umirovljenik, Zadar

Ivan Klarić, umirovljenik

Tonči Klarić, B. Sc., Guarantee Inspector

Tereza Klier, službenica u uredu za mirovine, Njemačka

Stjepan Klinčić, dipl. oec., Zaprešić

Nikola Knez, Corpus Christi, Texas

Đuro Knežić, umirovljenik

Gordana Knezović

Jure Knezović

Kristina Knezović

Mate Knezović, odvjetnik, predsjednik Obiteljske stranke i Građanske
inicijative MORE JE KOPNO

Andelka Knežević

Zdravko Kodžoman

mr. sc. Bože Kokan, Split

Pavao Kokanović, Toronto

Ružica Kokanović, Etobicoke

Josip Kokić

Josip Kokić, dipl. ing. naftn. rud.

Alojzije Kokorić, ing., Tribunj

Frane Kolak, Zagreb

Nada Kolak, doctor, Sydney, Australija

Maria Kolakovic, licenciada en publicidad, Buenos Aires, Argentina

Siniša Kolarić, Novi Zagreb

Vilim Kolarić, dr. med. subspec, pulmolog, Ivanec

Andelka Kolić

Barbara Kolić, Hamilton

Darko Kolić, član uredništva Društvenih obavijesti glasilo Hr. kulturne zajednice Švicarska

Ivica Kolić

Marica Kolić, referent, Drežnik Grad

Nikola Kolić, poljodjelac, Drežnik Grad

Stjepan Kolić, Hamilton

Ivanka Koller-Štefančić, Zagreb

Karlo Kolonić, dipl. oec., Zagreb

Marija Komar

Anastazija Komljenović, prof. hrvatskog jezika i komparativne književnosti, Velika Gorica

Nikša Koncani, dipl. ing., Vodice, Srma

Ivan Kondža, Tučepi

Joško Kontić

Damir Ivan Konjevod, mag. inf.

Mijo Kopacevic, CNC-mechaniker

Držislav Korade, dipl. ing. prometa

Krešimir Korade, dipl. teolog

Miroslav Korman, umirovljenik

Ivka Korunda, umirovljenik
Nikola Korunda, umirovljenik
Zdenko Korunda, dr. med., Florida
Sanja Korunda Papes, aps. FFZG
Srećko Kos, dragovoljac Domovinskog rata, Zagreb
Josip Kosović, prof., Split
Anita Kostelac, Contadora Pública (U.B.A) Capital Federal, Pcia, De Buenos Aires, Argentina
Jasna Kostelac de Anda, abogada, Buenos Aires, Argentina
Vesna Kostanjevečki
Ivan Kostrenčić, Australia
Ljudevit Kotnik, dipl. ing.
Nada Kotromanović, med. s
Alen Kovač, student
Ante Kovač, dipl. ing. geodezije
Danijel Kovač, Audio Visual Services, Infrastructure Services, The Australian National University, Australia
Dominik Kovač, Network Engineer, Canberra, Australia
Marija Kovač, Offenbach
Mathew Jake Kovač, Mississauga
Stjepan Kovač, prevoditelj, Zagreb
Ana Kovačević Pilepić, mag. ing. aedif, Viškovo
Mate Kovačević, novinar i publicist
Mato Kovačević, poštar
Kata Kovačević, umirovljenica, Brisbane, Australija
Slavko Kovačić
Cindy Kozina, Acton
Stanislav (Sam) Kozina, Acton
Kata Kozulj, umirovljenica, Brisbane, Australija
Andjelina Krakan, Švicarska
Barbara Krakan, Švicarska
Filip Krakan, Švicarska
Milica Krakan, Švicarska
Domagoj Kralj, dipl. ing.

Željko Kralj, Stuttgart – Monteur
Jadranka Kraljević
Nikola Kraljević, Weston
Zdenko Kraljik, umirovljeni časnik HV-a
Vjekoslav Kranjčec, student, Krapina
Jandre Kranjčević, Toronto
Marija Kranjčević, Toronto
Zlatko Krascić, Zlatar Bistrica
Juan Mateo Kravic, escritor, Buenos Aires, Argentina
Ante Krišto informatičar, prof.
Ante Krišto, Mississauga, Kanada
Krešimir Krivdić, prof. filozofije i religijske kulture, dipl. kateheta,
ravnatelj OŠ
Jasna Krizmanić-Zaharov, viša med. sestra u mirovini, Đakovo
Ivan Križan, Toronto
Ana Križanac, umirovljenica, Vođinci – Vinkovci
Branko Križanac, vozač, Zagreb
Fran Križanac, student, Sesvete
Ilija Križanac dipl. kriminalist, Sesvete
Ivan Križanac, student, Sesvete
Ivan Križanac, umirovljenik, Vođinci – Vinkovci
Ivka Križanac, carinska službenica, Vinkovci
Jakov Križanac, dipl. ing., Sesvete
Marija Križanac, prof., Sesvete
Marina Križanac, mr. oec., Vinkovci
puk. Mato Križanac, Novi Zagreb
fra Mijo Križanac, redovnik, Mostar, BiH
Monika Križanac, student, Vinkovci
Nikola Križanac, dipl. oec., Vinkovci
Rozimila Križanac, časna sestra, Međugorje, BiH
Vesna Križanac, umirovljenica, Sesvete
Branka Križanić, dipl. ing., Karlovac
Mladen Križanić, dipl. ing., Karlovac
Božidar Krstulović, dr. med., spec. anesteziolog, Rijeka

Željka Kršinić Medić, Split
Daniel Kruhek, ing. brodogradnje, Zagreb
Marija Kruhek, prof. engleskog i ruskog
Monika Kruhek, magistar financija, Zagreb
Sandra Kruhek, student
Stjepan Kruhek, prof. filozofije i njemačkog
dr. Petar Kružić, stomatolog, Stuttgart
Marijan Krznarić, Oakville
Irena Kuharić, mr. pharm.
Zvonimir Kuharić, dipl. ing. strojarstva
Ivan Kujundžić, Mississauga
don Vjenceslav Kujundžić, svećenik, Split
fr. Ante Kukavica, redovnik – svećenik u mirovini
Maja Kukić, prof.
Ante Kunek
Alma Almira Kunst, dipl. polit., Zagreb
ing. José Eduardo Kunstek P, Ganadero; Santa Cruz de la Sierra Bolivia
Ana Kurevija, odgojiteljica, Zagreb
Ante Kurevija, umirovljenik, Zagreb
Stana Kurevija, umirovljenica, Zagreb
Joško Kurobasa
Sergio Kurte, Químico Universidad Católica de Chile, Gerente Servicios
Internet Ltda, Santiago, Chile
dr. Roberto Kukurelo Neyra, Cirujano Dentista, Lima, Perú
Jaqueline Kuscich, economist, Buenos Aires, Argentina
Miroslav Kušek, dipl. iur., Zagreb
Žaklina Kutija, prof., Zadar
Mandica Kutle, poslovne funkcije, Služba računovodstva
s. M. Aurelina Kutleša
Marija Kutleša, Georgetown
Mijo Kutleša, Georgetown
Branka Kuzman, Rogotin
Marinko Kuzman, Rogotin
Boris Kuzmanovic, umirovljenik, Greendale, Wisconsin, USA

Goran Kvesić, Mississauga
Luca Kvesić, Mississauga
Rajko Kvesić, Mississauga
Slena Kvesić, Mississauga
Tanja Kvesić, Mississauga
Marvin Labas, Mississauga
Nada Lah, umirovljenica, Zagreb
Fridrik Lah, umirovljenik, Zagreb
Želimir Lah, dipl. povjesničar, Zagreb
Krešimir Landeka, student
Marko Landeka, profesor, Vinkovci
Nada Landeka
Marijana Lapaine, prof., Zagreb
Ilija Lasić, skladištar, Velika Gorica
Krešimir Lasić, trgovac
Slavica Lasić, umirovljenik, Velika Gorica
Kaja Latinčić, Mississauga
Ivan Lauc, Brampton
Sjenka Lauc, Brampton
Zora Lauc, Brampton
Milan Lažeta, dipl. ing. rudarstva
Nevenka Lažeta
Silvija Lažeta, dipl. iur., Zagreb
Marko Lebić, Zürich, Švicarska
Jerko Lebo, dipl. ing. građ.
Jozef Lehrmajer, umirovljenik, München
Allen Leko, Mississauga
Blago Leko, umirovljenik, Zagreb
Christopher Leko, Mississauga
Daniel Leko, Mississauga
Denny Leko, Mississauga
Helen Leko, pomoćni administrator, Zagreb
Iva Leko, text. tehničar
Jadranka Leko, Mississauga

Marko Leko, veterinarski tehničar
Mile Leko, site manager, Sunnybank, Australia
Mladen Leko, Accountant, Bachelor of Business, Ngunnawal, Australia
Paulina Leko, Accountant, Bachelor of Business, Ngunnawal, Australia
Vladimir Leko, Mississauga
Zvonimir Leko, Mississauga
Miroslav Lelas, Split
Marito Mihovil Letica
mr. sci. Šime Letina, publicist, Washington, DC
Gabriel Lettinich, electricista, Buenos Aires, Argentina
Ante Martin Leto, dipl. oec., Zaprešić
Nenad Lihtar, BScEE, Managing director
Markus Lima, Brampton
Melisa Lima, Brampton
Miguel Lima, Brampton
Nason Lima, Brampton
Petar Liović
Jelena Lipnjak, studentica, Bern, Švicarska
Sanja Lipnjak, Zagreb, profesorica njemačkog jezika i povijesti umjetnosti
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
Ana Lodomerski, umirovljenik
Ankica Lojkić, soc. radnik, Daruvar
Mladen Lojkić, publicist, Daruvar
Božo Lončar, dr. med. dent.
Daniela Lončar, prof. eng. jezika
Jelena Lončar
Ljubica Lončar, Makarska
Franjo Lončarević, dr. med.
Đurđica Lopac, Senj
Fabian Lovoković, J.P. Editor, author, publisher, Sydney, Australia
Neda Lovričević, dipl. ing. mat.
Kazimir Lovrić, dipl. ing. drvne tehnologije, dopisnik Večernjeg lista za Švicarsku

Niko Lozančić, Toronto
Anita Lozo, Split
Ante Tonči Lozo, Split
Marija Lozo, domaćica, Slavonski Brod
Angie Luburic, novinar, Brisbane
Ankica Luburić, Oakville
Mile Luburić, Oakville
Ivan Lucić, mesar
Danijel Lucić, Hrvatski svjetski kongres u Njemačkoj
Franjo Lučić, prof. njemačkog jezika, Zagreb
Franjo Lučić, Mississauga
Ivan Lučić, Dolac Donji
Ivica Luetić, novinar, Split
Tomislav Lukačević, dipl. ing. elektrotehnike, Zaprešić
Željko Lukašević, dipl. ing., Zadar
Andja Lukenda
Dalibor Lukenda, poduzetnik, Osijek
Darko Lukenda
Filip Lukenda
Ivan Lukenda, soboslikar & ličilac (Njemačka)
Jozo Lukenda, umirovljenik (Njemačka)
Krunoslav Lukenda, dipl. oec., (Njemačka)
Ivo Lukić, telog
Ksenija Lukić, dipl. oec., Osijek
Rade Lukić, predsjednik Hrvatskoga svjetskog kongresa u Austriji
mr. sig. Ivan Lulić
Vladimir Lušić, bivši novinar/urednik australske državne/javne televizije
SBS i dobitnik nagrade „Zlatni sudački čekić“ za „izvrsnost u istraživačkom TV novinarstvu“
Ivica Ljubanović, autoprijevoznik, Hrvatski Leskovac
Matija Ljubanović, geodetski tehničar, Hrvatski Leskovac
Mato Ljubanović, cestar, Tounj
Ružica Ljubanović, ekonomski tehničar, Tounj
Ružica Ljubanović, čistačica, Hrvatski Leskovac

Blaženka Ljubović
Damir Ljubičić, ing. telekomunikacija, Zagreb
Mate Ljubičić, dipl. oec
Mladen Ljubičić
Marcelo Juan Ljubich, Ciudad de Río Cuarto, Argentina
Ante Ljubić
Rade Ljubić
Zoran Ljubić, prof., Split
Ana Ljulj, professor, Windsor Ontario Canada
Jakov Ljuj, umirovljenik, Windsor Ontario Canada
Matija Maček, ekonomist, Velika Gorica
Ivana Madunić, oec., Tomislavgrad
mr. prof. Ivanka Madunic-Kuzmanovic, Greendale, WI SAD
Melita Mađer, dipl. oec., Zagreb
Berislav Mađor, ex nogometaš i nog. sudac
Blanka Mađor, učiteljica
Gordana Mađor, studentica geodezije
Marija Mađor
Mirjana Mađor, studentica sociologije i kroatistike
Mirko Mađor
Snježana Mađor
Dražena Mađor Božinović
Jozo Mađor Božinović
Nikica Mađor Božinović
Mira Magaš
Marko Magdalenić, prof., predavač na KBF-u
Blažena Magdić, umirovljenica
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
Nikola Mahin, elektrotehničar
Douglas Majetic, engineer, Caracas, Venezuela
Diana Majhen
Hrvoje Majhen, dipl. ing.
Goran Majić, Munchen

Mirjana Majić, učiteljica u mirovini, narodna pjesnikinja za hrvatsku istinu

Mirjana Majnarić, računovođa u mirovini

Marijan Majstorović, novinar, publicist i izdavač

Saša Makovec, dipl. ing. elektrotehnike

mr. sc. Bogdan Malešević, književnik, urednik časopisa Zlatno pero i biblioteke Dvaju Srdaca

fra Ivan Maletić, župnik župe Presvetog Imena Isusova na Miljevcima

Tanja Malkoč, trener odbojke, Marija Magdalena, Donja Pušća

Maša Malovan

Mijo Maljković, inovator

Radica Maljković, text. tehničar

Ivanka Mamić

Petar Mamić, profesor

Ankica Mandarić, dipl. oec., vojni umirovljenik, s činom satnika, Mostar

Živko Mandić, urednik, Budimpešta

Maja Maras, student, Split

Bogumil Marčeta, umirovljenik, Split

Mirjana Marelić, prof, Korčula

Josipa Maretić

Joško Maretić

Marijana Maretić

Ivan Margit, dipl. ing. el.

Andrija Marich, industrijalac, Cleveland, SAD

Bozo Marić, München, Njemačka

Branko Marić, Oakville

Darinko Marić, Mississauga

Marko Marić, dipl. ing. strojarstva, Njemačka

Mijo Marić, predsjednik Hrvatskog svjetskog kongresa u Njemačkoj

Mila Marić, Mississauga

Miljenko Marić, profesor filozofije i sociologije, Trilj

dr. Radoslav Marić, M. D., (retired), ACOG, FLEX, ECFMG, LMCC,
Founder and CEO of AMCRO ENTERPRISES, Inc., ANSONIA, CT,
USA

Željka Marić, Slavonski Brod
mr. sc. Ivan Marijanović
Ljubica Marinčić, Mississauga
Mila Marinčić, Oakville
Miroslav Marinčić, Oakville
Dijana Marinić, Zadar
Marin Marinić, Zadar
Santiago Marinkovic, empresario, Buenos Aires, Argentina
mr. sc. Nedjeljko Marinov, Primošten, ravnatelj OŠ
Vladimir Marinovic, romanopisac, Cartagena de Indias, Colombia
Dragica Marjanović, tekstilna radnica u mirovini, Pula
Ljuba Marjanović, Brampton
Pejo Marjanović, Brampton
Vjekoslav Marjanović, iur. u mirovini, Pula
Slobodan Markić, P. Eng., Toronto
Ivica Markota, ing., hrv. časnik
Boze Markovic, dipl. ing., Buenos Aires, Argentina
Judit Marković
Josip Ivan Markovinovic' Ramos, maestriza en administracion/
funcionario public, Lima, Peru
Ivo Markulin, kap. d. pl., Preko
Manda Markulin, učiteljica
Darko Markvart, MEng Aeronautical Eng, London, UK
Zrinka Marović
Carlos Marsilio, San Antonio de Padua, Argentina
Catalina Marsilio, San Antonio de Padua, Argentina
Claudio Marsilio, San Antonio de Padua, Argentina
Josip Maršić
Ankica Martek rođ. Ćuk, umirovljenica, Zagreb
Tomislav Martek, strojarski tehničar IV. stupnja, Zagreb
Anita Martinac, dipl. iur, Mostar
s. Borislava Ana Martinović, Školska sestra franjevska, Zagreb
Marica Martinović, umirovljenica, Zagreb

Ružica Martinović-Vlahović, dr. med., specijalist psihijatar, OB
Slavonski Brod
Marko Marunica
Ante Marušić, dr. med.
Frano Marušić, dipl. ing. elektrotehnike
Iva Marušić, student
mr. sc. Koraljka Marušić, dr. med.
Stipe Marušić, ing. telekomunikacija, Split
mr. sc. Zvonko Marušić, dr. stom., spec. ortodont, Zabok
Ana Maslać, referent, Velika Gorica
Andrijana Maslać, diplomirani novinar, Velika Gorica
dr. Branka Maslać, spec. pedijatar, Zagreb
Cvjetko Maslać, ugostitelj, Zagreb
Đurđica Maslać, cvjećarica, Zagreb
Đuro Maslać, student, Zagreb
Filip Maslać, student, Velika Gorica
Gordana Maslać, kućanica, Velika Gorica
Ivan Maslać, ugostitelj, Velika Gorica
Ivana Maslać, student, Velika Gorica
Jakov Maslać, poduzetnik, Zagreb
Lucijan Maslać, stručni suradnik, Velika Gorica
Luka Maslać, diplomirani pravnik, Velika Gorica
Mato Maslać, ugostitelj, Velika Gorica
Marija Maslać, kuharica, Velika Gorica
Marinko Maslać, ugostitelj, Zagreb
Marijana Maslać, trgovac, Zagreb
Marko Maslać, student Zagreb
Marko Maslać, student Zagreb
Mirjana Maslać profesor, Zagreb
Mirko Maslać, ugostitelj, Velika Gorica
Miško Maslać, umirovljenik, Gates Mills, Ohio, SAD
Mato Maslać, student, Velika Gorica
Nedjeljko Maslać, referent, Zagreb
Pero Maslać, ugostitelj, Velika Gorica

Senka Maslač, referent, Velika Gorica
Tomislav Maslač, dipl. ing., Zagreb
Vide Maslač, poduzetnik, Zagreb
Ivo Matanović, ing., predsjednik Združenja udruga Hrvatskih političkih
uznika RH iz inozemstva, predsjednik Udruge Hrvatskih pravoslavnih
vjernika
Ivo Mašina, umirovljenik, Mentor, U.S.A.
Marin Mataga, student Građevinskog fakulteta, Zagreb
Dubravka Matanić, dipl. oec., Zagreb
Anela Matanović, ekonomski tehničar
Josip Matanović, mehaničar
Mara Matanović, umirovljenica
Marko Matanović, umirovljenik
Ante Matas
Nenad Matas
Ivan Matarić, prof.
Ivan Matas
Kata Matas
Vlade Matas, prof., viši savjetnik AZOO-a, Split
Jure Matasić, Mississauga
Tatjana Matasić, Mississauga
Marijan Matek, prof., službenik, Zadar
Stanko Matesić, umirovljenik, Brisbane, Australija
Vesna Matešić, nastavnik, Zadar
Karla Matić, student, Zagreb
Marijana Matić, dipl. oec., Zagreb
Marko Matić, pravnik i književnik
Miro Matić, Mississauga
Ružica Matić, Mississauga
Slavica Matić, profesor hrvatskog jezika i književnosti, Osijek
Marija Matić-Tomšić, Mississauga
Zdenka Matijaš, Zagreb
Branko Matijević, d. i. g., Mostar, Bosna i Hercegovina
Nives Matijević, Split

Jelena Matisić, umirovljenica, Brisbane, Australija
Ivan Matković
Margarita Matković, diplomirana učiteljica
Mile Matković, vatrogasac
Stjepan Matković
Marij Matulina, sociolog u mirovini, Zadar
Milena Matuško, dipl. oec., Zagreb
Mira Matuško, odvjetnica, Zagreb
Mirko Matuško, odvjetnik, Zagreb
Miljana Mazar, dipl. ing., Zagreb
Stjepan Mazar, dipl. ing., Zagreb
Duje Mazić, inženjer pomorstva
Željka Medak, službenik, Zagreb
fra Ante Medi
Jadranko Medić, industrijalac, Cleveland, SAD
don Pavao Medić, umirovljeni župnik, Split
Ivan Medved, Brampton
Marija Medved, Brampton
mr. sc. Lujo Medvidović, književnik i odvjetnik
Vjeko Medvidović, ing. građ., Zadar
Ružica Mesić, dipl. oec.
Zoran Meter, nastavnik
Frano Midenjak, dipl. ing. kemijske tehnologije
pukovnik Mirko Mihalinac, Garešnica, gl. polic. insp. u mirovini
David Mihaljević, Brampton
Jadranka Mihaljević, dipl. iur., Samobor
Zoran Mihaljević, Makarska
Vedrana Mihanović, prof., učiteljica hrvatskog jezika
Vlasta Mihavec, dipl. oec., NGO ISTINA
Sr. Boris Petar Mihovilovic Ayala, administrador de Empresas, experto
Logistica Antartica, Punta Arenas, Chile
Ivan Mijatović, Brampton
Marija Mijatović, Brampton
Sr. Mario Mikin, Ingeniero, Santiago, Chile

Lic. Castrogiovanni Micolaucih Piero Raúl, Maquinista Naval de
Primera-Oficial de la Marina Mercante Argentina, San Pedro, Argentina
Ivor Mikolčević, prof. povijesti, Slavonski Brod
Čika Mikolčić, profesor (engleskog i njemačkog) u mirovini
Zdravko Mikšik, Toronto
Marko Mikulandra, dramski pisac
Bruno Mikulić, Melbourne, Australia
Ivan Mikulić, Hamilton, Kanada
Jela Mikulić, Hamilton, Kanada
Luneta Mikulić, Slavonski Brod
Paulina Mikulić, PhD Candidate, Melbourne, Australija
Slavica Mikulić, Hamilton, Kanada
Igor Milan, Köln
Mario Milan, Köln
Marija Milan, Köln
Zoran Milan, Köln
Vedran Milanović-Litre, dipl. oec., Split
Mijo Milardović, Toronto
Slavko Milardović, Georgetown
Marija Miletić, Milton
Mirta Miletić, studentica
Anica Milicević
Danijel Milicević
Lelio Milicic, radijski program Bar Croata, Rosario, Argentina
Branko Miličević, inovator
Jela Miličević, Canberra, Australija
Vinko Miličević, Canberra
Renato Milić, Zadar
Vjekoslav Milin, Jezera
Marko Milinković, Varaždin
Kristina Milković, Toronto
Roko Milković, mag. politologije
Anđelka Milošević, umirovljenica
Josip Miljak, predsjednik Hrvatske čiste stranke prava

Alenka Mimica, dipl. iur., tajnica Gradske knjižnice Marka Marulića, Split
Luka Mimica, student kiparstva, Split
Mario Mimica, dipl. ing. geografije, Split
Smilja Mimica, prof., Omiš
mr. sc. Ivica Mintas, dipl. ing. građ; sudski vještak
Josip Mioč, Mississauga
Pero Mioč, književnik, književni prevodilac i kazališni redatelj, Šibenik
Kristina Mioč-Šumelj, Podaca
Ante Mišetić, Makarska
Vladimir Mišković, tokar, Rijeka
Ivica Mjertan, šumarski tehničar, dragovoljac Domovinskog rata, Orahovica
Ivo Mladin, umirovljenik, Split
Marija Mladin, umirovljenica, Split
Milivoj Mlikota, građevinski tehničar, Split
Marija Mlinar, umirovljenica HV-a, Petrinja
Ana Mocnaj, profesorica
Ratimir Mocnaj, dipl. ing.
Pedro Modric, fabricante, Buenos Aires Argentina
Ninoslav Mogorović, klub hrvatskih povratnika iz iseljeništva „Krasna zemljo“, Pula
Anđelko Mornar, branitelj, Split
Mirella Mornar, dipl. ing biologije, Split
Ankica Moro, Gala-Sinj
mr. Ante Moro, politolog, München
Marinko Moro, porezni savjetnik, München
Marius-Nikola Moro, student, München
Marija Moro-Visak, porezni savjetnik, München
Sergej Morsan, bivši veleposlanik, predsjednik Hrvatskoga diplomatskog kluba
Ivo Mozara, ak. slikar, Makarska
Ivan Mrčela, Jastrebarsko
Senko Mrkić

Vladimir Mrkoci, prof. povijesti
Iva Mršić Felbar
Anita Mucak, dipl. oec.
Miro Mucić, ekonomist-računovođa, Makarska
Edi Mudronja, samostalni filmski autor
Nikola Mulanović, umirovljenik, Mokošica
Jure Murgić, Mississauga
Tvrтко Andrija Mursalo, FIMMM, veleposlanik u m.
Domagoj Musa, Sarajevo
mr. sc. Ivan Mustać, zastupnik Hrvatskoga sabora u mirovini
Melita Mustapić, Makarska
Ivan Mužić, povjesničar
Branko Ndreca, grafički dizajner
Ante Nekić, Hrvatska danas – radiosat, Argentina
Ante Nekić, prof.
Nevenka Nekić, hrvatska književnica
Dubravka Nemeti Žigrović, mr. pharm.
Božena Nevistić, mr. phil., Zagreb
Helena Nevistić, dipl. oec., Zagreb
Ivan Nevistić, mr. phil., Zagreb
Krešimir Nevistić, dipl. ing., Zagreb
Mate Nevistić, poduzetnik, Zagreb
Vlado Nigović, ing. građ., Sisak
Matek Nikolić
Vinko Nikolić, Švicarska
Jagoda Nižić, Mississauga
Jozo Nižić, Toronto
Marica Nižić, Mississauga
Stoja Nižić, Toronto
Šimun Nižić, Toronto
Nena Nezmahen-Korunda, dr. med., Florida
Jasna Nižetić, studentica prava
dr. Nenad Nola, kirurg, Zagreb
fra Bože Norac Kevo

Ana Nosić, dipl. oec., Lovreć
Tomo Novačić, Oakville
Javor Novak, hrvatski publicist
Vladimir Novak, povratnik iz SAD-a
Adrijana Novak-Juka, Mostar
Nevenka Novinc, economist
Palma Njavro, dipl. oec., Zagreb
Jeronimo Domingo Obilinovic Sepúlveda, Corresor de Seguros, Iquique, Chile
Alfred Obranić, predsjednik Hrvatskog društva političkih zatvorenika
Srđana Obratović dipl. oec., Zagreb
Nikola Obuljen, dipl. ing.; bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik, Dubrovnik
Katica Okrugić, Mississauga
Petar Okrugić, Mississauga
Viktoria Oliver, M. Sc.
Filip Omazić, Toronto
Marija Omazić, Georgetown
Darko Omrčen, dipl. ing. elektrotehnike, Osijek
Dubravko Orlović, zastupnik u osiguranju, Brdovec, Prigorje Brdovečko
Martina Orlović
Marijan Osmak
Gustavo L. Ostojic, Reerencias personales del adherente, Empleado Administrativo, San Jorge (Santa Fe), Argentina
Zorka Ostojic, Administrador Público, Arica, Chile
Vinko Ostojčić, publicist, Zagreb
Ema Otero-Čutić, profesora engleskog jezika, Buenos Aires
Mato Ozanić, Perth, Australia
Marko Ozmec, Zagreb
dr. Andro Ozretić, Split
Branko Ozretić, dipl. politolog
Ivica Pacarek
Melita Pacarek
Michael Pack, Greenford, Middx, UK

Jakov Padovan, umirovljenik
Mirta Padovan Nakić, prof.
Dragica Palada, odgojiteljica, St. Louis, SAD
Ivan Paladin
Zvonimir Pandžić, dipl. ing. kem. tehnologije
Zvonko Pandžić, viši studijski savjetnik, Würzburg
fra Zlatko Papac, franjevac
Ivica Papes, poštunoša
Hrvoje Papić, dipl. oec., Velika Gorica
Marija Papić, umirovljenica, Velika Gorica
Marija Papić, dipl. ing., Sesvete
Mate Papić, poduzetnik, Velika Gorica
Stojan Papić, poduzetnik, Zagreb
Zdravko Papić, komercijalist, Zagreb
mr. sci. Josip Papković, dipl. ing. fiz., Zagreb.
Marija Papković, dipl. iur., Pušća.
Željko Papković, ing.
Ivo Paradžik, umirovljenik
dr. Ljubica Paradžik, liječnik-psihijatar, Zagreb
Ivana Paravie, Ingeniera, Olavarria, Pcia de Buenos Aires, Argentina
Davor Parlov, ing. el., Split
Elza Parlov
Marija Parlov, prof., Split
Andrea Passadore Šporer, Estudiante de Licenciatura en Nutricion,
Empleada Autonoma, Buenos Aires, Argentina
Ana Pašalić, liječnik-spec. obiteljske medicine, Osijek
dr. Berislav Pašalić, Osijek
Iva Pašalić, studentica, Osijek
Jakov Pašalić, dipl. ing. elektrotehnike, Osijek
Kaja Pašalić
Marija Pašalić, kućanica, Osijek
Martina Pašalić, apsolutna fizike, PMF Zagreb, Sotin
Tea Pašalić, student medicine, Sotin
Tomislav Pašalić, doktor veterinarske medicine, Čepin

Antonieta Paunovic, profesora de economia, Ciudad de Buenos Aires,
Argentina
Elizabeth Pavela, Brampton
Isabela Pavela, Brampton
Ivan Pavela, Mississauga
Mary Pavela, Brampton
Mateo Pavela, Brampton
Neda Pavela, Mississauga
Rosa Pavela, Mississauga
Tatiana Pavela, Brampton
Tiho Pavela, Brampton
Toni Pavela, Mississauga
Zdravko Pavela, Brampton
Ivan Pavelić, Mississauga
Juraj Pavelić, umirovljenik, Zagreb
Tomislav Pavicic, dipl. ing.; sadašnji i dugogodišnji predsjednik
Hrvatsko-argentinskog pripomoćnog i kulturnog društva Stjepan Radic,
Buenos Aires, Argentina
Augustin Pavičić
Elza Pavičić, São Paulo, Brasil
Ivanka Pavičić
Josip Pavičić, pisac i nakladnik
Tonko Pavičić
Željko Pavičić, dipl. ing. elektrotehnike, Petrinja
Željko Pavičić, dipl. ing. stroj.
Ivan Pavić, dr. med., spec. pedijatar
Ivan Pavić
Spomenka Pavić
Zdenka Pavić, umirovljenica, Zadar
mg. Slavko Pavin, DI, prof. duhovne teologije u miru, Zagreb
Drina Pavković, Waniassa, Australia
Gojko Pavković, Waniassa, Australia
Ivan Pavković, Mississauga
Mladen Pavković, novinar i publicist

Alojz Pavlović, mag. ing. kibernetike, Zadar
Franjo Pavlović, Mississauga
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Barbara Pečarić, student
Davor Pečnjak, Institut za filozofiju, Zagreb
Srećko Pedišić, Zadar
Jozo Pehar, Mississauga
Mario Pehar, Essen Deutschland
Tatjana Pehar, Essen Deutschland
Mario Pehune, Oakville
Gustavo M. Peirano Mitoš, Ingeniero Civil/ Consultor, Buenos Aires, Argentina
Ankica Pejić, Acton
Dragan Pejić, Acton
Filip Pejić, Acton
Ivan Pejić, Acton
Josip Pejić, Acton
Magdalena Pejić, Acton
Matej Pejić, Acton
s. Mila Pejić, Školska sestra franjevka, Zagreb
John Peric, MD
Marija Peić, dr. med.
Ante Peko, učitelj razredne nastave u mirovini, Split
Mladenka Peko, nastavnica matematike i fizike, Split
Stjepan Penc, predsjednik Hrvatskog nacionalnog fronta, Požega
Ivan Penić
Sretan Penić
Zvonimir Penović, književnik, Split
Rosario Penjak Karaman, arquitecta, Buenos Aires, Argentina
Mario Peranić, Novalja
fra Josip Peranić, duhovni ravnatelj hrvatskog kolektiviteta u Argentini
Juraj Peresin, umirovljenik, Port Moody, British Columbia, Canada
Nadaja Peresin, umirovljenica, Port Moody, British Columbia, Canada
Mirjana Peričić, Zadar

Boris Perić, profesor likovne kulture, Puch, Austrija
Demokrita Marija Perić, Tomislavgrad
Božo Perić, Oakville
Drago Perić, Oakville
Jasna Perić, dipl. pravnik, Osijek
Josip Perić, dipl. ing. šum.
Marjan Perić, ing. informatike, Velika Gorica
Petar Perić, prof. Kaštel Gomilica
Stipan Perić, dipl. oec, Tomislavgrad
Teresa Perinić, Buenos Aires, Argentina
mr. Ante Perković, Rakov Potok
Božo Perković, Brampton
Branko Perković
Danica Perković
Nicolas Esteban Perkovic, chofer profesional, Moreno, Argentina
Ivo Perišić, dipl. ing. matematike
Don Pavao Perleta, umirovljeni župnik, Split
Katarina Peročević, studentica
Estefanía Perogna, estudiante universitaria de la Carrera de Filosofía
como así también de la Carrera de Abogacía, Soy de Rosario, Santa Fe,
Argentina
Tadija Pervan, Mississauga
dr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i professor
Dragutin Petelka, dipl. ing. strojarstva, Slavonski Brod
Ljiljana Petrak-Gaberšček, prof.
Mira Petranović, dipl. ing. kemije, Toronto, Kanada
Vladimir Petranović, dipl. ing. kemije, Toronto, Kanada
Drago Petrina, Kitchener
Ante Petrić, umirovljenik
Anthony Petrović, Mississauga
Ivica Petrović, Mississauga
Maja Petrović, Mississauga
Milica Petrović, Mississauga
Josip Petruša, Brampton

Vera Petruša, Brampton
Vesna Petruša, mag. med. biokemije
Nives Petune, Oakville
Christian Pezo, ciudad Temuco, Pais, Chile
Marko Pilepić, struč. spec. ing. acidf, Viškovo
Vlasta Piližota
Marnela Pintarić
Slavko Pintarić, umirovljeni policajac specijalne jedinice
Miroslav Piplica, predsjednik Austrijsko-Hrvatske zajednice za kulturu i sport u Beču, dragovoljac Domovinskog rata, višestruki svjetski prvak u kickboxingu
Nenad Piskač, književnik
Zoran Pištelek, hrvatski branitelj, dragovoljac
Edo Pivčević
Alojz Pižir, Melbourne, Australija
Barbara Pižir, Melbourne, Australija
Katarina Pižir, Melbourne, Australija
Marija Pižir, Melbourne, Australija
fra Martin Planinić
Vatroslav Plejić, umirovljenik
Jelena Ples, Mississauga, Ontario, Canada
mr. sc. don Bernardo Pleše
Emil Pleština
Irma Pleština
Josip Pletikosić
Milica Pletikosić
Stipe Pletikosić
Miljenko Plisić, medicinski tehničar
Ivan Pocrnić, Milton
Josip Podnar, Mississauga
María Silvia Poduje, estadística, Santa Rosa, La Pampa, Argentina
Vladimir Polgar, dipl. ing. elektrotehnike i likovni umjetnik, Ottawa, Ontario, Canada
Ivanka Polić, Jezera

Jasenska Polić Biliško, prof., Hrvatska baščina, Zagreb
Anita Poljak Bitunjac
Ing. Davorin Poric, predsjednik Hrvatsko-argentinskog kulturnog kluba iz Buenos Airesa, Argentina
Alan Posavac, Toronto
Anne Posavac, Toronto
Boris Posavec, MScEE
Margarita Prado Restovich, Lawyer and Independent entrepreneur, Cali, Colombia
Anica Pranjic, Milton
Stanko Prce, Brampton
Ivan Prcela, M. A., urednik-autor djela Operation Slaughterhouse i Hrvatski Holokaust, Cleveland, Ohio
Marin Prgomet
Marinko Prgomet
Ivan Pribanić, crkveni baritone (pjevač)
Katarina Pribanić, student, Tounj
Katica Pribanić, ekonomski tehničar, Tounj
Nikola Pribanić, strojarski tehničar, Tounj
Valentina Pribanić, studentica, Zagreb
Gojko Primorac, Mississauga
Ivica Primorac, prof., dragovoljac Domovinskog rata, časnik HV-a u m.
Josip Primus, hrvatski branitelj
Mladen Prkačin, hrvatski branitelj, Solin
Mira Prolić, ekonomist
Blaženka Puce, Brampton
Denny Puce, Brampton
Jerry Puce, Brampton
Nikola Puce, Brampton
Anton Pucko, Laz
Krešimir Puklavec, dipl. ing.
Danimir Pulfer, estudiante de Sociología, Buenos Aires, Argentina
Ivan Pulfer, estudiante ingeniería, Buenos Aires, Argentina
José Mariano Pulfer, director de cine, Buenos Aires, Argentina

Maia Pulfer, estudiante historia, Buenos Aires, Argentina
fra. Marko Puljić, Norval
Marijan Puljiz, prof., ravnatelj gimnazije
Josipa Punda, studentica
mr. Andro Purtić, Beč, Austrija
Gita Pušić, magistra farmacije u mirovini, Split
Klaudijo Putica, Krvavac
Petar Putnik
Andrea Radan
Ivan Radan
Smiljana Radan
Mira Radičević, dipl. oec.
Sanja Radinović
Ivan Radišić, Oakville
Marko Radišić, Milton
Mary Radišić, Oklville
Slava Radišić, Milton
Mladen Radman
Ivica Radonić, Toronto
Jorge Luis Radonić, Comerciante, Hurlingham, Buenos Aires, Republica Argentina
mr. sc. Marija Radonić, spec. ped., Dubrovnik
s. Mara Radoš, Školska sestra franjevka, Zagreb
Marija Radoš, dipl. oec, Tomislavgrad
Franjo Radošević, dipl. ing.; poduzetnik u SAD-u
Jelena Rađa, nastavnica
Marinko Raguž, dipl. iur, Stolac, BiH
ing. Vid Raguž, dragovoljac Domovinskog rata
Ivana Raič, mag. oec., Dubrovnik
Vlaho Raič, dipl. oec., Dubrovnik
Dražen Rajić, Novi Zagreb – Hrašće
Ivan Rajković, informatičar-specijalist za računalne mreže, Valpovo
Monika Rajković, studentica, (Otok) Vinkovci
Boško Ramljak

Pablo Esteban Ramljak, licenciado en sistemas, Buenos Aires, Argentina
prim. mr. sc. Miljenko Raos, dr. med.
Milko Rasic, Buenos Aires, Argentina
Tomislav Rasic, Buenos Aires, Argentina
Slavko Rasic, bojniki Argentinske vojske, Buenos Aires, Argentina
Roberto Andres Rasich, Venado, Tuerto, Argentina
Mate Raspudić, Mississauga
Kathy Raspudić-Kovač, Mississauga
Ivo Rastočić
Stipo Rašić, ekonomist, branitelj i dragovoljac
Slavko Ravlić, Makarska
Nedjeljko Ražov, veletrgovac automobile, Wiloughby, SAD
Branko Reić, dipl. ing. građ., Zagreb
prof. Jadranka Relota, Hurlingham, Buenos Aires, Argentina
Toni Relja, predsjednik mladeži HCSP-a Split
Deana Rendulić, prof., Zagreb
Ilija Renić
Kata Rezo, Mississauga
Slavko Rezo, Mississauga
Božo Režić, diplomirani ekonomist
Damir Režić, student, Split
Ivanica Režić, domaćica, Kaštela
Kata Režić, zdravstveni tehničar, Split
Vlasta Režić, dipl. iur., Split
Milan Ribčić dr. vet. med., nezaposleni branitelj
Gloria Ribić, student, Dubrovnik
Leona Ribić, student, Dubrovnik
Stjepan Ribić, umirovljeni časnik Hrvatske vojske, Dubrovnik
Vesna Ribić, odgojiteljica, Dubrovnik
Ksenija Rihtar, njegovateljica
Vladimir Rihtar, umirovljeni časnik HV-a
Simón Rodich Marianovich, Resistencia, Argentina
Ana Rogulj, sanitarni tehničar, Split
Zrinka Rogulj, studentica, Split

Dubravka Rojc, prof.

Iva Roncevic, prof. engleskog i talijanskog jezika, Zadar

Laura Roncevic, prof. engleskog jezika i dipl. arheolog, Zadar

Šimica Rosan

Anđelko Roso, umirovljenik, Split

Ante Rotim, Mississauga

Deborah Rotim, Mississauga

Katarina Rotim, Mississauga

Mirko Rotim, Mississauga

Nikola Rotim, Mississauga

Miroslav Rovis, dipl. ing.

Željko Rozga, automehaničar, Kaštel Sućurac

Victor Rozman, empleado, Montevideo, Uruguay

Petar Rubić, dipl. ing. inf.

Božidar Ručević, dipl. ing. u miru

Marin Ruić, kateheta, Zadar

Jadranka Rukavina

Sanja Runtas-Fintić

Davor Runtić, prof. Vinkovci

Maja Runje

Marija Rupanović, Toronto

Matija Rupčić, Mississauga

Ruža Rupčić, Mississauga

Tomo Rupčić, Toronto

Berislav Rusan, profesor geografije i povijesti, Zagreb

Ida Rusan, studentica, Zagreb

Mirta Rusan, studentica, Zagreb

Zrinka Rusan, doktor medicine, Zagreb

Krešimir Ružđak, dipl. oec., Zaprešić

Hrvoje Saban, Zadar

Branko Sabljak

Vlasta Sabljak

Ivana Sabljic, ing. agrónoma, Asesor técnico en el Ministerio de
Agricultura, Gran Buenos Aires, Argentina

Juan Sabljic, Ing. Electrónico, Consultor en sistemas de gestión de calidad, Gran Buenos Aires, Argentina
Mónica Sabljic, Ama de casa, Gran Buenos Aires, Argentina
Tomislav Sabljo, pukovnik u mirovini, Zagreb
Dino Salapić, Oakville
Dubravka Salapić, Oakville
Elsa María Salas Burich, Prof en Francés - Prof. en Letras. N. Superior, Rosario, Argentina
Zorka Salov, Erin
Ankica Samardžić, Mississauga
Javier Santich, radijski program Bar Croata, Rosario, Argentina
Patricia Sapunar, Técnico en Administración de Empresas, Jefe de Administración y Gestión, Antofagasta, Chile
Tomislav Sarić
Nick Sarjanović, nastavnik, Helsingborg
Ana Scavino, San Antonio de Padua, Argentina
Laura Schneider, radijski program Bar Croata, Rosario, Argentina
Laura Schneider Covacevich, Lead Auditor in Quality Standards, Rosario, Argentina
Ladislava Scholz
Porin Schreiber, dipl. ing. šumarstva
Mladen Schwartz, predsjednik Nove hrvatske desnice, pisac, filozof mr. sc. Ivan Sečić
Jakov Sedlar, redatelj
Robert Sedlar, Zagreb
Ivan Sedmak
Jela Sedmak, učiteljica
Ashley Segota
Branko Segota
Ena Segota
Domagoj Seits, medico, especialista en psiquiatría y psicología médica Ciudad Evita, Provincia de Buenos Aires, Argentina
Mate Selak, Makarska
Šimun Selak, Toronto

Fabijan Seloz, Toronto
Želimir Ivan Senčar, dipl. oec., Zagreb
Boris Seran, medico, Buenos Aires, Argentina
Marica Serdarević, prof., Omiš
Vlado Sertić, Oakville
Ante Sesar, dipl. theol., Zadar
Ivana Sesar, liječnica, Sao Paulo, Brasil
Stanko Sesar, São Paulo, Brasil
Vesna Valentina Sesar (rod. Dujmović), São Paulo, Brasil
Vinko Sesar, ing., Zagreb
Vladimir Sesar, inženjer računarstva, Sao Paulo, Brazil
Dijana Iva Sesartić, akademska kiparica, samostalna likovna umjetnica, Solin
Marijan Sever
Ciudadano Claudio Sferco, ingeniero agronomo, Cordoba, Argentina
dr. Mario Sičaja, liječnik, Zagreb
mr. sc. Bernard Sičenica
Roko Sikirić, zrakoplovni tehničar
Stefica Sikorski, umirovljenica, Brisbane, Australija
Diana Simone, medicinska sestra, Rijeka
Christopher Simović, Toronto
Hrvoje Simunic, ing. stojarstva u mirovini, Buenos Aires, Argentina
Marija Simunic, Buenos Aires, Argentina
Zeljka Simunic, Buenos Aires, Argentina
Lenka Galzina Simunovic, pequeña empresaria, Psicóloga Clínica, Perú
Paula Andrea Simunovic
Jozo Sirić, USA
Petar Skrapic, prof., Petrovo Selo, Mađarska
Davorka Skrobica, umirovljenica
Darko Skokić, dipl. ing., Valpovo
Slavica Skoko, Toronto
Ninko Skrola, Zadar
Dragan Skugor, mag. ing. eit, Technical Director, Canada
Ivan Slišković, Oakville

Marija Slišković, Zagreb

Adriana Smajić, odvjetnica i sudski tumač za hrvatski-španjolski, Buenos Aires

Enna Smith, MSc, Product Manager, UK

Maximo Smoje Paschcuan, ingeniero, Santiago, Chile

Ivana Soldić, trgovac, Split

Ivica Soldić, građevinski tehničar, Split

Ivan Soldo

Josip Soldo

Ljilja Soldo

Mila Soldo

Ana Maria Sonjic, radijski program Bar Croata, Rosario, Argentina

Boba Sopta, Pickering

Predrag Sopta, Pickering

Josip Ante Sovulj, predsjednik Hrvatskoga svjetskog kongresa

Višnja Spajić, novinar, Široki Brijeg

Marko Spiranović, umirovljenik, SAD

Tatiana Mikhaylovna Sporsheva, Merritt Island, FL, USA

Dominik Stamać, dipl. ing. prometa u mirovini, Zagreb

Tatiana Stambuk, empresaria, Buenos Aires, Argentina

Barbara Stanić, pjevačica

Ivan Stanić, umirovljenik, Zagreb

Stjepan Jimmy Stanić, estradni umjetnik

Ivan Stanić

Katica Stanić, Mississauga

Marija Stanić

Vjera Starčević-Ivas, Pakoštane

Nevenko Stepanović, inženjer medicinske radiologije, CH

dr. Jadranka I. Stier, dr. med., pedijatar, Dubrovnik

Vlado Stipanović

prof. Mirko Stipinović

Tomislav Stjepanov Krčmar, novinar i magistar komunikologije

Ivan Stipić, prof. filoz./dipl. knjižničar, ravnatelj GK Slavonski Brod

Mirko Strabić

Anton Strazar, Svetovanje/Beratung
Katarina Stipić, domaćica
Mara Stojić, Toronto
Mate Stojić, Toronto
fra Miljenko Stojić, književnik, svećenik i novinar
Vedrana Stojić
fra Ivica Karmelo Strčić, Johannesburg
Darijo Strehovac, pisac, branitelj, dragovoljac od '91, HRVI u mirovini
Danijela Strehovac, djelatnica, Zagreb
Davorka Stupin Reić, mag. farmacije. Zagreb
Bosiljka Sučić, Zagreb
Helena Sučić, Zagreb
Hrvoje Sučić, diplomirani ekonomist, Zagreb
Stipe Sučić, Zagreb
Tomislav Sučić, Zagreb
Antoaneta Sudarić, dipl. ing. građ., projektant
Kata Sulentić, umirovljenica, Brisbane, Australija
Marko Sulentić, umirovljenik, Brisbane, Australija
Ana Sulic, analista de sistemas, Santiago, Chile
dr. Mario R. Suk, Abogado, Buenos Aires, Argentina
Mirna Sunić-Žakman, profesorica, članica Hrvatskog društva političkih zatvorenika
Berislav Suplika, upr. prav.
Josip Surić, Mississauga
Dubravka Sidonija Suto, Sao Paulo, Brazil
Mariana Suša, ekonomist, München
Tomislav Suša, ekonomist, München
Jakov Suša, umirovljenik, München
Ruža Suša, umirovljenica, München
Šima Sušac, umirovljenik, Split
fra Tomislav Svetinović, OFM, Podhum, Bosna i Hercegovina
Dragutin Šafarić, umirovljenik
Manda Šakić, kemijski tehničar, njegovateljica, Sarvaš
Nenad Šantalab, predsjednik Udruge hrvatski ratni veterani BBŽ

Marijan Šantić, elektrozavarivač, HRVI, narednik u mirovini
Ivana Šarac, dipl. iur
Bosiljka Šaravanja, mag. ing. techn. text., asistent
Drago Šaravanja, književnik
s. Luca Šarčević, Školska sestra franjevka, Zagreb
Andrea Šare, Zagreb
Ante Šare, dipl. ing. el.
Ante Šare, Zagreb
Goran Šare, Zagreb
Nina Šare, Zagreb
Ankica Šarić, domaćica, Zadar
Ferdo Šarić, književnik, Makarska
Nediljko Šarić, dragovoljac Domovinskog obrambenog rata, Zadar
Oskar Šarunić, novinar snimatelj
Mirta Šaula, Zagreb
Krešo Šego, književnik
Renato Šelj, predsjednik ispred Udruge hrvatskih vojnih invalida
Domovinskog rata – Čnomerec (HVIDRA Čnomerec)
Ana Šetka, učenica srednje škole
Draga Šetka, umirovljenica
Josip Šetka, učenik gimnazije
Karmen Šetka, prodavačica
Mihovil Šetka, učenik klasične gimnazije u Splitu
Nikolina Šetka, učenica gimnazije
Siniša Šetka, obrtnik
Vladimir Šetka, student
Vladimir Šetka, umirovljenik
Žana Šetka, prodavačica
Milovan Šibl
Marko Šimat, dipl. ing. el., informatičar, konzultant, diplomat, Zagreb
Marko Šimat, dipl. ing., Zadar
Mijo Šimić, dipl. ing., umirovljenik
Nikola Šimić Tonin, književnik
Bernard Šimović, Zagreb

Kata Šimović, Georgetown
Katarina Šimović, Toronto
Krešo Šimović, Georgetown
Mary Šimović, Toronto
Petar Šimunić, mag. oec., Zaprešić
Pavao Šindija, dipl. teol.
Josip Šintiće, prof. psih.
Andreja Šipiće, dr. med., Zagreb.
Ladislav Šipiće, dipl. ing. elektrotehnike, Trilj
Marija Šišak
Marko Šišak
mr. sc. Drago Škarica, svećenik
Ivan Škarica, elektrotehničar, Zagreb
Ivica Škariće, prof., Split
Željana Škegro, učiteljica RN, hrvatskog jezika i književnosti
Ivica Škiljo, dipl. ing. elektrotehnike, Split
Petar Škoriće, mag. novinarstva, Split
Karmen Škrinjariće, oec., Pula
Miro Škrobica
Damir Škuger, Toronto
Rozalija Škuger, Toronto
mag. ing. eit Branimir Škugor
Vesna Šoliće, umirovljenik, Split
Jasminka Šoštariće, dipl. ing. medicinske biokemije u mirovini
Anđelka Špančić, dr. med., Pakrac
Darko Španić, dipl. oec., umirovljenik, Nova Gradiška
ing. Ivica Špančić
Ana Mary Špehar, student, Ogulin
Tomislav Špehar, dipl. pravnik, Ogulin
Ivica Šperanda, trgovac, Split
Zlatko Špoljar, dipl. ing. kem. teh., Zagreb
Liliana Šporer, Empleada Administrativa, Buenos Aires, Argentina
Nikola Štedul
Domagoj Štefanac, student, Zagreb

Milan Štefanac, Mississauga
Ivan Štivojević, dipl. oec., Roždanik, Novska
Nikša Štrbić, Stablina-Ploče
Vinko Štrbić, Stablina-Ploče
Ruža Šukan, Hamilton
Damir Šumelj, Podaca
Dragica Šumelj, dipl. oec., Rogotin
Ivanka Šumelj, Podaca
Željko Šumelj, Podaca
Mario Šumelj, Rogotin
Nikola Šumelj, Rogotin
Smiljana Šunde, novinarka, Zagreb
Mario Šunjić, Mostar
Sjeverin Šunjić, umirovljenica, Rogotin
Tonka Šunjić, umirovljenik, Rogotin
Andrea Šupih-Kvaternik, prof. Zagreb
Marina Šur Puhlovski, književnica
dr. Marija Švagelj, kirurginja, Vinkovci
Davor Švec, elektrotehničar
Iva Tabak, domaćica, Split
Ivan Tabak, umirovljenik, Split
Ela Tadić, Georgetown
Josip Tadić, Georgetown
Josip Tadić, Makarska
Pero Tadić, književnik, Zagreb
fra Vladimir Ante Tadić, Makarska
Zoran Tadić, Maple
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., pjesnik
Francisco Talavera, Silver Lake, Huacho, Peru
Vice Tandara
Ivana Tanovitski, akademski glazbenik
Nikola Tavra
Petar Todorčić, dipl. oec., Zagreb
Stjepan Tokić, dopredsjednik SHZ-a za Hrvatsku i dijasporu, Split

Benjamin Tolić, filozof i publicist
fra Zvonko Tolić, prof., Stuttgart
Ante Tomas, dipl. ing. rač., Zadar
don Mate Tomas, SDB, Rim, Italija
Mira Tomaš, viši str. ref.
Gustavo E. Tomasevich, Doc., Buenos Aires Argentina
Željko Tomašević, mag. iur., član predsjedništva Hrvatskoga
žrtvoslovnog društva
Ivo Tomičić Gianelli, Ingeniero en Marketing, Santiago, Chile
fra Eduard V. Tomić, katolički svećenik, OFM, Vareš (BiH)
Jana Tomić, student
Karolina Tomić, BSc (Hons)
Marica Tomić, pedagoginja
Mirjana Tomić
Rudi Tomić
Ruža Tomić, Tomislavgrad
Mile Tominac, poduzetnik, Sisak
Marija Tomovel
Mijo Tonković, Mississauga
Dragica C. Topić, Brampton, Kanada
Veronika n. Topić, Brampton, Kanada
Višnja A. Topić, Brampton, Kanada
Jasenka Topić Miletić, dr. med.; spec. o. m.
Nada Topolko, prosvjetna djelatnica u mirovini
Lucas Dela Torre-Damjanović, licenciado en literatura inglesa, Punta
Arenas, Chile
Ivo Travica, Toronto
Jelka Travica, Toronto
Kristina Travica, Toronto
Elena Emilia Trebotic, Argentina
Romano Tripalo, liječnik obiteljske medicine, Virovitica
Dražen Trnski, umirovljeni policajac specijalne jedinice
Tamara Trnski
mr. sc. Snježana Trojačanec, Skopje, Makedonija

Luisa Trombetta Burić, prof. matematike i informatike
Zvonimir Trusić, utemeljitelj Dragovoljaca Domovinskog rata
Ante Tucak, prof., Omiš
Damir Tučkar, dipl. ing. elektrotehnike
Jamie Tulić, Melbourne, Australija
Katica Tulić, Melbourne, Australija
Lily Tulić, Melbourne, Australija
Paval Tulić, Melbourne, Australija
Jessica Tulić-Cooke, Melbourne, Australija
Stephen Tulić-Cooke, Melbourne, Australija
Emma Tulić-Dobson, Melbourne, Australija
Lisa Tulić-Dobson, Melbourne, Australija
Katie Tulić-Timperio, Melbourne, Australija
Zvonimir Josip Tumbri, dipl. ing. građ., Zagreb
mr. sci. Gordana Turić, umirovljena saborska zastupnica
Silva Turina, Makarska
mr. Lucija Turkalj
dr. med. Ivan Udovčić, Stans, Schweiz
Vera Uglešić, prof., Zadar
Stjepan Ujević, ing. građ.
Ivica Ursić, neovisni katolički novinar i publicist, Split
Maja Utrobičić, dipl. oec., Dugi Rat
Ivan Vakula, umirovljenik
prof. Vera Valčić Belić
Ankica Valenta, prof.
Svetozar Valjetic, narednik HV-a, Slavonski Brod
Mario Varela Plantic, liječnik, Chaco, Argentina
Aron Varga, dipl. ing., umirovljenik
Dragica Varga, umirovljenica
mr. sc. Ivo Vasilj
Dunja Vatovac, Zagreb
dr. Antica Veronda, SAD
Antica Veronda, dr. med., psihijatar, Makarska
Vladimir Vicković, dipl. ing. el.

Alojz Vidačković, Caledon
Anka Vidić
Ivana Vidić, dipl. iur., Buenos Aires
Tomislava Vidić, mr. phil., Zagreb
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Marko Vidočić, student, Zadar
mr. sc. Krešimir Viduka, dipl. ing.
Valentina Vig
Marija Viro, ugostitelj, Brisbane, Australija
Ivo Visković, dipl. ing. sigurnosti na radu
Anđelko Vladić, umirovljenik, Eastlake, SAD
Jure Vlaho, Toronto
Mariana Vlaho, Licenciada en Comercio Internacional, Buenos Aires, Argentina
Zorka Vlaho, Toronto
Ivana Vlahović, studentica, (Otok) Vinkovci
Ankica Vlaić, Sesvete
Ante Vlaić, Sesvete
Nevenka Vlaić, dipl. oec.
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Ivo Vlastelica, Split
Danko Vlašić, umirovljeni kanonik, Split
Ana Vojković, oec.
don Ante Vojnović, umirovljeni župnik, Split
Kata Voltić, umirovljenica, Windsor, Ontario, Kanada
Antonio Vrancić, Ingeniero Químico, Rosario, Argentina
Andrija Vrane, svećenik, Zagreb
Zora Vranić, prof., viša savjetnica AZOO-a, Split
Slavka Vrankić, Mississauga
Spaso Vrankić, Mississauga
Ante Vranjković
Damir Vranjković
kap. Jakov Vranjković
Milan Vranjković

Dragica Vrban, prof. povijesti
Natalija Vrban, dipl. oec., V. Gorica
Stjepan Vrban, dipl. ing.
Iva Vrdoljak, umirovljenica, Brisbane, Australija
don Ivan Vrdoljak, župnik, Zadvarje
Jozo Vrdoljak, umirovljenik, Brisbane, Australija
Frano Vrgoč, dr. vet., Sinj
Stipe Vrkić, prodavač, Obrovac
Jure Vrkljan, Oakville
Matan Vrkljan, Mississauga
Joza Vrljićak, magistar ekonomije, urednik časopisa Studia Croatica,
Buenos Aires
mr. sc. Carmen Vrljicak Verlichak, spisateljica novinarka, Buenos Aires
Iva Vrljić, Toronto
Radoslav Vrljić, Toronto
Franjo Vručina, dipl. ing. fizike
Željko Vučić
Josip Vuglac, Toronto
Ivo Vujnović, nastavnik, Dubrovnik
Lidija Vujnović, odgojiteljica, Dubrovnik
Zrinka Vukadin, Split
Ivan Vukelić, Mississauga
Manda Vukelić, Mississauga
Grozdana Vukić
Ivan Vukić
Ivanka Vukić, nastavnica
Krešimir Vukić
Marija Vukić
Jelena Vukman
Mihajla Vukman
Blago Vukoja, Mostar
Dario Vukoja
Filip Vukoja
Zrinko Ivan Vukoja, ing. elektrotehnike

Tomislav Vukoja
Vinka Vukoja
Zdravko Vukoja
Željko Vukoja
Laura Vukonic, lawyer, Cali, Colombia
Jose Antonio Vukovic, analista adm-contable, Buenos Aires, Argentina
Jorge Vukovic, radijski program Bar Croata, Rosario, Argentina
don Dušan Vuković, umirovljeni župnik, Split
Ivica Vuković, dipl. ing. matematike
Damir Vuković
Mirjana Vuković, dr. med. dent.
Mladen Vuković, dipl. oec.
don Pavao Vuković, umirovljeni župnik, Split
Radmila Vuković, odgajatelj
Slavko Vuković
Ruza Vuksić, umirovljenica, Brisbane, Australija
Marija Vukušić, dipl. iur., predsjednica udruge *Pravna Pomoć*, Drniš
Andrea Vuletić, dipl. iur.
Ani Vuletić, dipl. ing. građ.
Lea Vuletić, dr. med. dent.
Petar Vulić, književnik, Split
Dino Zaharija, student, Rijeka
mr. sc. Zorka Zane, direktor izdavačkog poduzeća
Vladimir Zaninovic. M.d. Cali. Colombia
Dimitri Zaninovic, Economist, Bogotá, Colombia
Milan Zanoški, ing. prometa, hrvatski branitelj, Zagreb
Ina Zec
Marijana Zelencić, Melbourne, Australija
Mladen Zelić, dipl. ing. elektrotehnike, prof. matematike i fizike, Split
Slavko Zeljko, dipl. oec.
Katarina Zeljković
Miroslav Zemljak, ing.
Ivo Zeruk, umirovljenik
Željko Zidarić, rmc, MBA, Canada

Ivan Zlopaša
Ivana Zlopaša, Široki Brijeg
Anđelko Zorica
alkar Ante Zorica
Branko Zorica
Dijana Zorica
Marija Zorica
Mirko Zorica
Stipe Zorica
č. s. Tihomira Zorica
Zvonimir Zorić, Montevideo, Urugvaj
Zora Zorić Zanon, Montevideo, Urugvaj
Blago Zovko, Timberlake, Ohio
Ljilja Zovko, dipl. oec.
Angela Zubac, Mississauga
Jozo Zubac, Mississauga
Petar Zubac, Toronto
Zora Zubac, Toronto
dr. Milena Zulić Lolić, dentist surgeon, Santiago, Čile
Ivan Felipe Zuvic Plaza, Merritt Island, FL, SAD
Ante Zvonar, dipl. ing., Zagreb
Gordana Zvjerković (r. Lemo), dipl. ing., prof. mentor
Amela Žaja, upravni pravnik, Zaprešić
Ante Žaja, akademski slikar, član HDLU-a, Zaprešić
Marko Žaja, umirovljenik, Aržano
Franka Žaja, domaćica, Aržano
Ante Žanetić, bivši igrač Hajduka, zlatna kolajna Rim 1960, srebrena kolajna EURO Pariz 1960.
Ana Žarko, studentica
Kata Žarko, računovođa
Marija Žarko, dipl. oec.
Marko Žarko, student
Nediljko Žarko, poduzetnik
Franjo Žgela, dipl. ing. arh., hrvatski branitelj, Slunj

Ivan Žigrović, dipl. ing. kem. ing.
Dragica Živko
Ljudevit Živković, ekonom, Zagreb
Vesna Živković, pedagog, Zagreb
Ivanka Žižić, umirovljenik, Split
Jakov Žižić, umirovljenik, Split
Nives Žižić, ekonomist, Split
Tonči Žižić, umirovljenik, Split
Krešimir Župetić, profesor, Velika Gorica
Guillermo Yankovic, ekonomist, Čile
Valerija Weiss, modni asistent, Njemačka
Vesel Lekaj, Albanac s Kosova

Također:

J. Pečarić, Akademik Ivan Aralica, Portal dragovoljac.com, 2020.
J. Pečarić, Prof. dr. sc. Neven Elezović, Zagreb, 2021. str. 461.
J. Pečarić, Akademik Andrej Dujella, Zagreb, 2021. str. 328.
J. Pečarić, Braća fra Šito i Valentin Čorić, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/bracacoric.pdf>
J. Pečarić, Dr. sc. Mirko Valentić, dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/VALENTIC.pdf>
J. Pečarić, Dr. Ružica i Mate Ćavar, dragovoljac.com, 2022.:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/29516-mate-ruzica-cavar>
J. Pečarić, Vlado Glavaš, dragovoljac.com, 2022.:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/30320-vlado-glavas>
J. Pečarić, „Ja sam pobjednik“ / Nikola Štedul, Zagreb, 2022.
J. Pečarić, Prof. dr. sc. Branimir Lukšić, Portal HKV-a, 2022.:
https://www.hkv.hr/images/stories/Documents02/Knjiga_ak_Pecaric_Luksic.pdf
J. Pečarić, Akademik Kuzma Kovačić, Zagreb, 2022. str. 342.
J. Pečarić, Vanda Babić Galić o Boki i Bokeljima, dragovoljac.com, 2023.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/vanda.pdf>
J. Pečarić, Prof. Dr. Sc. Darko Žubrinic, dragovoljac.com, 2023.:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/34506-darko-zubrinic>

- J. Pečarić, Tomislav Držić, dragovoljac.com, 2023.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/drzic.pdf>
- J. Pečarić, Josip Botteri Dini, dragovoljac.com, 2024.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/botteri.pdf>
- J. Pečarić, Davor Dijanović, dragovoljac.com., 2025.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/dijanovic.pdf>
- J. Pečarić, Javor Novak: Ulomci zbilje, dragovoljac.com., 2025.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/javornovak.pdf>
- J. Pečarić, Prof. dr. sc. don Josip Čorić!, dragovoljac.com., 2025.:
<https://www.dragovoljac.com/pecaric/josipcoric.pdf>
- J. Pečarić, Ante Žanetić i Thompson,
<https://www.dragovoljac.com/pecaric/zaneticthompson.pdf>
- J. Pečarić, Prof. emeritus dr. sc. Ivo Soljačić / Branio je i Thompsona,
dragovoljac.com., 2025.:
<https://www.dragovoljac.com/pecaric/soljadic.pdf>
- J. Pečarić, Rudi Tomić u mojim knjigama. dragovoljac.com., 2025.:
<https://www.dragovoljac.com/pecaric/ruditomic.pdf>
- V. Glavaš i J. Pečarić, Asaf Duraković, dragovoljac.com., 2026.:
<https://www.dragovoljac.com/pecaric/durakovic.pdf>
- J. Pečarić, Prof. dr. sc. Milko Brković dragovoljac.com., 2026.:
<https://www.dragovoljac.com/pecaric/brkovic.pdf>
- J. Pečarić, Prof. emer. dr. sc. Andrija Hebrang u mojim knjigama,
dragovoljac.com., 2026.:
<https://www.dragovoljac.com/pecaric/hebrang.pdf>
- J. Pečarić i J. Lučić, Ivan John Prcela – U našim zapisima, Portal
Hrvatskog Žrtvoslovnog Društva:
jadranka-lucic-josip-pecaric-ivan-john-prcela-u-nasim-zapisima
- J. Pečarić, Prof. emer. dr. sc. Vinko Grubišić, Dopisni član HAZU,
dragovoljac.com., 2026.:
<https://www.dragovoljac.com/pecaric/grubisic.pdf>

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

PREDSJEDNIK TUĐMAN I EUROPSKA UNIJA U SVJETLU GENOCIDNOG PRAVLJENJA ZEČEVA OD SRBA

Javor Novak (Portal HKV-a, 2. 7. 2013.) piše:

Fraza je (kako je) i Tuđman sanjao Europsku Uniju od 1968. i o njoj govorio u devedesetima. Ta je Europska zajednica bila nešto sasvim drugo. Prošlo je mnogo vremena. Sigurno nitko nije sanjao toliki broj ucjena, podcjenjivanja i rasprodaje poduzeća, plinskih i naftnih nalazišta, ribljeg fonda te hrvatskoga mora, tijekom tako mnogo pristupnih godina dok smo bili "na tom putu"... Nitko nije mogao ni sanjati tako jadan ulazak. S toga su kalkulacije: da je Predsjednik živ, bio bi ponosan – potpuno promašene.

Kako može itko biti ponosan kad vidi svojih ruku djelo kako je sada devastirano, pervertirano i zlorabljeno? Da je Predsjednik Tuđman živ, hrvatski bi ulazak u Europsku uniju imao dignitet, dimenziju i ravnopravnost. Ne bi se puzalo, rasprodavalo i ukupno na samome kraju blamiralo aferom 'Perković i drugovi'... i ne, ne bi se osvojilo skandal Merkel, kao prvu nagradu najniže lige.

Vjerojatno upravo zato, postojeća garnitura klaunova, nije smatrala potrebnim ni spomenuti prvoga hrvatskog predsjednika, svjesna koliko je njegov doprinos velik prema svoj toj njihovoj sitneži. Koliko je njihov uradak ispod nivoa i svjetlosnim godinama daleko od ulaska u Europu

kakvog je sanjao, kakvog bi savjesno odradio i uostalom kakvog je započeo dr. Franjo Tuđman. Zato ovi patuljci i trabunjaju o zajedničkom stolu i zajedničkom odlučivanju. Ovdje doma, giganti su jedino u razaranju.

Zapravo, već sam razmišljao pisati o smiješnom nezadovoljstvu HDZ-a i predsjednika Karamarka što Tuđman nije stavljen u isti rang s Ivicom Račanom i Jadrankom Kosor. Zar predsjedniku HDZ-a ne bi takvo izjednačavanje trebalo biti ponižavanje Tuđmana?

Istina, mnogi koji tvrde da bi Tuđman bio danas zadovoljan spominju da je on govorio o EU kao zajednici suverenih država. Kao da EU to jest! Ponetko od njih citira i knjigu *dr. Franjo Tuđman – Hrvatska, Europa, Europska unija* akademika Dubravka Jelčića, koji je sigurno i najkomentiraniji govoriti o Tuđmanu i EU. Pri tome zaborave da je Jelčić svoj stav jasno izrekao kada je (uz onog Pečarića) bio jedini akademik koji je glasovao u HAZU-u protiv ulaska u ovakvu zajednicu i na ovakav ponižavajući način.

Taj Pečarić je još na portalu Hrvstijet 31. prosinca 2011. objavio tekst (koji je tiskan i u knjizi "Rasizam domaćih slugu"):

***ZAR DOISTA NETKO U HDZ-U VJERUJE DA JE
TUĐMANOVA POLITIKA TO DA SE SAMOG
TUĐMANA OSUDI KAO RATNOG ZLOČINCA?***

U intervjuu Hrvatskom listu od 16. lipnja 2011. rekao je:

Ako uđemo ovakvi u EU kakvi smo sad, bez ponosa i dostojanstva, onda će uskoro u nju i Srbija. Tada će svjetski moćnici, koji su mogli ostvariti pobjedu zla preko Haaga, napraviti od nas obične srpske sluge.

Može se pomisliti kako je u ove dvije rečenice sadržano sve što je očito ovih dana. Josipović organizira samit Zapadnog Balkana. Poklonjenje Nikoliću pokazuje kako su sretni što su predvodnici dok Srbija ne uđe u EU. Strateško partnerstvo, misle takvi, s Velikom Britanijom je promašena

politika. Iz jednostavnog razloga što to osigurava osnovni pravac današnje hrvatske politike: OSTVARENJE VELIKOSRPSKOG MEMORANDUMA 2.

Joško Čelan nas u Hrvatskom tjedniku podsjeća na komentar Nenada Piskača (vidjeti Portal HKV-a, 2. 7. 2013.). Jedan od najistaknutijih hrvatskih komentatora kaže:

Prvo, na poklonstvo u London Majci Kraljici i vrhovnoj poglavarici Anglikanske crkve, održati pederske parade, negirati 20 posto hrvatskih birača, potom primiti Sorosa i podnijeti mu izvješće o dosad učinjenom, a sve kako bi se moglo što učinkovitije oduprijeti izručenju tajne partijske policije pravdi i kako bi moglo doći do službenog sastanka na vrhu između Josipovića i Nikolića gdje bi trebalo utrti put prema formalnom ukidanju tužbe za genocid protiv Srbije.

Prof. dr. Zvonimir Šeparović (Portal HKV-a, 3. 7. 2013.) pita se za koga radi Vesna Pusić:

Vesna Pusić uporno radi na povlačenju tužbe za genocid protiv Srbije ističući tri uvjeta: da se otkrije sudbinu nestalih, da se osudi ratne zločince i da se vrati umjetnine. Kao da se cijeli genocidni agresivni rat Srbije protiv Hrvatske može svesti samo na ta tri elementa. Što je s ubijenima, što je s porušenim crkvama i kulturnim spomenicima, što je s naknadom ratne štete?

Genocid se dogodio na cijelom području koje su napadali i okupirali Srbi, ne samo u Vukovaru, Škabrnji, Baćinu i Voćinu, već i u Dubrovniku, Zadru, Kninu, Gospiću i drugdje. Tužba za genocid protiv Srbije pred Međunarodnim sudom pravde u Haagu ne smije se povući jer je, bez obzira na njezin ishod, ustrajnost na kažnjavanju genocida – zločina nad zločinima, moralna obveza svih ljudi. Ona je dug našega društva prema žrtvama srpskoga nasilja. O istini, o postojanju izvršenog genocida, ne može se pregovarati, dogovarati i pogađati. O povlačenju, o sudbini tužbe, može odlučivati samo narod na referendumu. A ne površni, otuđeni sitni političari.

Međutim, obećanje o obostranom povlačenju tužbe za genocid svi spomenuti nisu razumjeli. Više puta sam pisao o genocidu s hrvatske strane, koji je sjajno konstatirao Slobodan Milošević: Hrvati su od Srba u "Oluji" napravili zečeve! Sigurno je taj genocid strašna rana na duši našim vlastima? Ali i Britancima, zar ne? Jasno je da je teško i Srbima nad kojima je napravljen taj stravičan genocid. Zar onda nije prirodno partnerstvo svih ožalošćenih?

Dapače, smiješan je žal HDZ-a što glavni krivac za taj genocid nije nagrađen uz gorostase kakvi su Račan i Kosorica, zar ne?

Pa gdje oni žive? Zar nisu primijetili da je nedavno i Sud u Haagu jasno raspoznao tu veliku hrvatsku krivnju pa je Hrvatsku optužio za agresiju, a Srbiju oslobodio takvih optužbi. Kako netko može i pomisliti za agresiju optužiti zečeve, ta mala slatka stvorenja? A Haag, koji se spominje u one dvije Pečarićeve rečenice, je jasno Tuđmana osudio kao prvoga člana zločinačke organizacije. Pa kako da naše vlasti mogu nagraditi osuđenog zločinca? A svi znamo da je napravivši od Srba zečeve napravio još veći zločin jer Srbi nisu mogli napraviti "čišćenje Bihaća od terorista", kao što su to uradili u Srebrenici, pa Britanci nisu mogli proglasiti Srbiju pobjednikom u ratu! Bihać je u BiH, pa je očita i hrvatska agresija na tu državu u cilju spašavanja svih spolova i uzrasta, zar ne?

Naravno, ima u Hrvatskoj takvih koji u svemu vide rasizam prema Hrvatima. Takvi će, kada je riječ o sukobu Hrvata i muslimana u BiH, pisati o tome da su muslimani prvi napali Hrvate. Doista, čitam nedavno kako povjesničar dr. sc. Ante Nazor, ravnatelj Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata piše:

Upravo je Prozor često spominjan u čitanju spomenute presude šestorici Hrvata, kao mjesto provođenja "udruženoga zločinačkoga pothvata" Hrvata u BiH. No, pritom su potpuno ignorirani podaci hrvatske strane. Naime, na temelju prikaza tog sukoba u medijima, u javnosti je gotovo općeprihvaćeno mišljenje da su rat između Bošnjaka – muslimana i Hrvata u BiH i navodna agresija RH na BiH započeli sukobom u Prozoru u listopadu 1992., koji je navodno izazvao HVO i u kojem su navodno

sudjelovale brigade HV-a. Nasuprot tome, arhivsko gradivo pokazuje da postrojbi HV-a na tom području tada nije bilo, te da je sukob u Prozoru započeo u petak 23. listopada 1992., između 15.30 i 16 sati, nakon što su pripadnici muslimanskih snaga ubili vojnika HVO-a Franju Zadru iz sela Dobroša, dok je traktorom razvozio hranu vojnicima na planini Crni Vrh u predjelu zvanom Zgon. On je prva žrtva toga sukoba, a druga žrtva je Hrvat Josip Glibo iz sela Glibe, kojeg su pripadnici muslimanskih snaga ubili nakon što je zarobljen. O tome sam već pisao na ovom portalu (u rujnu 2012.), pa nema potrebe ići u detalje. Tek ću podsjetiti da je vojni napor HVO-a u trenutku početka bošnjačko (muslimansko) – hrvatskog sukoba u Prozoru bio usmjeren na zajedničku operaciju s HV-om na Južnom bojištu prema snagama Hercegovačkog korpusa Vojske Republike Srpske u Podveležju, pa je teško očekivati da je HVO istodobno planirao i sukob u Prozoru. Postoje brojni dokazi da HVO nije započeo sukob u Prozoru (planovi bošnjačko-muslimanskih snaga, među kojima je i tzv. plan "Beta" za sukob s HVO-om, šifre, materijali sa sastanka povjerenika za gradove i sub-regije Muslimana Srednje BiH, izjave, postojanje tajne muslimanske bolnice u Prozoru, Naredba komandanta Taktičke grupe i Oružanih snaga BiH br. 02-349/59 od 28. 08. 1992., itd.) i da posljedice toga sukoba nisu bile takve kakvima se prikazuju u medijima. O tome spomenuta haška presuda ne govori, niti spominje da su u Uzdolu kraj Prozora 14. rujna 1993. pripadnici bošnjačko (muslimanskih) snaga počinili pokolj nad Hrvatima (ubili su 29 civila, među kojima i troje djece, te 12 pripadnika HVO-a)...

Izvori pokazuju da se sukob HVO-a i Armije BiH u Prozoru nije dogodio iznenada i neočekivano, da je to lokalni rezultat različitih pogleda na trenutno političko stanje i buduće uređenje BiH, da je u sukobu Armija BiH poražena, te da se uz nju i dio stanovništva povukao iz grada, što je potom iskorišteno da se Prozor proglasi prvim planski očišćenim gradom. Povjesničar Davor Marijan o tome je zapisao: "Sukob u Prozoru bio je pokazatelj da pola godine nakon otvorenog rata u BiH, Hrvati i Muslimani različito gledaju na njenu budućnost. Nakon što su i sami došli na udar velikosrpskog vojnog stroja, Muslimani su nakon teškog ljeta 1992., u kojem su se fizički i uz teške gubitke održali zahvaljujući vojnom

angažmanu Hrvatske vojske na granicama i u graničnim dijelovima BiH, pokrenuli proces proklamirane 'obnove' BiH. U tom je trenutku proces odmakao do razine koja ih je vodila u rat s Hrvatima, koji su bili za nacionalnu i teritorijalnu jedinicu u BiH". Uostalom, to im je bošnjačko (muslimansko) vodstvo obećalo uoči referenduma o neovisnosti BiH, kako svjedoči govor Alije Izetbegovića na zatvorenoj proširenoj sjednici Glavnog odbora SDA, 25. veljače 1992., u Sarajevu. Iako to nije bio prvi sukob između HVO-a i Armije BiH, sukob u Prozoru, "koji je muslimanska promidžba pretvorila u simbol agresije RH na njihovu percepciju Bosne i Hercegovine" (a haško tužiteljstvo to je nekritički preuzelo kao "konačnu istinu"), nedvojbeno je bio "tužan vjesnik" tragičnog rata između Bošnjaka – muslimana i Hrvata u BiH.

Nazor ne razumije da Sud u Haagu, zbog pijeteta prema najvećim žrtvama Srbima-zečevima, ne može govoriti o tim žrtvama, pa kada je sudac Meron propustio uočiti ta srpska stradanja i oslobodio generale Gotovinu i Markača ostalo je jedino osuditi BiH Hrvate.

Da, Nazor to ne razumije. Zato on uspoređuje zločine muslimana koji su prvi napali Hrvate s onima najvećih zločinaca Hrvata:

Slušajući čitanje obrazloženja spomenute presude stječe se dojam da su Hrvati isključivi krivci za sukob s Bošnjacima – muslimanima u BiH, što nije točno. Bošnjačko (muslimansko) – hrvatski sukob prikazan je jednostrano, kao da se ništa nije događalo osim zločina koje su činili Hrvati. Potpuno je zanemaren povijesni proces i sve ono što je uzrokovalo bošnjačko (muslimansko) – hrvatski sukob u BiH, počev od velikosrpske agresije, kao glavnog izvora problema, do ignoriranja planova i poteza bošnjačkog (muslimanskog) vodstva prema Hrvatima u BiH, ali i Hrvatskoj. Sukladno tome, Charles Shrader je u svojoj knjizi Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni – vojna povijest 1992. – 1994. (Zagreb, 2004.) primijetio da su zločini nad Hrvatima umanjivani, iako nisu bili ništa manje brojniji i rasprostranjeniji. Prema podacima generala Slobodana Praljka, "najmanje sedam puta više civila Hrvata i zarobljenih pripadnika HVO-a ubili su 'neki' pripadnici ABiH, nego što su

'neki' pripadnici HVO-a ubili civila Muslimana – Bošnjaka i zarobljenih pripadnika A BiH", a isti omjer navodi se i kod međusobnog protjerivanja.

Jednako mučno, kao slušati pojedinačno nabranje zločina pripadnika hrvatskih snaga nad Bošnjacima – muslimanima u spomenutoj presudi, je čitanje izvješća o ubojstvima koje su pripadnici Armije BiH počinili nad Hrvatima, ili, primjerice, gledanje filma "Na svjetlu dana" (1999.) ili "Treći pohod" (2008.), sa strašnim prizorima ubijenih, zaklanih i masakriranih hrvatskih civila, među kojima su bila i djeca. Ili čitanje mučnog svjedočenja Ali Hamada o stravičnim zločinima odreda 'El Mudžahedin' nad Hrvatima (i Srbima) u BiH u kojem se opisuje kako su za ubijanje koristili "metke i noževe, ali i motornu pilu", kako su "zaklali četrnaestogodišnjeg ili šesnaestogodišnjeg dječaka na području Orašca, gdje se izvodila obuka pripadnika odreda, a dječakova oca prisilili da gleda kako mu ubijaju sina, prije nego što su ubili i njega", itd. (Ali Hamad, U mreži zla, Banja Luka, 2007., str. 354

Svaki zločin treba osuditi, no istina je da su zločini koje su počinili pripadnici hrvatskih postrojbi u Ahmićima i Stupnom Dolu, te zatvaranje i protjerivanje Bošnjaka na pojedinim područjima BiH pod nadzorom hrvatskih snaga, privukli veliku pozornost politike, medija i međunarodnog Tribunala u Haagu, kao i pojedinih "nevladinih udruga", aktivista i u javnosti poznatih odvjetnika, za razliku od zločina nad Hrvatima u Grabovici (općina Mostar), istočnom dijelu Mostara, Trusini i drugim naseljima u općini Konjic, Doljanima (općina Jablanica), Gornjem Vakufu, Bugojnu i okolnim naseljima (Gračanica, Vučipolje...), Dusini, Šušnju i drugim naseljima u općini Zenica, Zavidovićima, Kiseljaku (Žepče), Kiseljaku kraj Sarajeva, Varešu, Kaknju i okolici, Vitezu i okolnim naseljima (Križančevo Selo, Buhine kuće, Brdo – Zabilje, Bobaši...), Busovači i okolici, Novom Travniku i okolnim naseljima (Rastovci, Zenepići...), Travniku i okolnim naseljima (Maljine, Čukle, Dolac...), Uzdolu i Hudutskom (općina Prozor), Gračani, Fojnici i okolnim naseljima (Polje Šćitovo, Ostružnica...), i drugim naseljima (Slobodan Praljak, Zločini koje su počinili neki pripadnici A BiH (muslimanske postrojbe) nad Hrvatima u BiH 1991. – 1995., Zagreb, prosinac 2006.). Ta

činjenica svojevrsne medijske izolacije podataka o stradanju Hrvata u BiH i izostanka cjelovitoga, znanstvenoga prikaza događaja u BiH u ratnim 1990-im, ključna je za odgovor na pitanje zašto je u dijelu hrvatske i svjetske javnosti percepcija uloge Hrvata i Hrvatske u BiH negativna. Stoga i ovo nabrojanje zločina nad Hrvatima u BiH, nije licitiranje brojem žrtava da bi se opravdali zločini na hrvatskoj strani, jer se zločin ne može pravdati zločinom, nego da bi se upozorilo na jednostran dojam o događajima u BiH, koji se nameće slušanjem obrazloženja spomenute presude.

(...) Uvijek ću se zalagati za to da počinitelji zločina budu kažnjeni, no teško mi je prihvatiti pojam "zapovjedne odgovornosti", jer je prilično rastezljiv i dovodi do nepravde na način da za zlodjela drugih, bilo pojedinaca, bilo skupina, odgovaraju osobe koje su bile u nekoj zapovjednoj liniji, a niti su počinile zločin, niti su ga mogle spriječiti. Zapravo, takve presude često potvrđuju onu narodnu o "pravu i pravdi".

Naravno da ne mogu znati sve pojedinosti o svakom od osuđenih, ali na temelju arhivskog gradiva koje mi je poznato, mogu primijetiti koliko su neke optužbe neutemeljene i apsurdne. Primjerice, sudac je u čitanju presude naveo da je general Slobodan Praljak sudjelovao u zlostavljanju Bošnjaka-muslimana u Prozoru, a dokumenti govore suprotno. Tako se u jednom od dokumenata koji govori o događajima u Prozoru, a datiran je 8. prosinca 1992. (br. 02-73/92), navodi da je general Slobodan Praljak odmah nakon dolaska u Prozor – citiram – "naredio oslobađanje grupe zarobljenika (Bošnjaka – muslimana)", među kojima je bio i S. R., jedan od "zapovjednika Armije BiH". Kad je sljedeći dan doznao da je spomenuti zapovjednik fizički napadnut, general Praljak je revoltiran tim događajem prekinuo sastanak koji je upravo održavao i za 2. prosinca 1992. "zakazao drugi sastanak s uglednim predstavnicima hrvatskoga naroda". Novi sastanak u Prozoru "trajao je veoma kratko" i general je u svom govoru "poseban akcent dao za poboljšanje odnosa između Hrvata i Muslimana, te povratku muslimanskog življa na području općine."

Pa gdje se tu krije rasizam? Jednostavno bi neki autori, poput onog Pečarića, spomenuli kako je za sve ove muslimanske zločine Sud u Haagu

dodijelio muslimanima 6 godina zatvora, a Hrvatima 111 godina. Kako su, kako je Praljak pokazao, muslimani napravili 7 puta više zločina nad Hrvatima ispada da je odnos 6 : 777. Drugim riječima, zločin koji naprave Hrvati sankcionira se nekih 130 puta više od zločina koji je izvršen nad Hrvatima. Kako je kod Hitlera odnos bio sličan (nešto manji) 1 : 100 doista izgleda da je Sud u Haagu rasistički sud.

Međutim, kada uzmemo u obzir da nismo uračunali najstravičniji od svih zločina – pravljenje zečeva od ljudi – očito je kako je Sud u Haagu pravedan sud, zar ne? Iako se nitko u Hrvatskoj ne usudi napasti nekog biskupa, ipak ću spomenuti kako ni biskup dr. sc. Vlado Košić, da bude još gore radi se o predsjedniku Komisije HBK "Justitia et Pax", nije bio na visini. Naime, komentirajući u TV emisiji *Bujica* riječi suca Merona kako je nerazumno optužiti nekoga zbog oslobađanja okupiranih područja citirao (opet tog) akademika Pečarića koji je tvrdio da je to SULUDO. Ipak naši biskupi ne bi smjeli previdjeti tako veliki genocid kao što je pravljenje zečeva od ljudi. Biskup će Košić na Jazovci čak reći:

Meni se čini da je naša aktualna vlast posve odnarođena, protiv svoga vlastitoga naroda.

Slično govori i glavni urednik *Glasa Koncila* Ivan Miklenić:

Premda je prerano za cjelovitiju ocjenu iznimnoga povijesnog razdoblja od proglašenja nezavisnosti 25. lipnja 1991. do 30. lipnja 2013. godine, već se sada može reći da je iznutra Hrvatska bila sustavno onemogućavana, najprije u vanjskoj velikosrpskoj agresiji, a potom suptilnijoj unutarnjoj agresiji, pa to razdoblje samostalnosti nije ni moglo uroditi očekivanim plodovima demokracije, kulturnog i gospodarskog razvitka. Premda je Hrvatska bila samostalna država s više suvereniteta negoli ga ima odsad s članstvom u EU-u, oni koji su kontrolirali Hrvatsku ne samo da nisu dopuštali nego su i svim sredstvima priječili ostvarivanje hrvatskih nacionalnih ciljeva i interesa, smišljeno su njegovali kult moralno-političke podobnosti umjesto stručnosti, govorili o zemlji znanja, a srozavali i podcjenjivali intelektualne potencijale. Štoviše, neuklonjiv je dojam, željeli su hrvatskom narodu nametnuti svijest da nije sposoban

imati državu, upravljati društvenim procesima i izgrađivati svoju bolju budućnost, a prešućivali su da su snage koje su kontrolirale Hrvatsku sustavno radile protiv općega dobra a u korist različitih interesnih skupina. Zahvaljujući tim snagama, Hrvatska ni na koji način dosad nije kapitalizirala ni svoje članstvo u NATO-savezu, a istodobno je odbacivala velike europske projekte, poput razvijanja željezničkih i plovnih putova od riječke luke koja bi mogla prihvatiti čak oko 80 % kontejnerskog prometa za čitavu Europu... Hrvatska je od neuspjelog pokušaja puča 1994. godine sustavno razarana na svim područjima društvenoga života, a građani osiromašivani.

Očito ni biskup Košić ni Ivan Miklenić ne uviđaju koliko smo sretni što imamo vlast koja sve čini da Hrvatska ne bude sankcionirana zbog stravičnog genocida pravljena zečeva od Srba, zar ne?

Portal Znoj štedi krv, 4. srpnja 2013.

Hrsvijet, 5. srpnja 2013.

Također:

M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak, Zagreb, 2017. str. 375.

M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak, drugo prošireno izdanja, Zagreb, 2017. str. 451.

J. Pečarić, Četvrti stup moje Hrvatske / Biskup dr. Vlado Košić, Zagreb, 2019. str. 398.

M. Međimorec, J. Pečarić, El General Praljak, “¡Jueces, El General Praljak no es criminal de guerra. Con desprecio rechazo vuestra sentencia !“ Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/praljak1.pdf>

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/praljak2.pdf>

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/praljak3.pdf>

J. Pečarić, Prof. dr, sc. Zvonimir Šeparović, Zagreb, 2020.,str. 336.

J. Pečarić, Dr. sc. Ante Nazor, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/nazor.pdf>

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK III. S PRIJEZIROM ODBACUJEM
VAŠU PRESUDU, ZAGREB, 2018.**

**POVJESNIČAR DAVOR MARIJAN: HAŠKI SUD
JE POLITIČKA LAKRDIJA I PRAVOSUDNA
KOMEDIJA**

Za *Globus* govori povjesničar, autor knjige “Hrvatska 1989. – 1992. Rađanje države”, stručnjak za povijest rata 90-ih u Hrvatskoj i BiH Davor Marijan od 2001. radi u Hrvatskom institutu za povijest u Zagrebu (prije toga radio je u Vojnom arhivu MORH-a). Bavi se mahom vojnom, ali u posljednje vrijeme sve više i političkom poviješću Hrvata u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini. Specijalist je za ratove vođene na području Hrvatske i BiH u prvoj polovici 1990.

Do danas je napisao čak 11 knjiga. Ove je godine objavio knjigu “Hrvatska 1989.-1992. Rađanje države”, a sada priprema monografiju o 1. gardijskoj brigadi HVO-a “Ante Bruno Bušić”, u kojoj se borio.

Proteklih je godina radio i na tužbi RH protiv SRJ (Srbije), bio je zadužen za njezin povijesni dio.

Vrstan je istraživač pisane građe, u protekle 22 godine prošao je sve relevantne dokumente koji se odnose na ratove vođene na području bivše Jugoslavije.

Međunarodno pomirenje bilo je jedan od proklamiranih ciljeva Haškoga tribunala. Sad, kad je završio sa svojim radom, u javnim se raspravama konstatira da taj cilj nije ispunio te se postavlja pitanje zašto. No, nije li pravo pitanje zašto se uopće očekivalo od suda za ratne zločine – kojemu je svrha ustanoviti i osuditi krivce – da ikoga miri, a kamoli da miri cijele

narode? Nije li ta ambicija da sud pomiruje zavađene narode odveć političke naravi?

– Moje je mišljenje da je Haški tribunal ispunio očekivanja svojih tvoraca, međunarodnih centara moći. Taj sam Sud znao nazivati pravosudnom lakrdijom, a sada bih tu formulaciju promijenio. On je politička lakrdija, a pravosudna komedija.

U samom je startu imao politički cilj, a pravosudna mu je funkcija bila samo sredstvo za postizanje tog cilja. Dopustilo mu se da prijeđe daleko preko svog Statuta. Najbolji je primjer za to formulacija “udruženi zločinački pothvat”, koje uopće nema u Statutu. To je konstrukt s kojim možete svakoga optužiti, bez konkretnih dokaza.

Haški je sud trajao predugo, čak 24 godine. Držim da je njegova praksa bila slijepa ulica, a da mu je primarna svrha bila političko smirivanje bivše Jugoslavije. Sad, kad je završio svoj rad, umjesno je upitati se: je li ovim svojim dugim trajanjem sustavno održavao tenzije među nekadašnjim republikama bivše Jugoslavije, i je li čak možda popločavao put i za novi sukob? On jednostavno nije dopustio da rat postane prošlost.

A pored svega ostaloga, bila je to i skupa igračka, u financijskom smislu. U jednome trenutku Sud je imao čak 800 ljudi angažiranih u samome Tužiteljstvu.

A i premalo je ljudi osuđeno, što je, po mome mišljenju, najveći problem.

Koji su, po vašemu mišljenju, najveći propusti Haškoga suda?

– Možemo mu dati dva velika prigovora.

Prvo, tužitelji su različito tretirali Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu. U startu nisu imali isti kriterij. U Hrvatskoj su zanemarili, odnosno marginalizirali krivnju Beograda, pokušavajući rat svesti na odnos Knin – Zagreb, ili Zagreb – Knin, što je vodilo izjednačavanju krivnje. Da je kojim slučajem potvrđena drugostupanjska presuda u slučaju Gotovina i Markač, odgovornosti bi bile izjednačene. Možda bi čak Hrvatska realno gore prošla.

A drugo, u Bosni i Hercegovini imali su tri različita pristupa. Različito su tretirani srpski, hrvatski i muslimanski zločini. Najoštriji je kriterij bio prema Hrvatima, što potvrđuje i nedavna presuda šestorici.

Kod Srba je kriterij bio blaži. Točno je da je osuđeno najviše Srba, no smatram da je to malo s obzirom na to koliku su količinu zla proizveli. Tko misli drugačije, sugerirao bih mu da ne čita presudu, nego da pregleda dokumente koji su korišteni u tim procesima.

A što se tiče Muslimana koji su sudski tretirani u Tribunalu, mislim da su to bili alibi-procesi. Bolje da ih nije ni bilo, jer presude Muslimanima vrijedaju logiku i zdrav razum. Mislim na procese protiv Hadžihasanovića, Kubure i Halilovića.

Kako ocjenjujete odnos hrvatske države prema Haškom tribunalu? Čini se da u protekle 24 godine nije uvijek bio isti...

– Do 2000. Hrvatska je imala politiku prema Haškom sudu. Davala je Sudu dokumente na kapaljku, vodilo se računa o nacionalnim interesima. No nakon 2000. nekritički je davano i ono što se nije tražilo kako bi se postigli probici na dnevno-političkoj sceni i obračunalo s Tuđmanovom ostavštinom i stekla pozicija koja bi dugoročno osigurala političku moć. Nakon 2000. Hrvatska nema politiku prema Haškom sudu, nego naprosto izvršava što se od nje traži ili očekuje.

A Srbija je, tko god je bio na vlasti, uvijek imala istu politiku koja je uvijek vodila računa o nacionalnim interesima.

Zašto je 2000. došlo do te promjene?

– Zbog konglomerata loših političara na vlasti u Hrvatskoj nakon 2000. – da parafraziram rečenicu jednoga našeg visokog političkog dužnosnika.

Kroz djelovanje Haškog suda utjecajni je dio međunarodne zajednice primijenio na ove prostore formulu koju nikada ne bi sam za sebe prihvatio. A to je – kolonijalni odnos. Ali to nije ni prvi ni zadnji put. Cijelo 20. stoljeće na Zapadu se na nas gleda kao na “divlje” područje. To je još davno pisala Marija Todorova u svojoj knjizi “Imaginarni Balkan”. A nakon nje i mnogi drugi koji su se bavili neokolonijalizmom.

Ipak, mogu li Hrvatska i Hrvati, unatoč svim prigovorima, biti u cjelini zadovoljni radom Haškog suda? Golema većina osuđujućih presuda odnosi se na Srbe, najteže kazne izrečene su, isto tako, upravo Srbima; nijedan Hrvat iz Hrvatske nije osuđen...

– Iz te perspektive možemo biti djelomice zadovoljni. Ali pravo pitanje glasi: zašto Sud nije procesuirao djelovanje saveznog političkog i vojnog vrha Jugoslavije? To je glavni problem, politika optuživanja.

Tko je za to kriv?

– To povlači pitanje kako je Haški tribunal funkcionirao: je li Tužiteljstvo proširivalo optužnice koje je dobivalo od drugih država, ili ih je samo sklapalo? Primjerice, kada su u pitanju optužnice protiv Hrvata u BiH, smatram da je iza njih stajala Agencija za istraživanje i dokumentaciju – bivša muslimanska tajna služba, paraobavještajno tijelo SDA, uz pomoć drugih službi koje su htjele oslabiti hrvatski utjecaj i omogućiti rekonstrukciju političkog prostora.

U vrednovanju rada Haškog suda mi uglavnom gledamo samo završene procese, ali treba gledati i ono što je Tužiteljstvo pokretalo, ali nije procesuiralo. Usporedimo slučajeve Medački džep i Vukovar. Za Medački džep podignuta je optužnica protiv načelnika Glavnog stožera HV-a (generala Bobetka), zapovjednika Operativne zone Gospić (generala Ademija) i zapovjednika 9. gardijske brigade (Norca). Znači, optužene su sve zapovjedne razine.

A u slučaju Vukovar nisu procesuirani SSNO (general Kadijević), Komanda 1. vojne oblasti, Novosadski korpus i Gardijska divizija – njih uopće nema u optužnici – nego je procesuirana samo Gardijska brigada kao jedan od sudionika napada na Vukovar. U slučaju Vukovar, dakle, biran je samo jedan segment ratnog zločina, i to bolnica, dok je napad na grad kao takav potpuno ignoriran. Postavlja se pitanje: je li to pravda ili amnestiranje JNA?

I u BiH je početna uloga JNA u ratu potpuno amnestirana. Veći je prostor u BiH, međutim, zauzet dok je komandant JNA u BiH, odnosno komandant 2. vojne oblasti, bio Milutin Kukanjac, nego kasnije, dok je komandant srpske vojske bio Ratko Mladić.

Postavlja se pitanje: tko štiti JNA, i zašto je štiti? Bio je procesuiran samo napad na Dubrovnik. Tu se toliko vidjelo da je to bio rat za hrvatski teritorij, to u Haagu nisu mogli zaobići. Žalosno je da je gađanje zidina imalo veći utjecaj na djelovanje Tužiteljstva nego ubijanje živih ljudi.

Tzv. krnje Predsjedništvo i general Kadijević su, po meni, glavni krivci u raspadu Jugoslavije. Kadijević je zlorabio vojsku koju smo svi plaćali za jedan sebični cilj: Veliku Srbiju. A protiv njega ništa nije podignuto. A šef sigurnosti JNA Aleksandar Vasiljević kao jedan od ključnih operativaca u provedbi velikosrpskog projekta je čak pretvoren u suradnika Suda.

Kad je riječ o presudi hercegbosanskoj šestorci, ovih se dana ponovno u javnim polemikama vade transkripti iz Predsjednikova ureda od 27. prosinca 1991. Toga se dana predsjednik Tuđman sastao s istaknutim predstavnicima bosanskohercegovačkog HDZ-a i izložio im svoje viđenje mogućeg rješenja zamršene situacije u BiH, gdje rat u to vrijeme samo što nije buknuo. Neki ili čak mnogi taj transkript drže ključnim ili dovoljnim dokazom da je “Tuđman dijelio Bosnu”, kao i Milošević...

– Politika Franje Tuđmana prema BiH ne može se svesti na jedan dokument. Njegovo se mišljenje o krizi u BiH mijenjalo tijekom mjeseci i godina. Franjo Tuđman formiran je u hrvatskom romantičarskom miljeu u kojem se smatralo da je BiH dio hrvatskog teritorija, koji je najvećim dijelom od njega otrgnut, i da su Muslimani dio hrvatskog naroda. On u tome nije bio usamljen.

Kad je izbila kriza, Tuđman je smatrao da BiH ne može opstati ako je Srbija dovede u pitanje. U tom je slučaju tražio rješenje za Hrvate u BiH. Jedno od tih rješenja pokazuje i taj transkript. Za njega se često kaže da je tajni, što i jest bio, ali samo tri dana kasnije Tuđman to i javno kaže, u intervjuu novinarima na televiziji. On je vrlo jasno govorio, ništa nije skrivao, pa je rekao i da je “sadašnji hrvatski perec neprirodan”.

Ovdje Franjo Tuđman izražava svoju dvojbu u opstanak BiH, što je u tom trenutku bilo potpuno legitimno. Naše je, međutim, da utvrdimo što je on radio, a ne što je govorio.

Kasniji slijed zbivanja pokazuje da se Tuđman zalagao za pretvaranje BiH u konstitutivne jedinice, što je, naposljetku, bila i intencija međunarodne zajednice. Oni koji tvrde da je transkript od 27. prosinca 1991. ključ Tuđmanove politike ne razumiju tu politiku, ili je ne žele razumjeti. Kompleksne povijesne teme ne mogu se objasniti na jednome dokumentu.

Tuđmanu, zapravo, najviše mogu zamjeriti Hrvati iz BiH jer se on najprije predstavljao kao predsjednik svih Hrvata, dakle i njihov predsjednik, a na kraju je, kad je dogorjelo do prstiju, bio “samo” predsjednik RH. Njegova je politika prema Hrvatima u BiH 1991. i 1992. najvećim dijelom vodila smanjenju ekstremizma među Hrvatima u toj državi.

Nažalost, smirivanjem ili prigušivanjem hrvatskog ekstremizma stvarao se prostor za jačanje muslimanskog ekstremizma. Zašto prvi sukobi Hrvata i Muslimana počinju u jesen 1992.? Zato što su Muslimani tada već koliko-toliko naoružani pa kreću u rat. A kad je taj rat izbio, Tuđman, odnosno službeni Zagreb, minimalno su tri puta zaustavljali HVO kad je odgovarao na muslimanske napade i bio u boljem ili povoljnom operativnom položaju, što je imalo za posljedicu da je HVO tijekom 1993. doživio nekoliko velikih poraza u središnjoj Bosni. Tada se opredijelio za pružanje vojne pomoći uglavnom s dragovoljcima, umjesto da je riskirao da s jakim snagama i u vrlo kratkom vremenu spoji središnju Bosnu s dolinom Vrbasa i praktički dobije rat.

Nedvojbeno je, ipak, da su i Hrvati činili zločine u BiH.

– To je istina. Uzmimo presudu šestorici. Svi oni konkretni slučajevi zločina koje su napravili Hrvati – ubojstva, protjerivanja, logori, rušenja itd. – nažalost su činjenica. I oni nisu uopće sporni i njih nitko ne spori, čak ni optuženi i obrana. To su sramotne stvari, za koje počinitelji trebaju odgovarati, bez obzira na to što su bile odraz kaosa koji je u BiH zavladao u ljeto i u drugoj polovici 1993. No ti se zločini nisu dogodili u miru, nego u uvjetima borbe za opstanak u ratu koji je izazvalo muslimansko vrhovništvo.

Pitanje glasi: jesu li ti zločini posljedica pokušaja stvaranja Velike Hrvatske, kako to tvrdi Haški sud, ili reakcija na rat koji je nametnula muslimanska vojska? U pitanju je ipak ovo drugo.

Usto, zločini HVO-a bili su redovito uz crtu i na crti bojišta. A Muslimani su zločine uglavnom radili u dubini teritorija. A da i ne govorimo o čestom ubijanju ratnih zarobljenika, što je bila gotovo praksa 3. korpusa Armije BiH.

Koliko neugodan podtekst presude šestorici, u kojoj se spominje nejasan pravni pojam “udruženi zločinački pothvat”, može štetiti današnjoj i

budućoj Hrvatskoj? Hoće li nam se opet dogoditi da se u idućih pedeset godina generalno govori naopako o Hrvatima – u ovom slučaju kao ratnim “negativcima”, agresorima na BiH, a ne kao o njezinim braniteljima?

– Već je dovoljno pravnika naglasilo da pojam “udruženi zločinački pothvat” ne postoji u Statutu Haškog suda. To je lagodan način da osudite nekoga bez dokaza. I to se, nažalost, dogodilo.

Bojim se da je ta presuda jaka osuda Herceg-Bosne, a posredno i Hrvatske, jer se u njoj spominju tri tada najutjecajnija hrvatska dužnosnika – Tuđman, Šušak i Bobetko.

Kad je Hrvatska 2016. zadnji put bila odbijena da bude prijatelj Haškog suda, rečeno je da predmet osude mogu biti samo optuženi. No, to je obećanje Sud prekršio, što nije čudno jer mu dosljednost nije jača strana.

Haška presuda kontekstualno je neodrživa. U kontekstu se Hrvatska optužuje za stvaranje Velike Hrvatske i dijeljenje BiH. Ne volim predviđati, ali mi se čini da se radi o pokušaju ponovnog nametanja kolektivne krivnje, pa ćemo nakon “ustaštva” dobiti novi biljeg koji bi nas po nečijem planu trebao ušutkati i oslabiti. Na to nikako ne bismo smjeli pristati.

Činjenica je da je u travnju 1992. BiH opstala zahvaljujući Hrvatskoj i Hrvatima. Nigdje, međutim, u bošnjačkoj publicistici ne možete naći prikaz travnja 1992. Oni ignoriraju što su tada radili Hrvati. To ih ne zanima. A bit je u tome da je Hrvatska stvorila osnove za opstanak BiH, i ona danas postoji, koliko god bila problematična i neuređena. Je li to dobro ili loše za hrvatske interese, pokazat će vrijeme.

Muslimani su iz rada Haškoga tribunala izašli uglavnom neokrznuti. Je li i ta amnestija Muslimana svojevrsna politička poruka narodima na ovim prostorima?

– Ta poruka otprilike kaže da je BiH muslimanska, odnosno bošnjačka država – iako to nikada nije bila ni po Ustavu ni stvarno. Ona je država tri potpuno definirane nacije. Ovakav način na koji je Haški sud presudio jest prezir prema nemuslimanskim žrtvama.

Slučajevi Envera Hadžihasanovića, komandanta 3. korpusa, i Amira Kubure, komandanta 7. muslimanske brigade, usporedivi su sa slučajevima Tihomira Blaškića i Marija Čerkeza. Tvrdim: da je kriterij koji je

primijenjen na muslimanske oficire primijenjen i na Blaškića i Čerkeza, oni bi dobili samo nekoliko mjeseci zatvora. A dobili su jedan 9, a drugi 6 godina.

Stav Haškog suda jest da su zločini počinjeni nad Hrvatima od Armije BiH i drugih muslimanskih postrojbi nevažni ekscesi, a ne rezultat sustavne politike. Međutim, stvarnost je bila sasvim drugačija: ti su zločini odraz jednog dubljeg, dalekosežnijeg projekta, čiji je cilj bila unitarna država, dugoročno s islamskim “štihom”.

Nema nikakve dvojbe da su Muslimani Hrvatima napravili daleko više zla nego Hrvati Muslimanima.

Je li za Hrvate u BiH bilo ikakve alternative Herceg-Bosni?

– Mislim da nije. Ona je nastala u okolnostima nefunkcioniranja središnjih tijela vlasti u BiH.

Herceg-Bosna je nastala nakon napada JNA na pojedina hrvatska sela u BiH. Riječ je o Uništu kod Bosanskog Grahova i kompleksu Ravnu, u zaleđu Dubrovnika. I nastala je kad je Alija Izetbegović jasno rekao da to nije njihov rat.

Znači, bila je objektivna potreba da nastane, ali nije bila zamišljena kao država, nego kao obrambena zajednica labavo povezanih općina, ugroženih od velikosrpskog državnog projekta.

Naposljetku, ona je već u travnju 1992. opravdala svoje postojanje. Da nije bilo Herceg-Bosne, danas ne bi bilo ni BiH. U travnju 1992. JNA je praktički stavila pod nadzor gotovo kompletnu istočnu Bosnu, velik dio bez ispaljenog metka. I da nije bilo Herceg-Bosne, Srbi bi riješili svoj projekt već do kraja toga mjeseca. Možda je upravo to najveći krimen Hrvata i Herceg-Bosne.

U jugozapadnoj Bosni, nakon poraza na Kupresu, Hrvati su zaustavili JNA na crti Šuica – Livno. Na prijevoju Stolovi u Hercegovini hrvatska je vojska spriječila izlazak JNA u dolinu Neretve. A kod sela Kolibe Gornje kod Bosanskog Broda spriječen je izlazak JNA na Savu. To su tri točke na kojima je opstala BiH. I sve se to dogodilo u razdoblju od 10. do 23. travnja 1992.

Koliko će presude Haškog suda, pa i ova posljednja, izrečena šestorici Hrvata, biti odlučne za pisanje povijesti ratnih 90-ih?

– Imam dojam da je Haški sud doista imao ambiciju pisati povijest. Svi, međutim, govore o presudama, no uz objavljenu presudu uvijek se objavi i hrpa dokumenata. Odgovoran znanstvenik, odgovoran povjesničar, za razliku od neozbiljnih, nekompetentnih, ispolitiziranih sudaca čitat će dokumente, a tek onda presudu.

U slučajevima Mladić i Karadžić, primjerice, objavljeno je više od 17 tisuća dokumenata, a u slučaju šestorice iz Herceg-Bosne preko 7 tisuća. Objava dokumenata jedini je plus Haškog suda – bez obzira na to je li ih Sud uvažio ili ne.

Da je predsjednik Tuđman poživio, bi li i on završio pred Haškim sudom kao vođa “udruženog zločinačkog pothvata”?

– U Sarajevu se uoči njegove smrti 1999. spekuliralo da je protiv njega već pripremljena optužnica od Haškog suda. Budući da je sud bio političko sredstvo, nije neočekivano da bi pribjegli i takvim sredstvima.

Suđenja za ratne zločine, kako se poručuje iz Haaga, treba nastaviti i u Hrvatskoj, i u Srbiji, i u BiH, i na Kosovu. Što nakon presude hercegbosanskoj šestorci mogu u BiH očekivati bivši vojnici i časnici HVO-a i politički dužnosnici Herceg-Bosne iz ratnog doba?

– Na određen način, to se radi već duže vremena. Sudovi u Sarajevu koji se bave zločinima što su ih počinili Muslimani imaju vrlo blag kriterij. Ako se ide, ide se na izvršitelja, dok se u slučaju Hrvata traži odgovornost po zapovjednoj razini. Ova presuda šestorci na neki je način potvrda upravo takva pristupa.

To će dovesti u pitanje opstanak BiH, a Hrvati će se homogenizirati na jednom dijelu teritorija gdje predstavljaju većinu i nužno radikalizirati. Broj onih koji doživljavaju BiH kao svoju državu bit će sve manji. Vrlo brzo, ako to već i sada nije slučaj, gledat će na BiH kao nekada na Jugoslaviju i okrenut će se protiv nje.

Haški sud iza sebe ostavlja veliki arhiv, koji će budućim istraživačima biti važno vrelo podataka i dokumenata. Što će se dogoditi s njim? Zabrinjava prijedlog iz Srbije da se arhiv preseli u Beograd, a čuje se i ideja da se smjesti u Sarajevu, što jednako zabrinjava...

– To je danas pitanje svih pitanja. Mislim da to arhivsko nasljeđe Suda treba razmatrati iz dva kuta.

Prvo, postoji dio arhiva koji se odnosi na sudske predmete i to su izvori za proučavanje rata.

Drugo, postoji pismohrana koja je nastala radom Suda i koja nije nimalo beznačajna. Ona će poslužiti povjesničarima da odgovore na pitanje zašto je Haški sud bio takav kakav je bio, odnosno zašto je bio promašaj.

Mene kao povjesničara zanima prije svega ova prva skupina dokumenata. Znači, dokazi i izvori za ratove.

Mi danas ne znamo točno koliko ima te građe i u kakvu je stanju. Neki govore da sadrži oko 10 milijuna dokumenata, dok drugi spominju cifru od oko 400 tisuća – što je, po meni, realnije.

I sad se postavlja pitanje što s tim. Srbija i Sarajevo jako lobiraju da ta građa završi u Beogradu odnosno u Sarajevu. Smatram da se hrvatska država mora suprotstaviti svim diplomatskim sredstvima da se to ne dogodi, kako bi se izbjegle moguće manipulacije.

I Hrvatska, koliko znam, nešto pokušava, vezano za te dokumente. To je posao Ministarstva vanjskih poslova i Ministarstva kulture.

Ne bi li taj arhiv trebao biti na “neutralnom” mjestu, na primjer upravo u Haagu?

– Mislim da to ne bi bilo najsretnije rješenje. To bi za istraživače s ovih prostora bilo preskupo. Odlazak u Haag vrlo je skup i nadilazi naše financijske mogućnosti.

Smatram da je najbolje rješenje da se ta građa skenira i dostavi svim stranama, primjerice na CD-ima. Dakle, sve svima! To je jedini način da se moguće manipulacije svedu na minimalnu mjeru. Zapravo, najbolje je da to bude na mrežnim stranicama. To je idealno rješenje – pretraživanje baza preko interneta. Trebaju samo serveri koji će to držati i može se krenuti na posao.

Dakle, pravo je rješenje: kompletno završiti digitalizaciju dokumenata i dati ih svima. Ili nikome – ili svima sve isto. Ali ja se tu previše ne nadam. Haag i racionalan odnos – to ne ide jedno uz drugo. I to je najveći problem u ovoj priči koja, na svu sreću, završava...

Globus

<https://kamenjar.com/povjesnicar-davor-marijan-haski-sud-je-politicka-lakrdija-pravosudna-komedija/>

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM
VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.**

**PROŠLO JE POLA GODINE OD PRESUDE
ŠESTORCI- ŠTO JE PODUZELA VLADA?**

Piše: Mihaela Tikvica
30. svibnja 2018.

Ni nakon šest mjeseci od haške presude hrvatskoj Šestorci i tragične smrti generala Praljka, **iz Ministarstva pravosuđa nema objavljenih informacija** o provedenoj analizi presude i daljnjim koracima koje su najavili.

Podsjetimo, **na naš upit** o analizi presude koju je ministar Bošnjaković najavio još u prosincu prošle godine, **Ministarstvo je nakon više od mjesec dana dostavilo odgovor** da nam je odgovor u kojemu stoji da je za analizu angažiralo Akademiju pravnih znanosti Hrvatske te dodala da će **“o rezultatima studije javnost biti pravovremeno informirana”**.

Ministarstvo pravosuđa o presudi Šestorci: Pročitajte što su odgovorili na naš upit

Do sada još nikakvih daljnjih informacija nije bilo, iako je od same presude prošlo već pola godine, a eventualni postupak revizije presude moguć je u roku **od godine dana** od njezina izricanja.

U međuvremenu smo, početkom svibnja, **kontaktirali Akademiju pravnih znanosti**, koji su nas informirali o tome da su proveli analizu te

ju dostavili Ministarstvu, na koje su nas ponovno uputili za sva ostala pitanja.

Pročitajte što su nam odgovorili iz Akademije pravnih znanosti o presudi Šestorci

Odsutnost pomoći države tijekom procesa

Odvjetnici osuđenih s kojima smo uspjeli razgovarati kažu kako ih nitko nije kontaktirao glede tog postupka te podsjećaju na potpunu odsutnost pomoći države za cijelo vrijeme trajanja procesa u Haagu.

“Ja sam inzistirala na tim kontaktima s državom, tražila ustavnog vještaka... Nije se ništa poduzimalo tijekom suđenja” – rekla je za **Narod.hr** **Senka Nožica, odvjetnica Brune Stojića.**

Odvjetnica Brune Stojića: ‘Nije me nitko kontaktirao, a država do sada nije ništa učinila da pomogne obranu’

“Drago mi je da se za to napokon netko interesira i da pokazuje dobru volju, ali bojim se da je sada kasno”, kazala nam je **Dijana Tomašegović-Tomić, odvjetnica Valentina Čorića**, koja je istaknula:

“**Nama je pomoć države trebala puno prije.** Neovisno o tome tko je bio na vlasti, a mnogi su se izredali dok je trajao naš predmet, za to se nije pokazivao nikakav interes.”

Izdvojila nam je samo jedan primjer, kada su odvjetnici, nakon prvostupanjske presude 2013., zatražili pomoć od Ministarstva pravosuđa u vrijeme ministra Miljenića:

„Prvostupanjska presuda je bila na francuskom. S obzirom da su nama članovi tima većinom s engleskog govornog područja, a htjeli smo što prije imati prevedenu presudu da možemo jednako brzo raditi kao i tužitelji te kako bi naši klijenti, koji su u zatvoru, mogli uopće pročitati za što ih se tereti, jedina stvar koju smo tada zamolili, bila je da nam država omogućí prevođenje presude.

Tada nam je rečeno da nemaju resurse za to.”, istaknula je odvjetnica **Tomašegović.**

**Odvjetnica Valentina Ćorića: ‘Pomoć države trebala je doći mnogo prije, a za suđenje Šestorci nije se dosad pokazivao nikakav interes’
Iskrivljen prikaz ratnih događaja u BiH**

Presuda kojom su šestorica bosanskohercegovačkih Hrvata osuđeni za “udruženi zločinački pothvat” kojemu je cilj bio uspostava etnički čistog teritorija „Hrvatske banovine“, a sredstvo za ostvarenje tog cilja zločini nad Muslimanima u BiH, a kojom se također tvrdi da je i vodstvo Republike Hrvatske bilo dijelom toga pothvata, izazvala je ogorčenost i snažne reakcije hrvatske javnosti.

O tako iskrivljenom prikazu rata u Bosni Hercegovini jasno su se izrazili brojni povjesničari, pravnici i drugi relevantni čimbenici u hrvatskom društvu.

Pet mjeseci nakon presude šestorci: Kako je nakon niza doživljenih neugodnosti, pretučen i teško ozlijeđen junak koji je presudu doveo u pitanje

„Herceg-Bosna nastala je kao zajednica slabo povezanih općina s većinskim hrvatskim ili velikim postotokom hrvatskog stanovništva koja se s pravom osjetila ugrožena od Srbije te pasivnosti Muslimana. **Zahvaljujući toj zajednici Bosna i Hercegovina je u proljeće 1992. opstala**“ rekao je za Narod.hr uoči presude povjesničar s Hrvatskog instituta za povijest, **dr. Davor Marijan**.

Documenta napala Ivanu Petrović zbog nagrade za izvještavanje o presudi hrvatskoj šestorki

“U ratnim događanjima u Bosni i Hercegovini s hrvatske strane nije postojao udruženi zločinački pothvat niti ideja koja bi uključivala postupanja koja nisu u skladu s međunarodnim pravnim poretom. Treba naglasiti da je Hrvatska najzaslužnija za uspostavu i opstanak Bosne i Hercegovine kao samostalne države.” – stoji u **priopćenju Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti**, objavljenoj na dan presude, 29. studenog 2017.

Izvor: narod.hr

<https://narod.hr/hrvatska/proslo-pola-godine-presude-sestorci-sto-poduzela-vlada>

Također:

J. Pečarić, Braća fra Šito i Valentin Ćorić, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/bracacoric.pdf>

NIKA PINTER: 'LIJEPO JE DA SE MISLI O TOME ŠTO PRESUDA HRVATSKOJ ŠESTORKI ZNAČI, ALI SADA JE KASNO!'

„Sve ovo trebalo je reći znatno ranije – i ovaj skup sazvati i o svemu ovome govoriti. Ne možda 2004., nego i prije. Ali se sjećam 2004. kada smo Suzana Tomanović koja je bila u obrani g. Prlića, i ja, od svakoga tko nas je htio slušati molili da nam se pomogne, da se obrani pomogne. Ne, nismo tražili novce. Tražili smo konzultacije, tražili smo mogućnost da imamo dobre stručnjake, tražili smo osobe koje bi nam pomagale da na odgovarajući način argumentirano odgovorimo na teze koje su besramno bile obrušene na Hrvatsku u toj optužnici protiv Šestorke“ rekla je Nika Pinter, odvjetnica generala Praljka, u završnom dijelu znanstvenog skupa HAZU koji se održao u petak, 23. veljače, pod nazivom: „Pouke Haškog tribunala. Što se htjelo, a što se postiglo?“.

Obraćanje odvjetnice Pinter u vremenu predviđenom za raspravu, ostavilo je snažan dojam na sve okupljene na znanstvenom skupu, na kojemu je kroz prethodna izlaganja analizirana uloga, djelovanje i ostavština Haškog suda, prenosi *Narod.hr*.

Na skupu su sudjelovali akademik Davorin Rudolf, predsjednik Znanstvenog vijeća za mir i ljudska prava Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, zatim Davor Derenčinović, profesor kaznenog prava s Pravnog fakulteta u Zagrebu, odvjetnica Milivoja Petkovića Vesna Alaburić, predsjednik Hrvatskog helsinškog odbora Ivan Zvonimir Čičak, publicistkinja Višnja Starešina, povjesničar dr. Davor Marijan, znanstveni savjetnik s Hrvatskog instituta za povijest te odvjetnik Veljko Miljević. Skup je moderirao akademik Vlatko Silobričić.

Među okupljenima u publici, akademik Rudolf pojedinačno je pozdravio dr. Božu Ljubića, predsjednika saborskog Odbora za Hrvate izvan Republike Hrvatske.

Koje su pouke Haškog suda?

„Kakve nam je pouke, lekcije, dojmove ostavio Haški tribunal? Koji su prinosi Tribunala međunarodnome kaznenome pravu i međunarodnom

sudovanju? Kakvi su učinci presuda u područjima bivše Jugoslavije, posebice u Srbiji, Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini?

„Je li doista u djelokrugu Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda odlučivati o osnivanju međunarodnih sudova, je li primjereno odlukama Tribunala devet puta dopunjavati Statut, a još češće mijenjati pravila postupka, kako objasniti goleme razlike u kaznama sadržanim u prvestupanjskim i drugostupanjskim presudama u istome predmetu, pretjerano dugo trajanje sudskih postupaka, primjenu nekih kaznenih normi anglosaksonskoga prava u europskome pravnom poretku i primjenu tih normi retroaktivno, je li opravdan izbor sudaca, tužitelja i isljednika iz različitih pravnih sustava i zemljopisno udaljenih zemalja, izbor u sudska tijela političara bez potrebitoga pravnoga iskustva, pretjerani utjecaj Velike Britanije na rad Tribunala“, rekao je akademik Davorin Rudolf u uvodnom izlaganju znanstvenog skupa.

Davorin Rudolf: U djelokrugu Haškog suda nisu bili zločini protiv mira, tj. zločini vođenja agresivnog rata

U svom izlaganju akademik Rudolf upozorio je kako Haški sud u svom djelokrugu nije imao procesuiranje najtežih zločina međunarodnog prava-zločina protiv mira, tj. zločina vođenja agresivnog rata, uspoređujući nadležnosti Haškog suda s onima Suda u Nürnbergu nakon Drugog svjetskog rata.

„Propust je, po meni, golem i neopravdan“ rekao je akademik Rudolf te na kraju poručio:

„Haški tribunal za Jugoslaviju ostavio nam je, nakon zatvaranja, lekciju i poruku: intelektualne elite, uključujući, dakako i hrvatsku elitu, nas ovdje u dvorani, ako hoćete, i političke elite, Ujedinjeni narodi, međunarodne humanitarne organizacije, dužni su ustrajati u naporima da se jasno utvrdi nadležnost za kažnjavanje zločina protiv mira Međunarodnoga kaznenoga suda sa sjedištem u Haagu, „Rimskog suda“ kako ga se ponekad naziva.

Prof. Derenčinović: Haški sud ponajmanje se bavio utvrđivanjem kaznene odgovornosti

Dr. sc. Davor Derenčinović, profesor kaznenog prava s Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, rekao je da je o Haškom tribunalu teško govoriti jednoznačno, no da je daleko više razloga zbog kojih bismo mogli i trebali

biti nezadovoljni radom Haškog tribunala. naveo je brojne problematična pitanja njegovog djelovanja.

Podsjetio je da za zločine u Hrvatskoj nema nijedne pravomoćne presude Haškog tribunala.

Kazao je i da se Haški tribunal ponajmanje bavio utvrđivanjem kaznene odgovornosti, a da se više se bavio pitanjima povijesti. „Tu ovlast si je sud prisvojio. Sudovi nisu najbolja mjesta za utvrđivanje povijesti, niti pouzdana historiografska oruđa. Haškom tribunalu zadaća nije bila utvrditi istinu jer je model kaznenog postupka bio anglosaksonskog tipa, kroz sučeljavanje optužnice i obrane, pri čemu se glas žrtve ne može dovoljno glasno čuti, niti na odgovarajući način utvrditi materijalna istina“, rekao je Derenčinović, predbacivši Haškom tribunalu primjenu načela zapovjedne odgovornosti u najekstenzivnijem obliku.

Alaburić: Pojedincima se sudilo i za zločine za koje nisu oni ni znali da su počinjeni

Odvjetnica Vesna Alaburić koja je na Haškom tribunalu branila generala Milivoja Petkovića kazala je da je osnutak ad hoc suda za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji i Ruandi bio svojevrstan eksperiment, pri čemu se po prvi put sudilo svim zaraćenim stranama. „Kao braniteljica generala Petkovića morala sam zaboraviti sve što znam o kaznenom pravu i ući u jedan drugačiji svijet pravila“, kazala je Vesna Alaburić, istaknuvši da ne postoji dokaz da su politički čelnici Hrvata u BiH planirali počinjenje zločina i da su zločinačkim sredstvima htjeli ostvariti neki politički cilj.

„Ono što je sporno u Haškom tribunalu je što princip odgovornosti za zločine počinjene u grupi ekspandirao do razmjera da za zločine odgovara pojedinac koji o njima uopće nije ništa znao, koji je tek možda na Haškom sudu prvi put čuo za takve zločine. Na primjer, moj klijent general Petković proglašen je odgovornim za zločine koji su počinjeni u vrijeme kada je on bio na mirovnoj konferenciji u Ženevi, ili za zločine počinjene u Dretelju u srpnju 1993., a on je za njih saznao u veljači 1994.“

Odvjetnica Alaburić istaknula je da je u međunarodnom sudovanju važno načelo jednakopravosti, kako ono ne bi bilo rezultat odnosa moći na međunarodnoj sceni.

Čičak: Već presuda Blaškiću 2000. spominje odgovornost Hrvatske u sukobima u BiH, što je Hrvatska od tada učinila protiv te teze?

Ivan Zvonimir Čičak, predsjednik Hrvatskog helsinškog odbora, istaknuo je važnost satisfakcije žrtvama zločina i kazao da Haški tribunal nije imao nadležnost suditi narodima, skupinama i političkim projektima, nego pojedincima.

Čičak je istaknuo da nakon presude Tihomiru Blaškiću 2000., u kojoj se prvi put spominje odgovornost Hrvatske u sukobima u BiH, njegov odvjetnik Anto Nobilo nije uložio žalbu na taj dio presude, što bi značilo da je time Hrvatska pristala na tvrdnju suda da je to bio međunarodni sukob. Upitao je što su hrvatski ministri pravosuđa u 18 godina, nakon prvostupanjske presude Tihomiru Blaškiću, učinili da se umanjí teza o međunarodnoj upletenosti Hrvatske u ratni sukob u BiH.

Čičak je upozorio je da je na djelu novi model ratovanja koji treba kontrolirati kako svijet ne bi srljao u propast. Osvrnuo se na riječi pape Franje da je Treći svjetski rat već počeo, a da se zasad vodi putem medija, podsjetivši na činjenicu da su „prvi meci“ na području Jugoslavije „ispaljeni iz medija, a ne iz vatrenog oružja“ i da su „te poruke i ta mržnja razarali ljude i društvo te stvarali klimu rata“: „Sjećamo se časopisa koji su izlazili u Beogradu sa ciljem stigmatizacije Hrvata kao genocidnog naroda...“

Starešina: Od samog osnutka i formiranja Statuta, Haški sud je bio instrument politike

„Dvojbe koje od početka do današnjih dana prate Haški sud, je li on bio političko ili pravno tijelo- su od samog početka lažne i obmanjujuće. Haški sud je, od osnivanja, bio instrument politike. Bilo je samo pitanje kako će politika upravljati tim instrumentom“ rekla je u svom izlaganju Višnja Starešina, te nastavila:

„Statutom je određeno da tužitelja bira i njegov rad nadzire političko tijelo – Vijeće sigurnosti. Sudska istraga povjerena je uredu tužitelja. Time je tužiteljstvo već samim osnivačkim aktom postalo gospodar Suda, a glavni tužitelj i njegov glavni operativac, u liku zamjenika tužitelja- postali su neokrunjeni kraljevi tog suda. I tako je ostalo: od početka do kraja.“

„Obrana je od početka izgubila šansu čak i privida ravnopravnosti u postupku. Nema tog odvjetnika koji je svojim odvjetničkim vještinama mogao pobijediti takvo tužiteljstvo u postupcima koji su bili politički bitni.“ istaknula je.

Osvrnula se i na simboliku datuma u djelovanju Haškog suda:

„Haški je sud osnovan 25. svibnja 1993., na rođendan „druga” Tita, „najvećeg sina naroda i narodnosti Jugoslavije, 5 godina nakon što su prestali nositi posljednju štafetu Titu nakon Tita. Posljednja presuda Haškog suda, hrvatskoj Šestorci, izrečena je 29.11.2017., na rođendan Titove Jugoslavije“

„Rezultat djelovanja Haškog suda je ogledalo onoga što je hrvatska država činila prema tom Sudu.“ rekla je Starešina i završila porukom:

„Kao posljednja slika s Haškog suda ostala je presuda o svehrvatskom udruženom zločinačkom pothvatu i slika umirućeg generala Praljka koji je popio otrov kao posljednji čin protesta prema toj presudi i načinu na koji je ona donesena.

Ako tu sliku institucionalna Hrvatska ne shvati, i kao posljednju opomenu za dosadašnje činenje i nečinjenje, čekaju nas score neugodnosti iz BiH i to zaista neće biti nikakvo iznenađenje.“

Dr. Davor Marijan: Mnoštvo dokumenata koje je objavio Haški sud gotovo nitko dosad nije istraživao

Povjesničar dr. sc. Davor Marijan je, kao pozitivnu ostavštinu Haškog suda, naveo veliku količinu prikupljenih dokumenata i drugih dokaznih materijala, koji su javno dostupni na stranicama Tribunala te predstavljaju materijal koji tek treba biti detaljno analiziran jer ga je dosad malo tko od povjesničara ili ostale zainteresirane javnosti istraživao.

Govoreći o slabostima Tribunala posebno je istaknuo kako je podignuto jako malo optužnica za zločine u Hrvatskoj.

Zadnji izlagač bio je odvjetnik Veljko Miljević, nakon čijeg je natupa slijedilo vrijeme za raspravu.

Tijekom rasprave posebno je upozoreno na težak položaj u kojemu se, nakon posljednje presude, nalaze Hrvati u BiH, osobito sada kada je u tijeku rasprava o nužnosti promjena izbornog zakona.

Najdojmljivije bilo je obraćanje odvjetnice Pinter koja je, uz već navedene riječi, istaknula:

„Nedopustivo je da se govori o tome da je HVO i HV vršila sistematični progon muslimanskog pučanstva, potpuno zanemarujući da je kraj 1992. i 1993. godina jek ofenzive Armije BiH na prostore na kojima su živjeli Hrvati.

Dakle, Hrvati se brane od prosinca 1992., a odnos snaga je bio 1 naprema 7. Kako Hrvati koji su napadani mogu imati plan da vrše široko rasprostranjeni sistematski napad?” rekla je i dodala:

“Želim pokazati da je sada lijepo da se misli o tome što presuda znači, ali je kasno. Za mog generala Praljka je kasno.

Poruka njegovog čina je bila: neću ti priznati da me osudiš samo na temelju toga što imaš moć, borit ću se do zadnjeg časa i neću ti priznati pobjedu.” rekla je Pinter i poručila:

„Moć je donijela odluku u predmetu šestorke. Moć je presudila i Hrvatskoj i Hrvatima u BiH.“

Narod.hr

<https://kamenjar.com/nika-pinter-lijepo-je-da-se-misli-o-tome-sto-presuda-hrvatskoj-sestorki-znaci-ali-sada-je-kasno/>

GENERAL JANKO BOBETKO, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2020.

HDZ ZADRŽAVA VLAST PUPOVCU!

Davno sam napisao da je HDZ promijenio svoj slogan ZNA SE!
On sada glasi ZA SE!

Međutim, nisam bio u pravu iako bi se to moglo zaključiti iz njihove najvažnije izborne poruke: DOMOVINSKI POKRET I MIROSLAV ŠKORO DOVODI BERNARDIĆA NA VLAST!

Nedavno smo se na to osvrnuli i u jednom druženju gdje su bili neki naši svećenici.

Ponovio sam ono o čemu sam govorio još prije predsjedničkih izbora: Naravno ne slažem se s onim što radi „hrvatska“ ljevica, ali isto radi i HDZ. Oni vjerojatno to ne misle pa sam pitao naše svećenike: Misle li oni u Crkvi u Hrvata da je prostitucija bolja od toga što „naši“ ljevičari rade ono u što vjeruju. Što je po Crkvi moralnije?

Meni je jasno da u RH mnogi misle da je bolja prostitucija, mada imamo već i sjajni likovni prikaz HDZ-ove vladavine:

Slika zorno pokazuje koliko sam bio u krivu kada sam rekao da je HDZ danas stranka ZA SE!

Očito je da to nije precizno rečeno:

HDZ ZADRŽAVA VLAST PUPOVCU!

Spomenimo samo dvije očite stvari koje ponajbolje govore o tome:

Prvo pogledajmo naslov teksta na portalu narod.hr:

PUPOVAC O UVREDLJIVOM TRANSPARENTU: SPOMINJAO ‘ZDS’, PORUČIO KAKO ĆE ‘SDSS RAZMISLITI HOĆE LI NAKON IZBORA SUDJELOVATI U VLASTI’

<https://narod.hr/sport/pupovac-o-uvredljivom-transparentu-spominjao-zds-porucio-kako-ce-sdss-razmisliti-hoce-li-nakon-izbora-sudjelovati-u-vlasti>

Sjetimo se da je Pupovac glavni krivac za svaki ispad koji je uperen protiv pripadnika srpske manjine u RH. Pogledajte samo Presudu HNES-a kojom je etički osuđen za veleizdaju, a njegovo djelovanje poslije toga je još gore jer je u vlasti s HDZ-on!

A kad već spominjemo ZDS, evo što je o tome napisao Rudi Tomić:

E, sada su medije i (anti)fašisti u velikom problemu (da nije izbora ne bi imali o čemu pisati) jer ne mogu više ustašizirati i krimimnalizirati hrvatski usklik – Za dom spremni. "Tko nije bio spreman 1991., nije ni danas. Za mene je ova presuda Visokog prekršajnog suda, točno kao što je rekao Marko Perković Thompson, jedan korak u povratku Hrvatske svojoj kući, svojim izvoristima", rekao je Borislav Barišić, stopostotni ratni invalid, predsjednik Saveza udruga dragovolajca HOS-a Republike Hrvatske u emisiji – Budnica Osječke televizije. (06. 06.2020.)

"Istoričar" Ivo Goldstein, u velikom razgovoru za Inu, kaže među ostalima, da je pozdrav ZDS – ustaški, a NDH – izdajnička: "Ja mislim da je NDH bila izdaja hrvatskog naroda te da taj pozdrav (ZDS) simbolizira izdaju" (Hina, 11.06.2020.

Dakle: Tko nije Za dom spremni, taj se ne osjeća Hrvatom niti Hrvatsku doživljava svojom domovinom. Rimljani bi rekli: Hospes sint invitis! Oni su nepoželjni gosti! I bili bi protjerani iz Rima. Već stoljećima hrvatski narod "spava" s neprijateljima u svojoj domovini!? Djela govore glasnije od riječi; neka vaše (zastupničke) riječi podučavaju i neka vaša djela govore. (Sv Ante Padovinski)

Toronto, Sv. Ante, 2020.

<https://hrvatskonebo.org/2020/06/13/rudi-tomic-izbori-u-hrvatskoj-bez-glasa-iz-dijaspore/>

Pogledajte i:

<https://narod.hr/hrvatska/nakon-priopcenja-o-cavoglavama-kakve-je-odluke-dosad-donosio-aktualni-sastav-ustavnog-suda-1-pitanje-davanja-djece-na-udomljavanje-istospolnim-parovima>

Spomenut ću samo još jednu stvar koja pokazuje to nevjerojatno HDZ-ovo sluganstvo Pupovcu u borbi da očuvaju vrhovnu vlast u RH u Pupovčevim rukama.

Radi se o u SAD-u nagrađenom filmu o „Oluji“ redatelja Nikole Kneza. Jedan od scenarista i producenata filma je general dr. sc. Miroslav Međimorec.

U filmu se pojavljuju: Jakov Bienenfeld, Mario Bujanović, dr. Roman Jurić, gen. Krešimir Ćosić, dr. Dinko Čutura, gen. Atif Dudaković, Peter W. Galbraith, Emzad Galiašević, Mate Kovačević, dr. Slobodan Lang, dr. Ivan Lučić, dr. Davor Marijan, Ante Marjanović, Marijan Mihić, dr. Ante Nazor, akademik Josip Pečarić, gen. Rajko Rakić, Višnja Starešina, dr. Miroslav Tuđman, dr. Edward S. Yambrusic, Miomir Žužul.

Posebna zahvala ide:

Hrvatsko Memorialno Dokumentacijski Centar Domovinskog Rata (ravnatelj dr. sc. Ante Nazor): Peter W. Galbraith, United States Ambassador to Croatia, 1993-1995, Ministarstvo Hrvatskih Branitelja, Texas A&M University, Corpus Christi, The Army & Navy Club Washington D.C. (John L. Warnack, chief operating officer), dr. Edward S. Yambrusic & mrs Natalie Yambrusic, Steve Rukavina.

A još se za „Oluju“ kaže:

Ovaj film prikazuje događaje vezane uz ovu izvanrednu bitku te pokazuje da Hrvatska, zajedno sa svojom vojskom i svojim generalima, zaslužuje pohvalu svjetske zajednice, a možda i Nobelovu nagradu za mir.

Jasno je da hrvatska javnosti nije smjela doznati za ovo. Jer:

HDZ ZADRŽAVA VLAST PUPOVCU!

Josip Pečarić

Također:

J. Pečarić, Nobelova Nagrada za 'Oluju', Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/NobelZaGotovinu.pdf>

J. Pečarić, 'Bojna Čavoglave' / Thompsonofobija, Zagreb, 2022. str. 404.

J. Pečarić, "Pokvareni četnici", dragovoljac.com, 2022.:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/31891-pokvareni-cetnici>

L. Benčik, J. Pečarić, Pupovac, hrvatske pravice, 2024.

<https://hrvatskepraviceblog.com/2024/02/04/pupovac/>

J. Pečarić, Dr. sc. Ante Nazor, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/nazor.pdf>

J. Pečarić, Lang, Pešorda i Thompson, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/langithompson.pdf>

J. Pečarić, Rudi Tomić u mojim knjigama. dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/ruditomic.pdf>

J. Pečarić, Lili Benčik , Thompson i ZDS, hrvatske pravice, 2026.:

Josip Pečarić: Lili Benčik , Thompson i ZDS – HRVATSKE PRAVICE

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020,

PISMO PROF. DR. SC. IVU RENDIĆ-MIOČEVIĆU

Poštovani kolega Rendić-Miočević,

Zahvaljujem Vam se na podršci u ovim teškim trenucima Vašeg života; kao i na poslanom članku *koji je objavljen na portalu HR Svijet, a Vijenac ga je odbio* (???):

Oslobađanje povijesne istine od antirevizionista / Skica za drukčiju noviju hrvatsku povijest / Tko se boji znastvenoga povijesnog revizionizma?

Vaš tekst doista govori o predstavnicima – kako kaže prof. Tuđman - *propale povijesne paradigme* one jugo-komunističke.

A radi se o paradigmi koju propagiraju oni za koje je veliki hrvatski književnik rekao da STRASNO MRZE SVOJ NAROD.

Stalno im za prikrivanje te njihove mržnje, njihovih zločina i zločina njihovih roditelja služi optuživanje svih i svega za ustašluk.

A dr. sc. Dubravko Ljubić (doktor pravnih znanosti!) piše o NDH slijedeće: *Promatrajući režim NDH kao povijesnu činjenicu, korektno je kazati da taj režim ne treba demonizirati ni više ni manje nego u istoj mjeri sa svim drugim tadašnjim marionetskim režimima. Sadržajno režim NDH se u bitnom po ničem nije razlikovao od primjerice onog u Quislingovoj Norveškoj, Pétainovoj Francuskoj, a da ne govorimo o Horthyjevoj Mađarskoj, Antonescuovoj Rumunjskoj, ili Bugarskoj cara Borisa III. Jedini režim s kojim se NDH nije mogla usporediti bio je onaj u Srbiji. Teško se komparirati s režimom koji je u samo godinu i pol dana uspio deklarirati svoj teritorij očišćen od Židova. Svoj slavni domet, koji se sastojao prema povijesnim izvorima u 27.000 ubijenih i 8.000 deportiranih osoba, spomenuti režim je obilježio i prigodnom edicijom poštanskih*

maraka adekvatnog sadržaja. Sa takvim mentalnim sklopom je doista nemoguće bilo što uspoređivati.

<https://projektvelebit.com/antifasisticka-farsa-poraz-zdravog-razuma/>

Zapravo dr pravnih znanosti pokazuje koliko sam u pravu kada sam o njima govorio kao o SRPSKIM SLUGAMA!

O tome zapravo govori već naslov teksta u Hrvatskom tjedniku od 21. 5. 2020.:

KAD ZNANSTVENICI PROGOVORE, ŠARLATANI BJEŽE U MIŠJE RUPE.

Izdvojimo:

Kako su ugledni povjesničari dr. Nikica Barić i dr. Davor Marijan, svaki u svome slučaju, razotkrili svu intelektualnu bijedu i neznanje šarlatana Hrvoja Klasića i Mirjane Kasapović

Dr. Nikica Barić pomeo je pod s povjesničarom Hrvojem Klasićem dokazavši mu da je amater koji izmišlja i ne koristi se izvorima ni literaturom...

Dr. Davor Marijan podučio je Mirjanu Kasapović, stručnjakinju za ideološke procjene iz doba SKJ, koja ga je prozvala za revizionizam da 'bez revizije i revizionista historija bi i dalje bila samo štura politička događajnica kombinirana sa zbirkom mitova u čije se posvećene istine ne smije dirati

Zapravo i ovi hrvatski povjesničari kažu isto što mi je napisao predsjednik DHK-a prof. Đuro Vidmarović:

Naslov:Odg: Fwd: TUĐMAN IM JE RODONAČELNIK
POVIJESNOG „REVIZIONIZMA“(PISMO
HAZU)

Datum: Sat, 23 May 2020 16:56:23 +0200

Šalje: dvidmarovic

Prima: 'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>

Zahvaljujem na obavijesti. Na žalost, siguran sam da se moji nekadašnji profesori Ljubo Boban, Jaroslav Šidak, Ljerka Kuntić, Mirjana Gros, Nada Klaić, Dionizije Sabadoš... stide njihovih današnjih nasljednika.

I veliki hrvatski kolumnist odvjetnik Zvonimir Hodak u najnovijoj kolumni spominje predstavnike propale jugo-komunističke paradigme na način koji oni jedino i zaslužuju. Ruga im se:

*Gledam kviz HRT-a "Tko želi biti milijunaš" s **Tarikom Filipovićem**. Kandidati su solidnog znanja. Ali, zna "znanje" i HRT. Lukava i dvosmislena pitanja, puna zamki i navlakuša. Nekako vjerujem da kod sastavljanja pitanja pomaže njihov "kućni" povjesničar **Harvoje Klasić**. Tu su još **Jakovina, Markovina, Goldstein...***

*Recimo, teorijica na kojoj egzistiraju gore navedeni "istoričari" je i ona o "agresiji" Hrvatske na BiH. Koliko je o tome zamračenih papira i prolivene tinte raznih jugo proroka. **Klasić, Jakovina, Mesić, Josipović** i da ih ne nabrajam dalje... Pitanje glasi: ako su Hrvati počinili agresiju na BiH, zašto napadnuti muslimani nisu bježali u Srbiju, a ne u Hrvatsku? Zašto je oko 500.000 Tuđmanovih navodnih "žrtava" zbrisalo u hotele diljem RH i preko Hrvatske u Njemačku? Zašto je preko Hrvatske dolazilo oružje u BiH, ali i mudžahedini...?*

<https://direktno.hr/kolumnne/ljevicari-olajavaju-krsticevica-ratnog-general-a-i-pobjednika-ali-ne-pitaju-kako-je-do-stana-u-centru-zagreba-dosao-matula-a-u-kojoj-je-on-to-vojsci-195202/>

A vidim da i Vi na sličan način govorite o jednom od njih: **Komesar Markovina**.

Jedan prijatelj mi je u komentaru poslao i link na dio u kome ga citirate:

<https://www.youtube.com/watch?v=UvHJAM0uYgY>

Naravno, posebno mi je drago što ste spomenuli i nešto o čemu sam i sam često pisao:

U istome Vijencu prozvani autor tvrdi da se A. Pavelić u predratnome razdoblju može ocijeniti kao antifašist. Istina! Naime imao je protivnika – kraljevu fašističku diktaturu. Štoviše, danas u Hrvatskoj inkriminirani (bez potrebitoga zakona) pozdrav „Za dom spremni“ kojim se Pavelić koristio u svezi s Ličkim ustankom 1932. antimonarhofašistički je poklik.

Nedavno sam u prepisci s jednim našim povjesničarem iskazao svoje nezadovoljstvo i s njihovim interpretacijama ZDS. Oni po pravilu prihvaćaju tvrdnju o fašističkom pozdravu. Evo nekih mojih komentara:

A već sam polemizirao i s jednim Vašim kolegom koji zna da je Pavelić bio na čelu ustaša i domobrana, koji je objavio kako su njegovi domobrani imali zastavu i tvrdili da je ZDS domobranski pozdrav, ali je njemu Pavelić toliko minoran i nebitan u tome, pa se valjda on nije usudio protusloviti tome u objasniti im da je to ustaški pozdrav. Ali zato je valjda svim hrvatskim povjesničarima to jasno pa im je ZDS ustaški pozdrav. Na žalost meni kao matematičaru je to glupo bez obzira što se svi slažete u tome!

A što se tiče ZDS i naših povjesničarima smiješno mi je kada vidim da nikome nije palo na pamet da je samom Paveliću itekako to bio domobranski pozdrav jer mu je bilo draže da je prihvaćen mnogo šire u narod, a to je i potvrđeno u NDH jer su ga Ustaše koristile samo godinu dana.

To me i dalje uvjerava da vi kalkulirate i pazite da se ne zamjerite što ja razumjem... Drugo je ZDS zbog kojega sam imao frontalni napad na sve oko mene. Vidiš da im je i sada ZDS veći problem i od Jasenovca.

Vi ste profesore Rendić-Miočeviću jedan od rijetkih koji niste kalkulirali!

S poštovanjem,
Vaš,
Josip Pečarić

Također:

J. Pečarić, Dr. sc. Mato Artuković, Zagreb, 2020., str.224.

J. Pečarić, Dr. sc. Ivo Rendić-Miočević, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/RENDIC.pdf>

J. Pečarić, Đuro Vidmarović, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Vidmarovic.pdf>

J. Pečarić, Zvonimir Hodak, dragovoljac.com, 2022.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/HODAK.pdf>

J. Pečarić, Filip Lukas, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Lukas.pdf>

J. Pečarić, Zvonimir Hodak, Thompson i ZDS, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/hodakthompson.pdf>

J. Pečarić, Đuro Vidmarović i Thompson, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/VidmarovicThompson.pdf>

J. Pečarić, Goldsteini i hajka na Filipa Lukasa, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/LukasGoldsteini.pdf>

J. Pečarić, Z. Hodak, Goldsteini protiv Thompsona, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/goldthompson.pdf>

J. Pečarić i Z. Hodak, Smiješni 'istoričar' i Jasenovac / Prof. dr. sc. Hrvoje Klasić, 2. dio“ dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/klasic2.pdf>

„JA SAM POBJEDNIK“ / NIKOLA ŠTEDUL, ZAGREB, 2022.

ŠTEDUL U INTERVJUU ZA DIREKTNO

HRVATSKOJ SE DOGODILA OBRNUTA LUSTRACIJA, UDBA DOMINIRA MEDIJIMA, NAROD NE MOŽE RAZLUČITI ŽITO OD KUKOLJA

Nikola Štedul jedan je od najpoznatijih hrvatskih emigranata i povratnika. Jedan od rijetkih istaknutih boraca za hrvatsku neovisnost koji je preživio atentat Udbe, Štedul se 1990-ih vratio u domovinu gdje i danas živi i djeluje

U intervjuu za portal Direktno kaže kako je novi prijedlog Zakona o arhivima "tipičan način udbaškog djelovanja s namjerom paraliziranja sustava u svemu što smatraju da bi moglo dovesti do otkrivanja njihovih nedjela". Sa Štedulom smo porazgovarali i o sudbini njegova atentatora Vinka Sindičića i o današnjoj neovisnoj Hrvatskoj koju je desetljećima sanjao.

Kako vidite neovisnu Hrvatsku 26 godina nakon što ste se vratili iz emigracije u domovinu?

Moj pogled na Hrvatsku danas, 26 godina nakon povratka, prilično je zabrinjavajuć. Nigdje na obzoru ne vidi se jasna strategija kako se stvari namjerava pokrenuti nabolje. Ima raznih pokušaja na određenim pitanjima,

ali samo na razini improvizacija i reakcija na trenutne događaje, ali nema osmišljenog dugoročnog programa.

Je li to Hrvatska koju ste sanjali i zbog koje ste čak doživjeli i atentat?

Daleko je to od Hrvatske koju sam sanjao i za kakvu sam se cijeli život zalagao. No, svjestan sam toga da su snovi obično ljepši od stvarnosti. Stoga si ne dopuštam da me obuzmu očaj i beznađe. Nada i vjera u bolju budućnost je glavni pokretač da se nastoji učiniti nešto bolje i više - koliko god to ponekad izgledalo kao nemoguće i jalov posao.

Je li stanje u Lijepoj našoj po Vašem mišljenju stvarno tako loše kako se pokušava prikazati u dijelu medija?

Stanje je nedvojbeno loše, a jedan od uzroka da je ono takvo su i dobar dio medija. Svojim senzacionalističkim pristupom u borbi za čitatelje-gledatelje skloni su izvan svih razumnih granica pretjerivati, zbunjivati i ubijati nadu za izgledniju budućnost, a s druge strane prikrivaju realnost tamo gdje bi trebali ukazivati na ozbiljne propuste.

U Vašem naraštaju je pored ekonomske postojala i brojna politička emigracija. Ona je danas uglavnom ekonomska. Mislite li da je moguće povratak tih brojnih mladih ljudi i postoje li neke sličnosti između tretmana iseljenika u komunističkoj jugoslavenskoj i demokratskoj hrvatskoj državi?

Nije baš moguće govoriti o sličnostima tretmana iseljenika u komunističkoj jugoslavenskoj i demokratskoj hrvatskoj državi. Jugoslavija je vodila rat protiv političkoga iseljeništva, dočim to danas u demokratskoj Hrvatskoj nije slučaj. Ali budući da je Jugoslavija svojom dugotrajnom propagandom demonizirala emigraciju, većina političkih djelatnika u domovini još i danas zazire od emigracije.

U tom pogledu ostaje i sličnost u držanju iseljeništva po strani, na sigurnoj udaljenosti, da ne bi slučajno sa svojim idejama i aktivnostima kontaminiralo domaću udobnu učmalost. Zbog toga ozbiljnijih programa ili pokušaja suradnje između ta dva dijela hrvatskoga naroda gotovo da i nema. To je za Hrvatsku od neprocjenjive štete. Sasvim je nerealno

očekivati značajniji povratak pod ovakvim uvjetima. Ali s dobrom strategijom i useljeničkim programom sve bi se brzo moglo promijeniti.

Držite li da su istaknuta imena iz povlaštene jugoslavenske nomenklature imala utjecaj na proces privatizacije, koji je sada, u svjetlu slučaja Agrokor, ponovno podvrgnut propitivanju široke javnosti?

Ne samo da je povlaštena jugoslavenska nomenklatura imala utjecaja na proces privatizacije, nego je u najbitnijem dijelu privatizaciju sama provodila i postavljala zakonske uvjete koji su isključivo pogodovali njima.

Agrokor jest stvorio gospodarski problem, ali niti izdaleka onako velik i štetan kao što je to stvoreno privatizacijom banaka, Hrvatskog Telekom, Plive, Croatia osiguranja itd., kad je iz Hrvatske mega-korupcijom i kriminalom izvučeno više desetaka milijardi dolara. To bi bio silan odljev kapitala i za neku daleko veću i gospodarski moćniju zemlju, pa je onda lako pretpostaviti koliko je to paraliziralo gospodarski razvitak male Hrvatske.

Što je još pogubnije, taj pokradeni kapital se najvećim dijelom, zbog bojazni otkrivanja, ne vraća u Hrvatsku, pa je u tom smislu to dvostruka šteta, a jeftino prodane tvrtke strancima nastavile su preko svojeg u Hrvatskoj stvorenog prihoda s daljnjim odljevom kapitala iz Hrvatske. To je gora eksploatacija nego ona koja se događala afričkim zemljama nakon dekolonizacije u drugoj polovici prošloga stoljeća.

Zašto Hrvatska nije provela lustraciju i je li za nju sada prekasno?

Realni uvjeti za Lustraciju nisu postojali, jer su na svim bitnim položajima u državi bili oni koje bi zahvatio lustracijski zakon. Dakle, nije se moglo očekivati da će oni lustrirati sami sebe. Dapače, dogodio se sasvim obrnuti proces, oni su lustrirali sve one za koje su smatrali da za njih predstavljaju kakvu stvarnu ili umišljenu opasnost.

U datoj situaciji jedini način lustracije bio je tada moguć, kao uostalom i danas, putem općih državnih izbora. Ali zbog medija kakve imamo, narod se ne snalazi, ne može razlučiti žito od kukolja. Ima naravno i političke

nepismenosti, pa i nemara, ali u prvom redu presudne su dezinformacije preko medija i manipulacije s pozicije vlasti.

U kojemu je kontekstu pozdrav "Za dom spremni" po Vašem mišljenju prihvatljiv, a u kojemu ne? Kako se na nj gledalo u emigraciji i je li ga se nužno povezivalo s ustaškim nasljedom?

O tom pitanju sam pred par tjedana napisao opširnu analizu "U prilog raspravi Vijeća za suočavanje s prošlošću nedemokratskih režima" u kojoj sam ustanovio sljedeće:

1) Pozdrav Za dom spremni pojavljuje se u ovakvom obliku 1932. godine u dokumentima i korespondenciji između pripadnika pokreta "USTAŠA – hrvatska revolucionarna organizacija".

2) Ta je organizacija nastala ubrzo nakon krvoprolića za vrijeme rasprave u beogradskoj Narodnoj skupštini 20. lipnja 1928., kad je Puniša Račić ubio Pavla Radića i Đuru Basaričeka i smrtno ranio Stjepana Radića, a Ivan Granda i Ivan Pernar ranjeni su bez smrtnih posljedica. Dakle ustaški pokret nastao je kao izravna posljedica masakra u beogradskoj Skupštini, izvršenog nad legitimnim i na demokratski način izabranim parlamentarnim zastupnicima hrvatskoga naroda, kao odgovor na terorfašističkoga i terorističkoga nasilju nad hrvatskim narodom u monarhističkoj Jugoslaviji.

3) Može se iz postojećih i svima dostupnih dokumenata vidjeti da se već 1932. u korespondenciji pripadnika ustaške organizacije koristi pozdrav Za dom spremni. Stoga, ako se želi povijest tumačiti na objektivan i cjelovit način onda se mora prihvatiti činjenicu da ZDS zapravo simbolizira prvi ozbiljan otpor deklariranoj kraljevoj šestosiječanjskoj diktaturi odnosno velikosrpskom fašizmu i terorizmu.

4) Tadašnji ustaški otpor velikosrpskom fašističkom teroru pozdravilo je čak i onodobno vodstvo komunističke partije. Sve je to zabilježeno i dokumentirano. Evo samo jedan primjer: Proleter br. 28. Prosinca 1932. glasilo Centralnog komiteta Komunističke partije Jugoslavije, u izvještaju pod naslovom „Ustaški pokret u hrvatskim krajevima“ među ostalim piše: „Komunistička Partija pozdravlja ustaški pokret ličkih i dalmatinskih seljaka i stavlja se potpuno na njihovu stranu.“

5) U to je vrijeme ZDS već bio u uporabi službene korespondencije Ustaškoga pokreta. Dakle, očito je da komunisti tada nisu ZDS smatrali fašističkim pozdravom, niti ustaše fašistima, nego sasvim suprotno, smatrali su poželjnim i opravdanim ustaški otpor protiv fašističke diktature kralja Aleksandra i njegova velikosrpskoga hegemonizma – pa i uz izjave nedvojbene podrške CK-KPJ takvoj borbi.

6) U svim tadašnjim komunističkim glasilima, od Proletera, Našeg puta pa do partizanskog Vjesnika iz ratnih dana, vodstvo komunističke partije stalno je pisalo o neviđenom nasilju i teroru beogradskog režima, služeći se obično terminom „vojno-fašistička diktatura i velikosrpska hegemonija“. Upravo u tom razdoblju Ustaše su se čitavo desetljeće borili protiv Fašizma, služeći se pozdravom Za Dom Spremni.

7) Ogromna većina Ustaša su i kasnije za vrijeme rata u NDH ostali ono što su bili i kad su se borili protiv krvave fašističke diktature kralja Aleksandra – dakle ostali su borci u obrani svoje tek uspostavljene države, služeći se pozdravom ZDS – doduše, kasnije modificiranim u NDH za određene prigode u – Za Poglavnika i Dom Spremni.

Znate li što danas radi i kako živi atentator Vinko Sindičić, koji Vas je pokušao ubiti, a bio je optužen i da je ubio i Brunu Bušića?

Nije mi poznato gdje Sindičić sada živi, navodno negdje u Italiji blizu Milana. Njegovu krivnju za ubojstvo Brune Bušića nemoguće je potvrditi ovakvim pravosuđem poput našega i u ovakvoj političkoj klimi kakvu mi imamo.

U kojim segmentima političkog, gospodarskog i društvenog života i danas vidite najveći utjecaj Udbe?

a) U medijima preko dezinformiranja i potpunom dominacijom u tzv. mainstream medijima.

b) U pravosuđu progonom nevinih branitelja za trivijalne stvari i neprocesuiranjem stvarnih (aboliranih) zločinaca, kao i nečinjenjem u procesuiranju krivaca za gospodarski kriminal.

c) U gospodarstvu preuzetim vlasništvom kroz duboko nepravednu privatizaciju, kao i položajima u javnim (državnim) tvrtkama, koristeći se

prednostima u dostupnosti informacijama te ucjenama i dobro razrađenom mrežom nepotizma.

d) U društvenom životu vrše utjecaj preko sustava obrazovanja i kulture, kao i preko tzv. udruga civilnoga društva.

e) Dubokim prodorom u sve strukture vlasti i politike.

Nije to više Udba kakvom smo ju mi poznavali. Ona je tada imala zadatak, služeći se uporabom nasilja i terora, čuvati državu Jugoslaviju. Danas joj je pak uloga, agresivno se koristeći demokracijom i neograničenim slobodama bez odgovornosti, rušiti državu Hrvatsku. Rezultati pokazuju da oni u tomu jako dobro uspijevaju, jer država, koja je već izgubila skoro sve atribute državnosti i suverenosti, sama obilno financira njihove razorne djelatnosti.

Kako komentirate tvrdnje Siniše Pavlovića da novi Zakon o arhivskom gradivu ne otkriva, već sakriva dio dokumentacije o Udbi?
Mogu samo pozdraviti ono što su već izjavili na tu temu visoko cijenjeni stručnjaci Siniša Pavlović i Davor Marijan.

Dakle, radi se više o zatvaranju nego otvaranju arhiva. Uzmimo samo pitanje definicije „osobnih podataka“, koju svatko može tumačiti kako god želi. A to onda znači da se može zabraniti dostup svakoj informaciji koja bi „ugrožavala“ nečiju osobnost ili privatne interese. Kao i odredba da neki činovnik može spriječiti izdavanje dokumenta ako procijeni da objavljivanje nečega nije u državnom interesu.

To je tipičan način udbaškog djelovanja s namjerom paraliziranja sustava u svemu što smatraju da bi moglo dovesti do otkrivanja njihovih nedjela. O psihopatologiji koja je uzela maha u našem društvu i državi pisao sam u priloženoj analizi obraćajući se Vijeću za suočavanje s prošlošću nedemokratskih režima.

<https://direktno.hr/direkt/hrvatskoj-se-dogodila-obrnuta-lustracija-udba-dominira-medijima-narod-ne-moze-razluciti-zito-od-kukolja-105293/>

HRVATSKI 'LUĐAK' I SRPSKI ZNANSTVENICI, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

**Nova knjiga Ive Goldsteina o 'revizionizmu i
neoustaštvu' gotovo ista kao i Pupovčevi bilteni**

SPOJ OLINJALOG UDBAŠA I VLATKE POKOS

IGOR VUKIĆ

*Druže sekretaru, jel' se i vama čini da su na onom zidu tamo nacrtana
dva slova U?*

*Ali Stjepane, zar ne vidiš da je to neko dijete nacrtalo auto. Pa to su
njegovi kotači dolje.*

Ma vidim ja da je to auto, ali dajte da ja ipak to malo ispitam...

Autentični dijalog između sekretara SUP-a u Kutini i njegovog službenika za Državnu sigurnost odvijao se potkraj osamdesetih godina, a autoru ovoga teksta sekretar ga je osobno prepričao. Takav svjetonazor otrcanog udbaša iz doba kasnog socijalizma lijepo se odražava i u novoj knjizi Ive Goldsteina „Povijesni revizionizam i neoustaštvo – Hrvatska 1989-2022“, koja je nedavno izašla u izdanju Frakture. Udbaški pogled na svijet plus oštro oko Vlatke Pokos.

Uglavnom, svi koji imaju drukčije stavove od njega o novijoj hrvatskoj povijesti, osobito o vremenu Drugog svjetskog rata i neposrednog poraća proglašeni su revizionistima. A to su oni koji prema njegovim kriterijima „krše osnovna pravila historijske metodologije“. Goldstein objašnjava da „historičar kad se bavi određenom temom, ima gomilu podataka. Nijedan podatak ne prešućuje nego ih konfrontira i tako stvara cjelovitu sliku“. Nasuprot tome, kaže, revizionisti rade upravo suprotno: oni rade po metodi odvjetnika koji iz gomile podataka o nekom predmetu uzimaju ono što štitićeniku ide u prilog, a ono što ne ide odbacuju i minimiziraju. I kao što često biva, ono što predbacuje drugima Goldstein sam upražnjava: izvlači dijelove iz konteksta, neprecizno citira i navodi bilješke, a tekstove ne procjenjuje po činjenicama koje donose, nego prema tome uklapaju li se u njegov, pomalo djetinjasti model „prave i krive strane povijesti“.

Najgore će u knjizi proći kritičari tog njegova pristupa, koji ga obilježava od početka do kraja njegove znanstvene karijere, o čemu su već pisali i njegovi profesori. Ako su se kritičari drznuli napisati, poput povjesničara Vladimira Geigera s Hrvatskog instituta za povijest, da Ivo Goldstein u ranijoj knjizi o logoru u Jasenovcu nije „pokazao ni 'dobre volje' ni 'zdrave pameti', naprotiv nas i dalje lobotomizira iskazujući sve osim spremnosti i sposobnosti znanstvenog pristupa“, e, sad će dobiti svoje. Goldstein mu ovdje uzvraća ocjenom da se Vladimir Geiger svojim radovima „u dobroj mjeri prometnuo u jednog od predvodnika hrvatskog povijesnog revizionizma“. I pri tome mu među ostalim smeta što je Geiger bio suurednikom četiriju knjiga dokumenata pod naslovom Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944-1946. Naravno, Goldstein zna da su urednici odabrali dokumente (koji sami sasvim jasno govore o tom tragičnom razdoblju) na – jednostran i tendenciozan način.

Uz Vladimira Geigera, Ivi Goldsteinu je na piku i cijeli Hrvatski institut za povijest. Naziva ga „centrom hrvatskog povijesnog revizionizma“. Ne valjaju mu ni ravnatelji ni urednici HIP-ovog Časopisa za suvremenu

povijest, kao što je to u devedesetim godinama bio Jure Krišto. Njega pak naziva „jednim od perjanica među povjesničarima-revizionistima“. Naravno, nije Krišti oprostio negativne kritike njegovih radova, ali ne pušta na miru ni Krištine knjige o suvremenoj povijesti Katoličke crkve na hrvatskom području, napose u Dugom svjetskom ratu i poratnom razdoblju. U Hrvatskom institutu za povijest dakle svi su revizionisti – i Mario Jareb (da o njegovu rođaku povjesničaru Jeri Jarebu ni ne govorimo) i Nikica Barić i Stipe Kljajić, Davor Marijan...

Golsteinu se ne sviđa ni kako o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj piše Tomislav Jonjić iako priznaje da su mu „teze argumentiranije“ od nekih drugih. Ma, ne sviđa mu se ništa što na bilo koji način odstupa od sheme nastale još prije 1990. godine. Najutjecajnijom revizionističkom knjigom 2000-ih Goldstein je proglasio „Bleiburg – jugoslavenski poratni zločini nad Hrvatima“ Josipa Jurčevića. A kad je o Jasenovcu riječ, revizionisti su svi od reda autori-članovi Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

Ipak, u svakoj knjizi ima nešto dobro. Kao i nekad za „Bijelu knjigu“ Stipe Šuvara, tako se i za ovu bijelu knjigu Ive Goldsteina može reći da je u stvari dobar vodič za knjige i članke koje vrijedi pročitati.

A da bi nekako postigao volumen knjige i dao joj makar tako na nekom značaju – tekst se protegnuo na 572 stranice – Goldstein je popapirčio sa svih strana, uvrštavajući i razne rubne i efemerne pojave i likove poput astrologa Thea M. Ljubića, Mladena Schwartz, Mladena Šekulina iz zaboravljenog vinkovačkog lokalnog lista, sportskog novinara Zvonka Magdića i sličnih, prizivajući ponovo ocjene da se radi o „trivijalnoj historiografiji“.

Na političkom planu najveći krivac za „revizionizam i neoustaštvo“ za Goldsteina je nesumnjivo dr. Franjo Tuđman. Spominje ga na najviše mjesta u knjizi i gotovo da nema elementa Tuđmanova političko djelovanja koji Goldstein nije stavio u „revizionistički“ kontekst. Tek nešto rjeđe u

knjizi spominje poglavnika Antu Pavelića. Slijedi Katolička crkva s njezinim predstavnicima, od Alojzija Stepinca do Josipa Bozanića. Packe dobivaju i bivši predsjednici Stjepan Mesić i Ivo Josipović. Mesić zbog proustaških izjava u Australiji i drugdje početkom devedesetih – iako Goldstein prihvaća drugarsku Mesićevu ispriku zbog tih zastranjenja. Josipović je generalno pozitivan, ali je suspektan njegov odlazak 2010. na Bleiburg.

Kad o tome piše, Goldstein kao kontrapunkt Josipoviću citira predstavnicu SAB-a „da tamo nemaju što tražiti jer tamo nema žrtava, pogotovo nevinih žrtava“. Ili Milorada Pupovca da je Bleiburg „mjesto obnavljanja ideologije i političkih vrijednosti koje ne mogu prihvatiti“. Kad smo već spomenuli Pupovca, može se dodati da Goldsteinova knjiga donekle sliči godišnjim izvještajima Srpskog narodnog vijeća gdje se pedantno bilježi svaki U na tarabi, a možda i na kotačima auta nacrtanog na zidu. Sliči i izvještajima nekadašnje pučke pravobraniteljice Lore Vidović koja se pored važnijeg posla također bavila „neoustaškim trivijalnostima“.

Sve u svemu, suvremeni Ilija Čvorović u svojoj knjizi-pamfletu lijepi etiketu „revizionizma“ i „neoustaštva“ svima koji, kako kaže „žele ispričati alternativnu povijest Drugog svjetskog rata“, ali tu je on, eto, budan i spreman (ako se smije upotrijebiti ta riječ) da zdravim snagama ukaže na opasne pojave. Da „zdrave snage“ nisu prejaka sintagma vidi se i iz Goldsteinova zaključka knjige gdje stoji da će „ozdravljenje jednog dana doći“, a on se nada da će „ova knjiga pomoći da se proces tog ozdravljenja ubrza“. Doktore, pomozite!

Ne valja mu ni Esther Gitman

Među „revizioniste“ je Ivo Goldstein uvrstio čak i Esther Gitman, povjesničarku židovskog podrijetla iz Sarajeva, Izraela i SAD-a, zato što je pozitivno pisala o nadbiskupu Alojziju Stepincu. „Posve nekritički je

prezentirala ulogu nadbiskupa Stepinca i Crkve u spašavanju Židova i u odnosu prema vlastima NDH“, piše Goldstein. Pri tome taj vitez Legije časti i akademik Akademije nauka i umjestnosti Bosne i Hercegovine Esther Gitman posprdno naziva „hofjude“ ili „dvorskom Židovkom“.

Posve neprikladno, samo zbog njezina podrijetla, uspoređuje je s Gideonom Greifom, izraelskim povjesničarom kojeg je Srbija unajmila da zastupa sliku Jasenovca kakva je nekoć utvrdila jugoslavenska historiografija, sa 700 000 i više ubijenih u Jasenovcu i pripadajućim arsenalom horora. Ali, ako je ta ozbiljna historiografija prije 1990. – a Ivo Goldstein je u knjizi uglavnom takvom i smatra – utvrdila da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, nisu li onda i Ivo Goldstein i slični koji tvrde da je bilo od 80 do 100 tisuća žrtava također – revizionisti.

Hrvatski tjednik, 17. 8. 2023.

Također:

J. Pečarić, Sanja i Tesa Iva Drobilice, dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/sanjaiteresa.pdf>

J. Pečarić, Jonjića za Predsjednika RH, dragovoljac.com., 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/jonjic.pdf>

J. Pečarić, Jonjića za Predsjednika RH, Drugo prošireno izdanje, dragovoljac.com., 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/jonjic2.pdf>

J. Pečarić Najboljeg ne žele u JUSP Jasenovac / Igor Vukić, 2. Portal Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, 2026.:

<https://drustvojasenovac.wordpress.com/wp-content/uploads/2026/02/vukic-druga-knjiga-1-1.pdf>

**VUKOVAR: TRIJUMF TUĐMANIZMA
DRAGOVOLJAC.COM, 2023.**

**ISPOLITIZIRAN I NEPRAVEDAN
MEĐUNARODNI KAZNENI SUD ZA BIVŠU
JUGOSLAVIJU, INTERNATIONAL CRIMINAL
TRIBUNAL FOR THE FORMER YUGOSLAVIA-
ICTY)**

„Rat će biti završen tek onda kada bude postignuta pravda, kada se žrtve Domovinskog rata identificiraju, kada se za sve nestale i prisilno

odvedene otkrije kakva im je bila sudbina, kada se mrtve pokopa u dostojanstvu, kada se sazna istina o njihovom stradanju i kada pravda bude zadovoljena.“ Dr. Zvonimir Šeparović²

Po kriterijima prof. dr. Šeparovića rat nije završen. Srbija ga vodi protiv Hrvatske, sa petom kolonom, nesmiljenom žestinom, ne na bojnopolju, ali jednako ubojito na medijskom, političkom, jezičnom i kulturnom polju sa teškim posljedicama po hrvatski narod i njegov identitet. Ubija se čak i fizički, preko 3100 hrvatskih branitelja učinilo je suicid, a oni koji nisu suicidalni, nezadovoljni i frustrirani iselili su sa cijelim obiteljima iz Hrvatske. Tako je izravna posljedica nepravde demografska katastrofa hrvatskog naroda.

Veliki doprinos da pravda nikada ne bude zadovoljena dao je i Međunarodni kazneni sud za bivšu Jugoslaviju, u daljnjem tekstu Haški sud ili Haški tribunal.

Ovaj sud je od početka sporan, jer je donesen od političkog tijela, Vijeća sigurnosti UN, 1992.godine, a ne Opće skupštine UN-a i ugovorom zemalja članica. Počeo je djelovati 1993. sa sjedištem u Den Haagu u Nizozemskoj. Zato su sporni i međunarodnopravni legitimitet i legalitet. Prema članku 29. Statuta države su dužne surađivati sa sudom i to sve države članice UN-a, a tu je suradnju prva narušila sama haška tužiteljica Carla del Ponte dopustivši Srbiji da zacrni po njoj kompromitirajuće činjenice u dokumentima koje je dostavljala Sudu.

„Moje je mišljenje da je Haški tribunal ispunio očekivanja svojih tvoraca, međunarodnih centara moći. Taj sam Sud znao nazivati pravosudnom lakrdijom, a sada bih tu formulaciju promijenio. On je politička lakrdija, a pravosudna komedija. U samom je startu imao politički cilj, a pravosudna mu je funkcija bila samo sredstvo za postizanje tog cilja. Dopustilo mu se da prijeđe daleko preko svog Statuta. Najbolji je primjer za to formulacija “udruženi zločinački pothvat”, koje uopće nema u Statutu. To je konstrukt

² https://www.pilar.hr/wp-content/images/stories/dokumenti/zbornici/vukovar_33/vukovar33_013.pdf

s kojim možete svakoga optužiti, bez konkretnih dokaza.“ dr. sc. Davor Marijan³

Nepravdu Haškog suda prvi je označio na tragičan način hrvatski general Slobodan Praljak, 29.studenog 2017.godine kada je javno pred cijelim svijetom izvršio suicid popivši otrov kalij cijanid (KNC), zbog nepravdne politički motivirane presude o krivnji za ratni zločin.

„Suci, Slobodan Praljak nije ratni zločinac. S prijezirom odbacujem vašu presudu“

Njegov čin bio je krik protiv nepravde kojoj smo bili izloženi mi Hrvati na Međunarodnom kaznenom sudu za bivšu Jugoslaviju, engleski International Criminal Tribunal for the Former Yugoslavia, akronim ICTY.

³ <https://www.jutarnji.hr/globus/povjesnicar-davor-marijan-za-globus-haski-sud-je-politicka-lakrdija-i-pravosudna-komedija-6893832>

Podsjećam kakav je bio odnos Haških sudaca prema Hrvatima, nije to teorija zavjere, nego činjenica da je od 20 optuženih, čak 13 (trinaest) Hrvata Haški sud pred cijelim svijetom optužio za ratne zločine, a onda ih nakon više godina bez ikakve naknade i isprike pustio iz zatvora u Haagu, jer im nije našao nikakvu krivnju.

Zar je to pravda? Bez isprike, bez obeštećenja nepravedno optužiti i onda pustiti kao da se radi o stoci koju zatvoriš, pa pustiš iz tora na slobodnu ispašu.

Primjeri su doista zastrašujući po pitanju pravde i pravednosti, da nekome SUD oduzme 7 godina života kao generalu Anti Gotovini ili 5 generalu Markaču, da bi presudom Haaškog suda iz 2012. proglašeni nevinima za navodni zločin kojega je prema optužnici, naredio Franjo Tuđman, tadašnji predsjednik Republike Hrvatske.

Nijedan dužnosnik RH pred Haškim sudom nije osuđen za ratne zločine, a Hrvatska je oslobođena sjene etničkog čišćenja srpske nacionalne manjine. Haški sud 2014.godine oslobađa jednog Šešelja, notornog ratnog huškača i zločinca, sa smiješnim obrazloženjem da je smrtno bolestan, a evo ga živog u 2023.godini.⁴

Vojislav Šešelj izrugivao se Haškim sucima:

„I vojnici pevaju -aoj Slobo šalji nam salate, bit će mesa klat ćemo Hrvate-, a vaš lažni prevodilac prevodi sasvim drugačije -oj Hrvati al'ćemo vas klati, pola klati, pola psima dati-! Niste mi ni do kolena! Rasturim sve čega se dohvatim! Niko mi ne može ništa! Razaram Haški tribunal u celini! Objavljujem imena zaštićenih svjedoka na svom video-sajtu, Internet sajtu! Izazivam vas da me sudite i za nepoštovanje suda! 10 procesa se protiv mene vodi i ništa mi ne možete, jer sam i moralno i intelektualno nadmoćniji! Protiv mene leka nema! Samo možete da me ubijete! I onda će se i moj grob boriti protiv vas! Vi ne razumete što to znači! Razumet ćete! „

I tako haški suci doista nisu „imali leka“ pa su ga kukavički pustili na slobodu. Nevjerojatna blamaža Haškog suda.

⁴ <https://youtu.be/ZZMiwSekzXc?si=EobbnXuYo32-BAkD>

Za razliku od Šešelja, Florence Hartmann je zbog nepoštivanja suda bila kažnjena novčanom kaznom od €7.000, ali tu kaznu nije platila pa je pretvorena u sedmodnevnu zatvorsku, pa je sud izdao nalog za uhićenje nekadašnje glasnogovornice glavne tužiteljice Suda !?

Pobjegla u Francusku 2011.godine, a Francuske vlasti su odbile uhititi ju jer su surađivali s MKSJ-om jedino u izručivanju ratnih zločinaca. Usprkos uhidbenom nalogu iz Haaga, 2012. posjetila je Sarajevo, povodom 20. obljetnice opsade grada, te tamo verbalno napala Carla Bildta jer je smatrala da on nije trebao biti na obilježavanju stradanja grada jer je prije govorio da je "Milošević dobar momak".⁵

Međutim Mehanizam za međunarodne kaznene sudove, koje je nastavilo rad Haškog suda, Šešelj je ipak osuđen na 10 godina zatvora u koje mu je uračunat pritvor od 2003. do 2014. godine.

Tek je na posljednjem suđenju presudom žalbenog vijeća utvrđeno postojanje udruženog zločinačkog pothvata za nedjela počinjena u Bosni i Hercegovini, a čiji je vrh bio u Beogradu. Kao sudionici udruženog zločinačkog pothvata, visoki dužnosnici srbijanske Službe državne sigurnosti Stanišić i Simatović krivi su za etničko čišćenje nesrpskog stanovništva u BiH i Hrvatskoj. Ostali sudionici su Slobodan Milošević, Milan Martić, Milan Babić, Goran Hadžić, Radovan Karadžić, Ratko Mladić, Momčilo Krajišnik, Biljana Plavšić i Željko Ražnatović Arkan.

Radi ravnoteže i izjednačavanje krivnje Haški suci osudili su hercegbosanske Hrvate Jadranka Prlića, Bruna Stojića, Valentina Ćorića, Slobodana Praljka, Milivoja Petkovića i Berislava Pušića na dugogodišnje kazne, a general Slobodan Praljak sa takvom stigmom kao ratni zločinac nije htio živjeti.

Istina je da su JNA i Srbija vodile agresivni rat za Veliku Srbiju na granici VIROVITICA-KARLOVAC-KARLOBAG!

To područje uključuju dijelovi Hrvatske i cijelu Bosnu i Hercegovinu.

JNA i Srbija vodile su bespoštednu agresiju, svim raspoloživim oružjem i ubilačkim sredstvima (JNA je bila tada četvrta vojna sila u Europi, a Hrvatska razoružana od te iste JNA) Uništavali su sve pred sobom, kuće,

⁵ https://hr.wikipedia.org/wiki/Florence_Hartmann

škole, bolnice, crkve, palili sela i gradove, ubijajući pri tome neselektivno žene, djecu i starce, sa neviđenom brutalnošću koja se nije vidjela na tlu Europe od završetka 2.svjetskog rata, sa namjerom da se potpuno satre postojanje hrvatskog naroda na tom području.

Planski se rušilo kuće, crkve te njihova groblja da se nikada više ne vrate. Ta zločinačka politika bila je potaknuta željom za osvajanjem područja i prekrajanjem granica sa ciljem stvaranja etnički čiste VELIKE SRBIJE. Uz to se organiziralo sustavno silovanje žena i njihovo držanje u zatočeništvu do vremena kada je pobačaj postao nemoguć. Civili - muškarci, žene, djeca i starci - držani su u koncentracijskim logorima po Srbiji i BiH.

Spaljene su Čelije, izvršeni su pokolji i masakri civila u Dalju, Kozibrodu, Petrinji, Vagancu, Erdutu, Lovasu, Širokoj kuli, Gospići, Škabrnji, Nadinu, Voćinu, Ovčari....

Napadnuti su Dubrovnik, Šibenik, Zadar, Gospić, Karlovac, Osijek, Vukovar na koji je ispaljeno 6,5 milijuna granata, 11 000 dnevno, dokazuju brutalnost velikosrpske agresije. Napadane su bolnice u Vukovaru, Vinkovcima, Osijeku, Pakracu, Dubrovniku, potpuno ih je srušeno 14.

Ubijeno je 406 djece, ranjeno 1.260 djece, 15 840 hrvatskih branitelja, ubijena su 7263 civila, a za još više od 1 800 se traga.

Srušeno je oko 200 tisuća stambenih objekata, a s okupiranog teritorija protjerano je 260.000 Hrvata.

Hrvatska je podnijela tužbu protiv Srbije Međunarodnom sudu pravde. Hrvatski pravni stručnjaci na suđenju su elaborirali "Zvjerska ubojstva konvencionalnim i hladnim oružjem, silovanja žena i muškaraca u logorima, mučenja elektrošokovima, prisilni rad u okupiranim mjestima jasno pokazuju genocidnu namjeru Srbije prema hrvatskom stanovništvu i ta stradanja nisu imala nikakvog vojnog opravdanja. Zločini nisu imali vojnu svrhu, nego su bili sustavno usmjereni prema nevinim Hrvatima, motivirani mržnjom i željom da ih se etnički očisti."

Za svu tu patnju i razaranje Hrvatska nije dobila pravnu, ni pravednu zadovoljštinu ni obeštećenje.

Naprotiv, srpski lobi i diplomacija, te hrvatski projugoslavenski političari ponovno su štetili Hrvatskoj i još joj nanose veliko zlo.

Nikada se ne smije zaboraviti veleizdajnička uloga Stjepana Mesića koji je nakon smrti dr. Franje Tuđmana, kao predsjednik Hrvatske, neselektivno dijelio državne dokumente i bio zaštićeni svjedok Haškog Tužiteljstva. Tako nešto nije poznato u povijesti ljudskog roda, da Predsjednik države radi protiv države kojoj je na čelu i protiv hrvatskog naroda koji ga je čak dva (2) puta birao za Predsjednika.

Doista ljudsko zlo ima na tisuće lica, ali ovakav slučaj je bez presedana u ljudskoj povijesti.

Pored 1. na listi Stjepana Mesića sa Haškim tužiteljstvom tajno su surađivali : ⁶

Mate Granić, Pavle Miljavac, Petar Stipetić, Nikica Valentić, Josip Manolić, Martin Špegelj, Ante Karić, Ranko Ostojić, Mladen Bajić, Slavko Degoricija, Franjo Gregurić

Josip Boljkovac, Josip Lucić, Antun Tus, Ivica Račan, Hrvoje Šarinić, Ivan Zvonimir Čičak, Žarko Puhovski.

Direktna posljedica njihove suradnje sa Haškim sudom je izjednačavanje agresora i žrtve agresije točno po Memorandumu SANU 2, po kojem Srbiju treba osloboditi odgovornosti za agresiju na Hrvatsku i BIH.

A istina je citiram⁷ završnu riječ generala Praljka:

„Pa da opišem ulogu Göringa, s kojim likom bih, po tužiteljstvu, ja trebao biti sukladan. Taj je Göring smjestio svoje Židove (Muslimani) u svoju vikendicu i brinuo se o njima. Smjestio je svoje Židove u stan u Zagrebu, hranio i liječio. Išao je na snajpersku vatru kod vojarne JNA u Grabovini kako bi spasio žene svojih neprijatelja. Tijelom zaštitio zarobljene vojnike JNA i brinuo se da sretno stignu svojim kućama. Izvukao zarobljene civile Srbe iz logora u Dretelju prijetnjom oružja. Ne sam. Logor su držali pripadnici HOS-a - pretežito Muslimani. Izvlačio ranjene Židove - Muslimane iz bolnice u istočnom Mostaru. Ne sam. Organizirao izvlačenje i prebacivanje i smještaj 15 tisuća Židova – Muslimana iz Stoca i Dubravske Visoravni splavi preko Neretve. Prevezao ranjenu Muslimanku

⁶ <https://www.maxportal.hr/vijesti/bivsi-specijalac-iz-lucnog-objavio-popis-tajnih-suradnika-haskog-suda-jedno-ime-nisam-uspio-procitati/>

⁷ <https://youtu.be/LZdBhu9H8Jg?si=twdXVUfIWwA-1nZK> ,
<https://youtu.be/-VRJ8F7eOWk?si=JHetqfaFq5hQh4N>

- Židovku helikopterom iz istočnog Mostara u Split. Ne sam. Židovsku (muslimansku) obitelj s djetetom oboljelim od leukemije preuzeo kod Uskoplja i prebacio u Split na liječenje. Omogućio im stjecanje hrvatskog državljanstva kako bi na teret hrvatskog proračuna mogli otputovati u Švicarsku na liječenje. Ne sam'....

Nabrojao je i činjenice koje po njemu dokazuju kako je tadašnja hrvatska politika poticala stvaranje BiH kao države i obučavala pripadnike Armije BiH. Zatim kaže da su policajci iz BiH bili na obuci u Hrvatskoj još 1991., da su se piloti Armije BiH obučavali u Hrvatskoj, da su u Hrvatskoj zbrinute stotine tisuće muslimanskih izbjeglica i da je organizirano eksteritorijalno školstvo za muslimane izbjeglice u RH. Napominje i da je Armija BiH cijelo vrijeme dobivala oružje iz Hrvatske te da je više od deset tisuća njezinih ranjenih pripadnika liječeno u hrvatskim bolnicama.

Žalim li žrtve? Da žalim sve nevine žrtve svih ratova, a posebno žalim žrtve 500-tinjak ratova poslije 1945, a dogodili su se i događaju se usprkos svim moralističkim politikama koje svakodnevno slušamo. Posebno žalim za svakim onim djetetom koje umre od gladi svake 4 sekunde ovog našeg realnog vremena.

Podsjeća i na to da je Hrvatska priznala BiH kao državu, poslala veleposlanika u Sarajevo i potpisala sve međunarodne akte o unutarnjem uređenju BiH.

To je bila politika dr. Franje Tuđmana, predsjednika RH, to je bila politika Vlade RH i Sabora RH i MORH-a, to je bila politika HVO-a. To su za tužiteljstvo ovog suda elementi UZP-a. Takva optužnica služi se logikom koja je uvredljiva i za kognitivni sustav patogenog virusa“ osvrnuo se Praljak na tezu o udruženom zločinačkom pothvatu hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana, ministra obrane Gojka Šuška i načelnika Glavnog stožera HV-a Janka Bobetka....

I na kraju pjesma Marije Dubravac

U SPOMEN DIVU
(Junače slava ti! Uglazbio Stanko Šarić)
Bio si div, silan, neslomljiv,
Gord ko Velebit, hrabar ko Zrinski,

Bio si ponos narodu svojem,
Naš svjetionik, junak istinski.
Ime će tvoje upisat stijena,
U čast junaku hrvatskih gena.
Iz praha tvog divovi niču
Ko i ti glasom junačkim kliču:
PRIPJEV:

S prijezirom rušim zakon vam cio
Zločinac nisam nikada bio.
Rađe ću časno leći u grob
Već bit pogancu sluga i rob.
Bio si vodič u crnoj tmini
Kroz rat i vatru kročio prvi,
Nesretne, bolne, na srce svio
I nisi pit'o čije su krvi.
Ubogom, moćnom, Bog isti sudi,
Slavni su pred njim pravedni ljudi.
Iz praha tvog divovi niču,
Ko i ti glasom junačkim kliču:
PRIPJEV:

S prijezirom rušim zakon vam cio
Zločinac nisam nikada bio.
Rađe ću časno leći u grob,
Već bit pogancu sluga i rob.
Ostajem junak, sin doma svog,
Neka mi sudi pravedni Bog.⁸

Pjesma je posvećena heroju ,domoljubu i jedinom čovjeku koji je rekao
NE nisam kriv!

<https://bezcnzure.hr/branitelji/vukovar-trijumf-tudmanizma-padne-li-hos-i-svi-ostali-ce-doci-na-red-20/>

⁸ https://youtu.be/2nUtP5_W3kg?si=rsQVqvrLQ3L73ZfJ

**HAZU I TUĐMANOVA BISTA / NAPADAJU
TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA, 2.,
ZAGREB, 2024.**

**ZAHVALA AKADEMKINJI DUBRAVKI
ORAIĆ TOLIĆ**

Draga kolegice Dubravka,

Dobili smo popis kandidata za nove članove HAZU i radostan sam što su se već ostvarile Tvoje riječi da kao Tajnica razreda za književnost HAZU činiš sve da bi se to ostvarilo tj. da Miro Gavran postane akademik.

U mojoj knjizi *Napadaju Tuđmana – Da umreš od smijeha / HAZU i Tuđmanova bista*, postoji poglavlje MIRO GAVRAN – “OSOBA GODINE 2023.”

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/AndricHAZU.pdf>

Tako na str. 49. piše:

Završetak mog govora tj. pitanje zašto Gavran nije redoviti član HAZU komentirala je i tajnica akademijinog Razreda za književnost akademikinja Dubravka Oraić Tolić, pa se možemo nadati da će doista – kako Ti (Don Kaćunko, JP) kažeš – sjajni hrvatski ljudi postajati i akademici, a za Gavrana je tako očita nepravda što to već nije.

Draga kolegice Dubravka veliko hvala za to.

Hvala zato što si na čelu umjetničkog razreda i pokazuje koliko ste u prednosti nad nekim znanstvenim razredima.

Naime spomenuta knjiga je nastala nakon mojih spoznaja da će se na Izornoj skupštini HAZU glasovati i za kandidata koji je postavši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest Slavonski Brod uklonio bistu Utemeljitelja RH akademika Franje Tuđmana. Na sličan način je budući akademik

reagirao kada je skupina akademika i nekoliko povjesničara predložili 2019 da se Hrvatskog instituta za povijest Zagreb nazove po svom nekadašnjem ravnatelju povjesničaru i akademiku Franju Tuđmanu (akademici Ivan Aralica, Nenad Cambi, Andrej Dujella, Dubravko Jelčić, Ivica Kostović, August Kovačec, Vladimir Paar, Stanko Popović, Davorin Rudolf i povjesničari dr. sc. Mira Kolar, prof. dr. sc. Agneza Szabo i prof. em. dr. sc. Mirko Valentić predložili su 2019. da HIP dobije ime po povjesničaru Franju Tuđmanu:

<https://kamenjar.com/prijedlog-preimenovati-hrvatski-institut-za-povijest-u-hrvatski-institut-za-povijest-doktora-franje-tudmana/>

U HAZU nema puno znanstvenika koji su na listi najutjecajnijih znanstvenika u svijetu Sveučilišta u Stanfordu. Tri su među ovim potpisnicima. Jedan od njih je bio i ministar znanosti u vrijeme kad je Franjo Tuđman bio Predsjednik i kada je osnovan Institut našeg kandidata, a od povjesničara je i tadašnji ravnatelj HIP-a Zagreb čija je podružnica HIP Slavonski Brod.

Kandidat je svoje priglupo objašnjenje i objavio tak da sam ga dao u knjizi. Zapravo on pokazuje kako ne razumije što je znanost pa prigovara jer akademik Tuđman nije diplomirao povijest nego je 'samo' doktorirao. Dakle prigovara i Akademiji što bira takve akademike. Istina u mojoj struci matematici i akademik Blanuša nije diplomirao matematiku, a HMD za svoj znak ima Blanušin graf. Ni akademik Devide isto tako ali te neznalice – po kolegi – Akademija bira u svoje članstvo. Zašto ih bira po onome što su ostvarili kada nisu završili fakultet. Logika dostojna nekog neobrazovanog čovjeka, ali već se u Akademiji tj. u Razredu koji i sada predlaže ovog 'izuzetnog' znanstvenika pokazalo da im je ona vrlo bliska. Naime još kada sam ja 2000. godine izabran za akademika Akademiji se narugao povjesničar prof. dr. sc. Ivo Goldstein prigovarajući što su izabrali priučenog matematičara a ne povjesničarku prof. dr. sc. Mirjanu Gross. Pristojno mu je odgovorio jedan od gore navedenih potpisnika akademik Vladimir Paar. Pristojno jer je priglupo spominjati nekog povjesničara pri izboru akademika u Razredu za matematiku, fiziku i kemiju.

Problem je vjerojatno bio što sam ja napisao knjigu „Srpski mit o Jasenovcu“ u izdanju HIP-a Zagreb, pa je možda Goldstein povjerovao da

je matematika dio povijesnih znanosti ili obrnuto. A kako je povjesničar Franjo Tuđman bio svjestan uloge Mita o Jasenovcu ukazao je na to i robijao zbog toga. Zato su poslije izbora nastavili s napadima na Tuđmana, a zahvalan sam im što su u to uključili i mene. Naime tada su mogli s novom vlasti ići na smiješnu priču o revizionizmu.

Draga Dubravka, ako nisi točno znala kako je to počelo evo kako je to počelo:

DAVOR MARIJAN: POJAM REVIZIONIZAM BIO JE U SFERI MARKSIZMA, U HRVATSKU GA JE UVEO SLAVKO GOLDSTEIN

napisao Luka Šarić

'Otac' prozivanja za povijesni revizionizam bio je Tuđmanov politički protivnik Slavko Goldstein, osoba bez formalnog povijesnog obrazovanja, i njegov slučaj pokazuje kako dobro umreženi medijski interesi mogu od besmislice napraviti pitanje 'životne važnosti', da ne kažemo nacionalnog interesa. Međutim, njegove su teze neprihvatljive u znanosti. Prozivanja za revizionizam u znanosti, pa tako i u historiografiji, apsurdna su jer, kako primjećuje M. Gross, 'svaki iskaz zastaruje i zahtijeva reviziju'. Što je znanost bez revizije? Jesu li znanstvenici koji rade reviziju revizori ili revizionisti – pitanje je za uzaludno gubljenje vremena.'

Marijan zaključuje kako je pojam „povijesni revizionizam“ blizak samo onom krugu ljudi koji ne vide nikakvu potrebu niti smisao dovođenja u pitanje slike Drugog svjetskog rata. Iznimka je jedino, navodi Marijan, brojka stradalih u Jasenovcu koja je smanjena sa 700 000 na 83 do 100 000. Međutim, i ta je brojka neutemeljena i nije nastala na povijesnim i drugim znanstvenim istraživanjima. Upornim ponavljanjem, piše Marijan, nova brojka ubijenih u Jasenovcu postala je prihvaćenom u dijelu društva. Optužbama za povijesni revizionizam nastoji se obeshrabrati povjesničare u njihovim istraživanjima i propitivanjima povijesti. Stoga je revizionizam „sfera dnevne politike, ali ne i znanosti“, zaključuje Marijan. Na kraju dodaje i kako povjesničar koji nije revizionist nema što tražiti u znanosti. Najbolje bi mu bilo ući u politiku i novac poreznih obveznika koji se ulijeva u historiografiju prepustiti onima koji nisu lijeni „uroniti u arhive“.

Tko su danas „sinovi“ prozivanja za povijesni revizionizam u Hrvatskoj? Jedan od najvećih je i doslovni sin Slavka Goldsteina, profesor povijesti

na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, Ivo Goldstein. Zabrinut za „agresivni“ povijesni revizionizam, Ivo se „prekvalificirao“ iz medijevista i bizantologa u povjesničara 20. stoljeća. Međutim, na tom polju pokazao se amaterom kao što je bio i njegov pokojni otac. Ivo je pisao o Titu, Bleiburgu, Jasenovcu, partizanima i Tuđmanu grubo kršeći pravila povijesne struke i pokazujući iznimnu intelektualnu i profesionalnu lijenost u svojim knjigama, čija je svrha u prvom redu ionako bila braniti „tekovine antifašizma“, partizanski pokret i „državnika“, ne diktatora, Tita.

<https://www.podnevnik.hr/blog/davor-marijan-pojam-revizionizam-bio-je-u-sferi-marksizma-u-hrvatsku-ga-je-uevo-slavko-goldstein/234>

Tata Slavko je neškolorani amater, sin je amater u oblasti u kojoj se bavi, a isti razred koji je danas predložio kolegu koji je uklonio bistu 'amateru' akademiku Franji Tuđmanu je 2012. godine imao svog kandidata za novog akademika. Naravno Iva Goldsteina. Nismo ga izabrali i tako je HAZU izbjegla. Kako mi je rekao jedan poznati hrvatski povjesničar, da postane AKADEMIJA REDIKULA. To je poslije potvrdio i sam Goldstein svojim 'veličanstvenim' otkrićem DROBILICA U JASENOVCU, po kojem je i dobio novo ime koje u sebi sadrži dva DR: DR. sc. Ivo DRobilica. Ali nije problem u dr. DRobilici već u činjenici da su ga predlagali akademici HAZU i skoro 1/3 akademika je htjela takvog 'znanstvenika' u svojim redovima.

Njih ni danas ne zanimaju istinski znanstvenici u povijesti. Već sam spomenuo i dao podatke o dr. sc. Lovorki Čoralić. U Prilogu imaš listu svih znanstvenika iz HIP-a Zagreb koji su na Scopusovoj listi. Kolegica Čoralić je prva s 54 rada na Scopusu i h-indeksom 5, a kandidat za akademika je najgori s jednim radom i h-indeksom 0 (NULA).

Draga kolegice, znaš li tko je drugi na toj listi?

Pa upravo povjesničar čiji sam Ti tekst o revizionizmu citirao Davor Marijan s 18 radova i h-indeksom 3. Jasno je da njega ne bi predložili u HAZU jer on ipak zna što je znanost tj. istinski je znanstvenik pa zna što u znanosti znači revizionizam za razliku od kolega kojima je bitnije što o tome misli povjesničar amater tata Slavko, njegov sin Ivo i raznorazni političari.

Mene ne iznenađuje što njima nisu bila važna moja pisma o njihovom kandidatu jer vjerojatno i oni kao on misle o povjesničaru Tuđmanu, pa su 'sretni' što je njihov kandidat objasnio zašto se po Tuđmanu ne može zvati povijesni institut u kome je bio ravnatelj. A on im je lijepo napisao da bi drugi mogli prigovarati znanstvenicima koji rade u tom institutu da nisu objektivni kada pišu o dr. Tuđmanu čije ime nosi njihov institut. Drugim riječima, to je mnogo značajnije od činjenice da bi pisali o čovjeku koji je Utemeljitelj RH, a to nije tako velika stvar da bi oni bili neobjektivni, pa im zbog toga nitko i ne bi mogao prigovarati.

Očito to je i objašnjenje zašto je uklonio Tuđmanovu bistu. Ipak on zna što je znanost za razliku od onih akademika koji su predložili ime znanstvenog instituta. Zapravo on bi vjerojatno očitao 'bukvicu' i Sveučilištu u Stanfordu što neke od njih stavlja na liste najutjecajnijih znanstvenika, ali iz pristojnosti to neće učiniti. Oni se sigurno ne razumiju u znanosti kao on koji ima h-indeks NULA i čak JEDAN rad na Scopusovoj listi koju koristi Sveučilište u Stanfordu, a razna sveučilišta – bez da njega pitaju o vrijednosti tih lista – pa i sama Akademija se hvali što su neki njihovi znanstvenici na tim listama. Ali sada će se popraviti stanje na Akademiji jer su pokazali da imaju potencijal za to već samom činjenicom da su tako velikog znanstvenika predložili za Akademika.

Mislim da će Ti posebno biti zanimljiv dio o Miroslavu Krleži i njegovom sukobu s Ocem nacije Dobricom Ćosićem oko Tuđmana i Jasenovca koji pokazuje koliko je sam Krleža bio i u povijesti mnogo iznad onih u Razredu koji su predložili sina Goldsteina i onih koji su glasovali za njega.

Zahvaljujem se i hrvatskom branitelju i publicisti Mladenu Pavkoviću koji je zaslužan i za priznanje Miru Gavranu, a i za objavljeno istraživanje o kandidatu za redovitog člana HAZU koji je uklonio bistu akademiku Franju Tuđmanu i 'očitao bukvicu' Akademiji koja takve kao što je Franjo Tuđman bira za akademike. Akademija je razumjela kritiku tako vrsnog 'znanstvenika' i eto njega na Izornoj skupštini gdje će ga izabrati za akademika,

Poštovana kolegice Dubravka, puno Te pozdravlja, uz još jedno HVALA,
Josip Pečarić

P.S. Vidim da je gđa Lili Benčik jučer objavila tekst: *Goldsteinovi u boju protiv hrvatskog naroda*:

<https://hrvatskepraviceblog.com/2024/04/17/goldsteinovi-u-boju-protiv-hrvatskog-naroda/>

S druge strane jednoj laži tate Goldsteina o kojemu je pisao povjesničar dr. sc. Davor Marijan objavio sam i knjigu 'Kazimir Sviben/o Goldsteinovoj prevari':

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/39133-knjiga-akademika-pecarica-kazimir-sviben-o-goldsteinovoj-prevari>

<https://bezccenzure.hr/toptema/knjiga-akademika-pecarica-kazimir-sviben-o-goldsteinovoj-prevari/>

Također:

J. Pečarić, Akademik Ivica Kostović / 'Ovdje sam došao baš da se vidi kako u Akademiji ima ljudi koji vole Hrvatsku državu", Dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/kostovic.pdf>

LICEMJERNI KANDIDATI ZA AKADEMIKE (O IDEOLOGIJI GENOCIDA COHEN-PEČARIĆ)

U tekstu “ZAHVALA AKADEMIGINI DUBRAVKI ORAIĆ TOLIĆ” pisao sam o tome kako u HAZU predlažu za akademika dr. sc. Stanka Andrića iz HIP-a Zagreb koji po Scopusu od 78 znanstvenika iz tog instituta spada u grupu onih s najslabijim rezultatima. Takvi su dobri za akademike, ali ne i ti najbolji. S obzirom na slučaj kada su predlagali dr. sc. Iva Goldsteina danas poznatog kao Dr. sc. Ivo DRobilica razlog tomu je vjerojatno u tome da se neki akademici obračunavaju s mrtvim Utemeljiteljem RH akademikom Franjom Tuđmanom,

Dr. DRobilica je poznat po svojim napadima na tzv. povjesničare amatere, a glavni suradnik mu je njegov tata NEŠKOLOVANI POVJESNIČAR AMATER. Licemjerno, zar ne?

Ali i dr. sc. Stanko Andrić valjda zna je licemjerstvo drago onima koji predlažu takve 'povjesničare' u HAZU pa se potrudio da ne zaostaje u tome. Tako prigovara Akademiji što je u svoje redove primila i povjesničara dr. sc. Franju Tuđmana koji je doktorirao povijest ali nije diplomirao iz povijesti. Nije to napisao ali oni koji ga predlažu znaju da je on završio francuski i latinski jezik, a ne povijest. Kasnije je doktorirao povijest u Budimpešti:

https://hr.wikipedia.org/wiki/Stanko_Andri%C4%87

Valjda je predlagačima važno i što je doktorirao kao Sorošev stipendist. Valjda je očito kako je njegova primjedba na račun Tuđmana da nije završio povijesti, također licemjerna. Sjetimo se što je napisao:

Odrekao se vojne karijere, a poslije nekoliko godina na Filozofskom fakultetu u Zadru postigao je doktorat znanosti disertacijom iz povijesti

monarhističke Jugoslavije, premda dotad nije stekao naobrazbu povjesničara i o povijesnim je temama 1950-ih godina pisao i objavljivao radove kao amater.

U nastavku se ruga onima koji ne misle kao on pa i Akademiji jer su izabrali Tuđmana koji po Andrićevom mišljenju to očito nije zaslužio:

Tuđmanov doprinos hrvatskoj povijesnoj znanosti ipak je, po svemu sudeći, skromnijih razmjera. Nezaljubljeni čitatelji njegova opusa uglavnom ga drže minornim autorom historiografskih radova. Većina hrvatskih povjesničara koji se bave sličnim temama svrstat će Tuđmanove radove prije u publicistiku negoli u istraživačku historiografiju, to jest u znanost. Izrazi uporabljeni u obrazloženju otvorenih pisama, prema tome, bez ikakve sumnje već doprinose mitizaciji Tuđmanove biografije, uključuju se u pogon željenog mitizacijskog retuširanja prošlosti.

Zgodno Andrić o retuširanju, a Goldsteni o revizionizmu. Da umreš od smijeha. A da to i jest naziv moje knjige.

Ali među tih 78 iz HIP-a Zagreb koji su na Scopusovoj listi Andrić je u grupi najgorih, a na drugom mjestu je dr. sc. Davor Marjan.

Dao sam i dio teksta dr. Marjana koji dokazuje i da je on doista i znanstvenik i hrvatski povjesničar. Cijeli tekst je dan danas i na portalu dragovoljac.hr:

Davor Marijan: Pojam revizionizam bio je u sferi marksizma, u Hrvatsku ga je uveo Slavko Goldstein

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/39139-davor-marijan-pojam-revizionizam-bio-je-u-sferi-marksizma-u-hrvatsku-ga-je-uveo-slavko-goldstein>

Spomenimo i to da je srpski 'genocidolog' dr. Milan Bulajić (1928. – 2009.) bio doktor međunarodnog prava. On je osnivač Muzeja genocida u

Beogradu, a Slavko Goldstein je bio predsjednik je Savjeta Javne ustanove Spomen-područja Jasenovac.

Ja nisam bio potpisnik prijedloga o imenu HIP-a Zagreb. Reagirao sam na napade i Andrića na akademika Tuđmana i HAZU. Radio sam ono što je trebala učiniti Akademija.

Ili je Akademija reagirala tako da je nekoliko godina kasnije predložila (i vjerujem) izabrala Andrića za akademika?

Je li razlog tome što su Goldsteini proglasili Tuđmana istinskim znanstvenikom, tj. revizionistom? A u toj priči osnova je Logor u Jasenovcu i laži o njemu koje podržavaju mnogi političari u RH?

A HIP Zagreb je još 1998. izdao moju knjigu:

1. J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.
Zato ću ovdje nešto više o tome kako sam zaslužio, zahvaljujući toj knjizi, da se jedna cijela ideologija nazove i po meni.

Zapravo na to me podsjetio Vjekoslav Krsnik koji u članku ŽIDOVKA OTKRIVA DA JE ZA VRIJEME NDH U ZAGREBU DJELOVALA ŽIDOVSKA OPĆINA piše o magistarskom radu na Sveučilištu u Haifi pod naslovom "Židovska bogoštovna općina Zagreb i njezino djelovanje u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj" objavljenom 1988. godine, a nedavno je tiskan i u Hrvatskoj. Autorica je Ruth (Vlasta) Lipa.

A ono što me je podsjetilo na tu 'ideologiju' je slijedeći dio Krsnikovog teksta:

Jedan američki Židov Philip Cohen do kosti je raskrinkao službenu srpsku propagandu jer je u knjizi "Tajni rat Srbije" prevedenoj i na hrvatski ukazao da je antisemitizam duboko usađen u srpskoj nacionalnoj eliti i državnoj politici.

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/39051-vjekoslav-krsnik-zidovka-otkriva-da-je-za-vrijeme-ndh-u-zagrebu-djelovala-zidovska-opcina>

A ta Cohenova knjiga bila mi je najvažnija u pisanju te moje prve publicističke knjige iz 1998. godine.

Tada je mojoj Ankici mentor bio sjajni HRVATSKI povjesničar dr. sc. Zdravko Dizdar iz Hrvatskog instituta za povijest. Već sam pisao o tome kako je dr. Dizdar dobio knjigu osnivača Muzeja genocida u Beogradu „Tuđmanov Jasenovački mit“ komentirali su je, a moja Ankica je rekla: *Što bi mu tek moj Joško radio*. Dizdar je smatrao da je to dobra ideja, koju je podržao i tadašnji ravnatelj HIP-a dr. sc. Mirko Valentić pa je njegov institut i tiskao tu svoju knjigu:

Valentić je bio bliski suradnik Predsjedniku pa je logično da se o tome konzultirao s njim.

Valjda razlog više Andrićevoj ocjeni Tuđmana kao povjesničara jer je i dr. Valentić jedan od potpisnika o imenu instituta kome je sam bio na čelu.

Na radiju *Slobodna Europa* (Prag) organizirano je moje sučeljavanje s. dr. Bulajićem. To je bila katastrofa za njega, pa je napisao novu knjigu:

Dr. Milan Bulajić, “Jasenovac - Ustaški logori smrti ● Srpski mit? ● - Hrvatski ustaški logori - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima”, Muzej žrtava genocida, Beograd, 1999.

U knjizi je tvrdio da su ta **moja knjiga i knjiga Philipa Cohena „Srpski tajni rat“ dvije najantisrpske knjige u povijesti. U knjizi je pisao i o ideologiji genocida Cohen-Pečarić.**

Vjerojatno dvije najveće pohvale koje sam dobio za svoj rad, ali i nova prilika da odgovorim s novom knjigom.

Zapravo odgovorio sam tako da sam ponovo tiskao moju prvu knjigu:

2. J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu I. / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Drugo izdanje, Zagreb, 2000.

Uz nju sam tiskao i drugi dio u kome sam dao komentare na tu njegovu novu knjigu, ali i cijeli naš razgovor s radija *Slobodna Europa*:

3. J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologijigenocida hrvatskih autora*, Zagreb, 2000.

Australski Hrvati su slušali naše sučeljavanje i skupili sredstva da se obje knjige izdaju na engleskom:

4. J. Pečarić, *Serbian myth about Jasenovac*, Zagreb, 2001.

Samo sučeljavanje je dano i u drugim knjigama kao npr. u ovoj:

5. J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž*, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.

Jednu knjigu sam i napisao o samom sučeljavanju:

6. J. Pečarić, *O sučeljavanju Bulajić vs. Pečarić*, Portal dragovoljac.com, 2021.:

http://www.dragovoljac.com/images/minifp/suceljavanje_hazu.pdf

U toj knjizi je dana i moja druga knjiga, dok je prva dana u sklopu knjige:

7. J. Pečarić, *Hrvatski 'luđak' i srpski znanstvenici*, dragovoljac.com, 2023:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/jlphsz.pdf>

U emisiji PRVA SRPSKA TELEVIZIJA JUTRO NA PRVOJ u kojoj su sudjelovali ministar Vlade republike Srbije Đorđe Milićevićem, predsjednik Srpske lige Aleksandar Đurđev i Predrag Marković, 'istoričar' govorilo se i o mojoj knjizi:

8. *Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac*, Zagreb, 2023., str. 472.

Internet izdanje:

<https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2023/06/trostrukijasenovac-za-cip.pdf>

Pokazalo se da se u Srbiji boje da je knjigu pomogla tiskati hrvatska vlast tj. da je hrvatska vlast odlučila zastupati hrvatske a ne velikosrpske interese:

<https://www.prva.rs/web-tv/emisija/jutro>

https://fb.watch/ma62FMHU_x/

Emisija počinje s tvrdnjom kako „sada Hrvati tvrde da su zločini u Jasenovcu velikosrpski mit“.

Smiješno smještanje moje prve knjige koju sam objavio prije 25 godina u današnje vrijeme, pa kada je svoje neznanje – meni na zabavan način - ravnatelj 'istorijskog' instituta u Beogradu pokazao tvrdnjom da sam ja luđak, morao sam im se narugati tom knjigom o 'luđaku'.

Krsnik me zapravo podsjeća da bih trebao raditi i na knjizi o ideologiji genocida Cohen-Pečarić.

A već slijedeće godine sam je mogao iskoristiti i objaviti moju polemičku knjigu zahvaljujući kojoj sam u knjizi Goldsteinovih „Holokaust u Zagrebu“, Zagreb 2001. dobio veliko priznanje jer su pisali o revizionistima u povijesti i poslije Utemeljitelja RH akademika Franje Tuđmana dobio najveći prostor u toj knjizi. Još je ljepše to istakao dr. sc. Ivo DRobilica u *Globusu*, 20. rujna 2002.:

Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također član HAZU, velecijenjeni akademik Josip Pečarić.

Ne zaboravimo da je moja prva knjiga bila odgovor na knjigu dr. Milana Bulajića „Tuđmanov Jasenovački mit“.

Kao što je velikosrpskoj politici bila važna laž o Jasenovcu zbog 'dokazivanja' genocidnosti hrvatskog naroda, tako je i povjesničaru Franji Tuđmanu bilo jasno da mora raditi na razotkrivanju te laži. Zbog toga je na kraju i robijao.

<https://www.dragovoljac.com/index.php/obavijesti/39050-knjiga-o-buducem-akademiku-koji-je-uklonio-tudmanovu-bistu>

Ali zato je i kao povjesničar i kao vojnik mogao i biti Utemeljitelj RH!

Na kraju još jedna zanimljivost o mojim knjigama u kojoj se opet spominje i jedna moja knjiga o Radnom logoru „Jasenovac“,

Naime nalazim na internetu zanimljivu informaciju o mojim knjigama:

Buy Uncommon Information From Extraordinary Places
columns

Image View

« 1 »

Results **1-10** of **10**

20 per page40 per page60 per page80 per page400 per page
20 per page

EVIS #	Product Type	Title	Author	Language	Year	Publisher/Producer	Country	Price
2485527B	Print Books	'Bojna Cavoglav e' : Thompsonofobija	Pec aric, Josi p	Croatia n	2022	Josip Pecari c	Croatia	\$47.00
2447269B	Print Books	Dva prijatelja : Stanko Saric	Pec aric, Josi p	Croatia n	2021	J. Pecari c	Croatia	\$39.00
2437930B	Print Books	Ankica Tudman	Pec aric, Josi p	Croatia n	2021	J. Pecari c	Croatia	\$33.00
2431251B	Print Books	Ljeta u Tisnom ; Don Lazar Cibaric	Pec aric, Josi p	Croatia n	2021	J. Pecari c	Croatia	\$47.00
2431080B	Print Books	Akademik Andrej Dujella	Pec aric, Josi p	Croatia n	2021	J. Pecari c	Croatia	\$52.00
2431217B	Print Books	<u>Prof. emeritus</u> <u>dr. sc.</u> <u>Matko</u> <u>Marusic</u>	Pec aric, Josi p	Croatia n	2021	J. Pecari c	Croatia	\$50.00

EVIS #	Product Type	Title	Author	Language	Year	Publisher/Producer	Country	Price
2349806B	Print Books	Je li političari ma kriva matematika?	Pecarić, Josip	Croatian	2019	J. Pecarić	Croatia	\$31.00
2344534B	Print Books	Inequalities and Zipf-Mandelbrot law : selected topics in information theory	Pecarić, Dilda	English	2019	Element	Croatia	\$74.00
2301555B	Print Books	Razotkrivena jasenovacka laž	Pecarić, Josip E.	Croatian	2018	Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac	Croatia	\$47.00
2259514B	Print Books	Nista se jos promijenilo nije	Pecarić, Josip	Croatian	2017	Element	Croatia	\$29.00

Knjige su tiskali u nakladničkoj kući „Element“ s kojim sam se u potpunosti razišao kada su 'zaboravili' naš dogovor oko časopisa koje sam formirao za njih.

Od svih navedenih knjiga oni su mogli prodavati samo onu iz matematike:

9. *Đ. Pečarić, J. Pečarić, (Eds.), Inequalities and Zipf-Mandelbrot law / Selected topics in information theory, Monographs in inequalities 15, Element, Zagreb, 2019., pp 342.*

Za tu knjigu je Ministarstvo dalo „Elementu“ 32.017,00 kn, a mi kao autori nismo dobili nikakav honorar, a nemamo pravo ni prodavati tu knjigu.

Nemamo pravo ni za knjigu kojoj je izdavač *Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac*

Zato sam pitao Predsjednika Društva.

Odgovorio je slijedeće:

Subject: Re: eastview
Date: Mon, 15 Apr 2024 10:01:18 +0200
From: Igor Vukić
To: Josip Pečarić

Dragi Josipe,

Ne znam za ovaj kanal prodaje, nama se nisu nikad obratili.

Pozdrav, Igor

pon, 15. tra 2024. 09:31 Josip Pečarić je napisao:

Igore, Ne znam tko su ovi, ali čini mi se da prodaju neke moje knjige

<https://shop.eastview.com/results/simplesearchdetail?type=101&searchText=pe%C4%8Dari%C4%87&pageindex=1&sort=date%20entered&sorttype=>

Kako su tu i neke koje nitko od mene nije tražio, a jedna je i matematička a ni knjigu o Društvu (Razotkrivena jasenovacka laž) nisam ja nikome dao da prodaje pitam se jeste li vi?

Sve knjige na popisu tiskao je Element, a vjerojatno si pratio 'priču' kako su zaboravili dogovor o vlasništvu časopisa koje sam ja oformio.

Pozz

Joško:

Ali o “Elementu” sam napisao knjige u kojima ima puno i o drugim mojim knjigama:

10. J. Pečarić, *Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi*, dragovoljac.com, 2024.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>

11. J. Pečarić, *Matematička radionica Josipa Pečarića – Split / Prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula*, dragovoljac.com, 2024.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/matematickaradionica.pdf>

Uglavnom, ostala mi je nepoznanica oko svega toga.

Josip Pečarić

Također:

J. Pečarić: Moja Ankica II., Zagreb, 2024., str. 448.

J. Pečarić, 'Ideologija genocida Cohen-Pečarić', Zagreb, 2025., str. 549.

J. Pečarić, Akademik Andrej Dujella i Thompson, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/dujella.pdf>

J. Pečarić Najboljeg ne žele u JUSP Jasenovac / Igor Vukić, 2. Portal Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, 2026.:

<https://drustvojasenovac.wordpress.com/wp-content/uploads/2026/02/vukic-druga-knjiga-1-1.pdf>

KOMENTAR DON KAĆUNKA (AKADEMIK SA H-INDEKSOM NULA? – 2.)

Don Kaćunko uvijek ima duhovite komentare pa mi je žao da ih samo ja mogu pročitati:

Subject: Re: AKADEMIK SA H-INDEKSOM NULA?
Date: Wed, 1 May 2024 23:23:44 +0200
From: Anđelko Kaćunko
To: Josip Pečarić

Zamisli kakav bi to svjetski šou bio,
fratelo moj, da je nesuđena AK-RED
nesuđenom akademiku DR.OBILICI
dala **AKREDITACIJU** za 'bezsmrtnike'... :D

Osobno mislim da je sam čin uklanjanja biste Utemeljitelju RH povjesničaru i akademiku Franju Tuđmanu mnogo gori čin od svakojake pisanije sina Slavka Goldsteina jer je vidljivo i iz ovog komentara don Kaćunka kako on kao profesor povijesti na Filozofskom fakultetu u Zagrebu postao ruglo svojoj profesiji.

Akademija redikula je završno poglavlje knjige:

J. Pečarić, O sučeljavanju Bulajić vs. Pečarić, Portal dragovoljac.com, 2021.:

http://www.dragovoljac.com/images/minifp/suceljavanje_hazu.pdf

AKADEMIJA REDIKULA

**HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA,
ZAGREB, 2014.**

NIKOME NIJE BITNA ISTINA, NEGO INTERESI

MOĆNIKA

AKADEMIJA REDIKULA

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.

FAŠISTI TE NAPADNU, OKUPIRAJU, A KAD IH PRETVORIŠ U
ZEČEVE – PROGLASE TE FAŠISTOM

**J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO
NIJE, ZAGREB, 2017.**

ZA DOM SPREMNI TJ. SMRT FAŠISTIČKOM ANTIFAŠIZMU

JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.

ODGOVOR PREDSEDNIKU DHK-a

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.

IZUZETNO OTKRICE KOLEGE GOLDSTEINA

Evo pisma o Akademiji redikula iz 2012. godine:

"Priatelju, jest da je tužno i ružno ali priznajem nisam se već danima tako zdušno nasmijao. Izvrstan i drag jesi, no ti si vraški duhovit. Braniti prvu certu znanosti u nas – HAZU iskričavom duhovitošću to može samo akademik J. Pečarić i još k tome čovjek je iz havlije matematike. Poznat mi je "znanstveni" opus našeg Ive. Dakle, nije mi nepoznato što je napisao i što su drugi o njegovim "istraživanjima" napisali. Međutim, godinama u našim staleškim krugovima govori se: svaki fakultet i znanstveni institut ima svoga redikula, bar jednoga (podcrtao J.P.). Naš je bio i ostao Ivo Goldstein. Najprije u tom kontekstu mogu shvatiti njegovu želju da uđe pod krov naše nacionalne palače znanosti i umjetnosti. Njegovi zagovornici i rijetki defenzori pripadaju odreda skupini naših redikula. Od vremena do vremena oni postaju glasniji. Na pomolu je, čini se, nova koalicija – Akademija redikula".

I tada je kandidat *DR.OBILICA* dobio skoro trećinu glasova akademika na Izornoj skupštini!

Političarima će odgovarati redikuli u povijesnim znanostima sve dokle god narod bira takve kojima nije najvažniji interes hrvatskog naroda.

Ali zašto je u tome HAZU?

U tekstu ZAHVALA AKADEMIKINJI DUBRAVKI ORAIĆ TOLIĆ postoji i slijedeći dio o povjesničaru koji je drugoplasirani na Scopusovoj listi 78 znanstvenika iz HIP-a:

DAVOR MARIJAN: POJAM REVIZIONIZAM BIO JE U SFERI MARKSIZMA, U HRVATSKU GA JE UVEO SLAVKO GOLDSTEIN

napisao Luka Šarić

'Otac' prozivanja za povijesni revizionizam bio je Tuđmanov politički protivnik Slavko Goldstein, osoba bez formalnog povijesnog obrazovanja, i njegov slučaj pokazuje kako dobro umreženi medijski interesi mogu od besmislice napraviti pitanje 'životne važnosti', da ne kažemo nacionalnog interesa. Međutim, njegove su teze neprihvatljive u znanosti. Prozivanja za revizionizam u znanosti, pa tako i u historiografiji, apsurdna su jer, kako primjećuje M. Gross, 'svaki iskaz zastaruje i zahtijeva reviziju'. Što je znanost bez revizije? Jesu li znanstvenici koji rade reviziju revizori ili revizionisti – pitanje je za uzaludno gubljenje vremena.

Marijan zaključuje kako je pojam „povijesni revizionizam“ blizak samo onom krugu ljudi koji ne vide nikakvu potrebu niti smisao dovođenja u pitanje slike Drugog svjetskog rata. Iznimka je jedino, navodi Marijan, brojka stradalih u Jasenovcu koja je smanjena sa 700 000 na 83 do 100 000. Međutim, i ta je brojka neutemeljena i nije nastala na povijesnim i drugim znanstvenim istraživanjima. Upornim ponavljanjem, piše Marijan, nova brojka ubijenih u Jasenovcu postala je prihvaćenom u dijelu društva. Optužbama za povijesni revizionizam nastoji se obeshrabriti povjesničare u njihovim istraživanjima i propitivanjima povijesti. Stoga je revizionizam

„sfera dnevne politike, ali ne i znanosti“, zaključuje Marijan. Na kraju dodaje i kako povjesničar koji nije revizionist nema što tražiti u znanosti. Najbolje bi mu bilo ući u politiku i novac poreznih obveznika koji se ulijeva u historiografiju prepustiti onima koji nisu lijeni „uroniti u archive“.

Tko su danas „sinovi“ prozivanja za povijesni revizionizam u Hrvatskoj? Jedan od najvećih je i doslovni sin Slavka Goldsteina, profesor povijesti na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, Ivo Goldstein. Zabrinut za „agresivni“ povijesni revizionizam, Ivo se „prekvalificirao“ iz medijevista i bizantologa u povjesničara 20. stoljeća. Međutim, na tom polju pokazao se amaterom kao što je bio i njegov pokojni otac. Ivo je pisao o Titu, Bleiburgu, Jasenovcu, partizanima i Tuđmanu grubo kršeći pravila povijesne struke i pokazujući iznimnu intelektualnu i profesionalnu lijenost u svojim knjigama, čija je svrha u prvom redu ionako bila braniti „tekovine antifašizma“, partizanski pokret i „državnika“, ne diktatora, Tita.

<https://www.popodnevnik.hr/blog/davor-marijan-pojam-revizionizam-bio-je-u-sferi-marksizma-u-hrvatsku-ga-je-uevo-slavko-goldstein/234>

U HAZU sigurno ne razmišljaju o istinskim znanstvenicima kao što je Davor Marijan jer on zapravo govori kako je nekim kolegama akademikima mnogo važnije mišljene neškolovanog amatera povjesničara od istinskog hrvatskog znanstvenika.

A Davor Marjan i drugi tzv. revizionisti su istinski znanstvenici u povijesnim znanostima kojima kojima je važnija znanost od osobne koristi i poput Tuđmana govore o istini bez obzira što su očito svjesni da kao takvi neće biti akademici. Tuđmanu je to bio najmanja kazna, a i sam se odrekao članstva u Akademiji vjerujući da je to u interesu Instituta kojemu je bio na čelu. Andić se samo pridružio redikulima u povijesnoj znanosti. Rugao se Akademiji što je izabrala – kako je nesuđeni *akademik DR.OBILICA* nazvao člana Akademije dr. sc. Franju Tuđmana rodonačelnikom povijesnog revizionizma.

Jedno poglavlje moje knjige REVIZIONISTI U HAZU, Zagreb 2020. je o tome:

TUĐMAN IM JE RODONAČELNIK POVIJESNOG „REVIZIONIZMA“

NAJVEĆI REVIZIONIST IM JE TUĐMAN!

ACADEMICIAN JOSIP PEČARIĆ: TUĐMAN – THE CHIEF
REVISIONIST

PRVI STUP MOJE HRVATSKE

ANTE BIRIN: GOLDSTEINOVA HISTORIOGRAFSKA
METODOLOGIJA – OGLEDAN PRIMJER ZATUCANJA
POVIJESNIH ISTINA

TOMISLAV VUKOVIĆ: TOBOŽNJI BORCI PROTIV REVIZIONIZMA
SKUPA S IDEOLOŠKIM EGZEKUTORIMA TRUJU HRVATSKU
JAVNOST I HISTORIOGRAFIJU

TOMISLAV VUKOVIĆ O SUDSKIM TUŽBAMA DR.

GOLDSTEINA: UHODANI OBRAZAC ZA PRETRPLJENE ‘BOLI’
DR. SC. ANTE BIRIN O TUŽBI IVE GOLDSTEINA: ‘SUDSKIM
PUTEM POKUŠAVA ZASTRAŠITI MENE I DRUGE
NEISTOMIŠLJENIKE’

IZUZETNO OTKRIĆE KOLEGE GOLDSTEINA

STJEPAN RAZUM: BIO JE DRŽAVNIK IZ NARODA I ZA NAROD,
DANAS SU NAM POTREBNI POLITIČARI KOJI ĆE SE
NADAHNJIVATI NA NJEGOVU PRIMJERU

MILE PLETIKOSA: REVIZIONIZMI

Kada bi redikule u povijesnim znanostima mogli smatrati znanstvenicima Dr.Obiličina tvrdnja bi bila istovjetna s tvrdnjom da je akademik Franjo Tuđman najveći hrvatski povjesničar. A nekada i redikuli pogode, zar ne? Istina ne razumiju – ali pogode.

Zapravo bih trebao biti zahvalan Dr.Obilici jer ponajbolje objašnjava zašto smatram akademika Franju Tuđmana najvećim hrvatskim znanstvenikom. Naime mene se ne može smatrati nepristranim, ali kada nas u tako nešto

uvjeravaju – svojim napadima - *Tuđmanovi politički protivnici* onda je to samo potvrda i moje nepristranosti.

Problem je što u Akademiji nemamo redikula, ali se neki uporno trude da takva postane cijela Akademija.

Vidjet ćemo na Izornoj skupštini je li Akademiji u interesu biti Akademija redikula.

Možda se doista mora pokazati kako podržavaju političare u RH kojima nije važan nacionalni interes, a koje narod bira, jer danas čak u Srbiji poneki počinju uviđati i objavljivati podatke.

O tome piše Tomislav Vuković u „Hrvatskom tjedniku“ od 2. 5. 2024, u članku: KATOLIČKA JE CRKVA U SRBIJI SPAŠAVALA ŽIDOVE - NADBISKUP JOSIP UJČIĆ RADIO JE U SRBIJI ISTO ŠTO I STEPINAC U HRVATSKOJ.

Neki i u Srbiji počinju razumijevati kako bez revizije nema znanosti pa je nadnaslov teksta koji Vuković komentira *O novom čitanju istorije*.

U tom tekstu 'srpskog revizioniste' spominju se i neki povjesničari iz HIP-a kojima u zagradi dajem poredak Scopusovoj na listi, broj znanstvenih radova i h-indekse:

Jure Krišto (4.; 11 radova; h-index 2),

Nikica Barić (5.; broj radova 10; h-index 1),

Miroslav Akmadža (15.; broj radova 8; h-index 1), i

Mario Jareb (41.; 4 rada; h-index 1)

Jasno je da oni ne mogu biti akademici u HAZU. Ipak ne spadaju u grupu onih znanstvenika u HIP-u koji su u grupi najslabije plasiranih po Scopusu u tom Institutu.

Ili se varam: Ne mogu biti jer nisu uklonili bistu rodonačelniku povijesnog „revizionizma“?

Josip Pečarić

<https://bezcenzure.hr/vlad/komentar-don-kacunka-akademik-sa-h-indeksom-nula-2/>

AKADEMIK SA H-INDEKSOM NULA? – 4. (POĐITE U BOKU I DOPUSTITE DA VAS UBIJE TA NEIZRECIVA LJEPOTA)

Podnaslov ovog teksta je uzet iz „Hrvatskog tjednika“ od 2.5.2024. Čini mi se da je sam zaslužio da počnem ovaj tekst s 'pričom' o tom podnaslovu. Kako je autor teksta s tim naslovom dr. sc. Domagoj Vidović o kome sam pisao pišući o mojoj Ankici (dao i cijelu njegovu biografiju) zatražio sam od njega taj tekst:

Subject:ht

Date: Thu, 2 May 2024 11:08:55 +0200

From: Josip Pečarić

To: Domagoj Vidović

*Pošalji mi tekst iz HT (naslov si izabrao da rasplačeš nas Bokelje:)).
Poslat ću ga na moje adrese u subotu - takav je dogovor s Ivicom za
tekstove iz HT-a.*

Pozz

Joško

Evo njegovog odgovora (Ivica kojega spominje je glavni urednik HT-a Ivica Marijačić):

Subject:Re: ht

Date: Thu, 2 May 2024 13:58:29 +0200

From: Domagoj Vidović

To: Josip Pečarić

Poštovani akademike Pečariću,

*evo teksta. Uvijek mi je užitak biti dolje, bome se nadam da ću nekad
smoći sredstava za nekih dvadesetak kvadrata...*

Naslov je stavio Ivica, moj je bio nešto neutralniji, tako da Ivici idu sve pohvale za izbor.

Pozdrav

Domagoj

Zapravo je prekrasno vidjeti kako ima u RH takvih znanstvenika koji nisu rodom iz Zaljeva hrvatskih svetaca koji danas tako pišu o mojoj Boki.

Sjećam se kako zbog memoricida nad hrvatskim narodom kada smo u pitanju Hrvati Boke kotorske malo je tko o nama u Hrvatskoj uopće i znao. To je natjeralo mene matematičara (istina 'priučenog') da počnem pisati, a vrlo brzo mi se pridružila Ankica jer sam ja počeo komentirati i druge antihrvatske tekstove pa je ona bila isključivo vezana za povijest Boke. Veliku podršku smo imali od Anta Belje koji je Ankicu i zaposlio da radi na tome i od tadašnjeg ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest dr. sc. Mirka Valentića. U HIP-u je Ankici i bilo radno mjesto, a mentor joj je bio Zdravko Dizdar.

Rezultat je i poznata priča o meni kao piscu odgovora „Srpski mit o Jasenovcu“ iz 1998. na knjigu beogradskog 'genocidologa' dr. Milana Bulajića „Tuđmanov Jasenovački mit“. Odgovora u režiji Ankica-Dizdar-Beljo-Valentić.

Iako sam već tada bio Član suradnik HAZU dr. Valentić me je – vjerovali ili ne - pozivao da postanem član njegovog instituta.

Valentić je bio taj bez čije potpore ne bih ni sudjelovanju u sučeljavanju s Bulajićem na radiju „Slobodna Europa“. Na tom sučeljavanju se Bulajić baš i nije dobro proveo pa je objavio i novu knjigu u kojoj su mi dane vjerojatno najveće pohvale jer je pisao o „Ideologiji genocida Cohen Pečarić“ i tvrdio da su Cohenova knjiga „Srpski tajni rat“ i moja knjiga dvije najantirsrpskije knjige u povijesti. Odgovorio sam i na tu Bulajićeve knjigu 2000. godine i na predstavljanju najavio da će njegovu ulogu od njega preuzeti njegovi učenici u RH.

Tada je već bilo jasno da su to Goldsteini, jer je tata Slavko već (onako po srpski tj. koristeći očitu laž) uspio da Hrvatski državni sabor ne usvoji *IZVJEŠĆU O RADU Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od*

osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine. Na tu laž upozoravao sam u nizu tekstova i na kraju objavio i knjigu:

J. Pečarić, *Kazimir Sviben / O Goldsteinovoj prevari*, dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/sviben.pdf>

Između ostalog i zato sam vam u mom prethodnom tekstu dao i Prilog iz koga se vidi koliko su uspješne u RH 'srpske' laži o izvedbi tate Slavka:

Godine 1992. novonastala neovisna hrvatska vlada formirala je komisiju za istraživanje svih zločina počinjenih tijekom Drugog svjetskog rata i jugoslavenskog razdoblja.

Njegovo konačno izvješće iz 1999. utvrdilo je da je u Jasenovcu umrlo ukupno 2238 osoba.

KONAČNO IZVJEŠĆE im je IZVJEŠĆE OD OSNUTKA (11. VELJAČE 1992.) DO RUJNA 1999. GODINE.

Te godine nas je napustio i UTEMELJITELJ RH akademik Franjo Tuđman, i tata Goldstein kao izuzetni neškolovani povjesničar uvede u hrvatsku stvarnost marksistički pojam revizionizam (= zabrana revidiranja laži u povijesti), kako nam je objasnio drugi s Scopusove liste znanstvenika iz HIP-a dr. sc. Davor Marijan. O tome sam pisao u drugom nastavku:

KOMENTAR DON KAČUNKA (AKADEMIK SA H-INDEKSOM
NULA? – 2.)

<https://bezcenzure.hr/vlad/komentar-don-kacunka-akademik-sa-h-indeksom-nula-2/>

Kad može proći laž o Izvješću, zašto ne bi i marksistički pojmovi kojima se kriminalizira i samo ukazivanje na te laži. A onda se kao najvećeg revizionistu može optužiti Utemeljitelj RH akademik Franjo Tuđman.

Gdje je tu HAZU? Zar u njoj nema kolega koji nešto i razumiju? Zar je doista bilo teško razumjeti da IZVJEŠĆE O REZULTATIMA RADA U NEKOM RAZDOBLJU nije KONAČNO IZVJEŠĆE?

Da, Akademija je reagirala tako da je poslije 12 godina predložila Dr.Obilicu za akademika. A danas imamo i novog sličnog kandidata kome je Tuđman amater pa mu je uklonio i bistu čim je postao ravnatelj podružnice HIP-a u Slavonskom Brodu.

Akademija se valjda mora opravdati što je primila za akademika dr. sc. Franju Tuđmana i prije 12 godina kada je tatin sin uvjerio neke ugledne akademike da je laž istina i da nije amater neškolorani povjesničar njegov tata već dr. povijesnih znanosti akademik Franjo Tuđman pa se to ponavlja i danas. Istina prije 12 godina to im baš nije uspjelo ali sada imaju boljeg kandidata koji je po Scopusu gori i od tate Slavka, i od Dr.Obilice. Ne bavi se istim područjem znanosti ali objavljuje svoja priglupa objašnjenja zašto ne treba HIP u Zagrebu imati ime amatera Tuđmana, a zapravo pokušava sebe opravdati zašto je jedini ravnatelj u RH, čiji je UTEMELJITELJ akademik Tuđman, koji je uklonio Tuđmanovu bistu.

Razumijem zašto političarima dobro dođe i laž kada im je ona u interesu. Ali ne razumijem kada ljudi sa znanstvenim titulama prihvate uloge redikula. A što reći kada u Akademiji imamo takve, pa poslije Dr.Obilice predlažu i novog sličnog i uspješnijeg kandidata koji nam se nije samo narugao što smo za akademika izabrali Tuđmana već je uklonio i njegovu bistu iz instituta čim mu je postao ravnatelj.

Iako nisam prihvatio poziv dr. Valentića za prelazak s Fakulteta u HIP ipak smo i Ankica i ja bili članovi njegovog instituta iako je Ankica bila zaposlena u Beljovom HIC-u, a ja sam ostao na Sveučilištu. Siguran sam da bi i moju Ankicu pogodio i ovaj današnju udar Akademije na HIP kada predlažu onog koji je po Scopusu među najslabijim njihovim znanstvenicima. Istina to je i priznanje jer među onima s kojima smo se mi poznavala ne bi mogli naći nikoga koji bi uklonio Tuđmanovu bistu i negirao Tuđmana kao povjesničara i na taj način se rugao Akademiji koja je Tuđmana izabrala.

Ankici su se poslije promjene vlasti 2000. zahvalili tako da je ostala bez posla i bez mirovine, pa je praktično tada i prestao njen rad u povijesti – dvije godine nakon što se pojavila moja knjiga „Srpski mit o Jasenovcu“ koja je nastala zahvaljujući njoj. Zato je sjajno što danas u RH imamo i one koji se bave Bokom kao Domagoj Vidović.

Zato sam ovom svom tekstu dao podnaslov o njegovom najnovijem članku o Boki. Jer da nije bilo Ankičinog rada na povijesti Boke, pitanje je bili ovih mojih tekstova uopće i bilo. Da nije bilo „ideologije genocida Cohen Pečarić“ i „jedne od najantisrpskih knjiga u povijesti“ ne bih ni ja postao

„revizionist“ i tako se našao na udaru marksitičke ideologije u RH koju nam je uveo neškolovani amater povjesničar tata Slavko. Prije 23 godina HAZU nije postala Akademija redikula. A danas? Vidjet ćemo uskoro.
Josip Pečarić

<https://bezcenzure.hr/vlad/akademik-sa-h-indeksom-nula-4-podite-u-boku-i-dopustite-da-vas-ubije-ta-neizreciva-ljepota/>

Također:

J. Pečarić: Moja Ankica II., Zagreb, 2024., str. 448.

J. Pečarić, 'Ideologija genocida Cohen-Pečarić', Zagreb, 2025., str. 549.

J. Pečarić, Ante Beljo, dragovoljac.com., 2026.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/beljo.pdf>

PREDSTAVLJANJE KNJIGE „BISKUP DR. SC. MILE BOGOVIĆ“ U ZAGREBU

Zahvaljujem se svima nazočnim na današnjem predstavljanju. Veliko hvala Zavičajnom društvu Sinac iz Zagreba i Narodnom Sveučilištu Dubrava što su organizirali i omogućili današnje predstavljanje knjige „Biskup dr. sc. Mili Bogović“. Posebna zahvalnost predstavljaču prof. dr. sc. Anti Beženu. Počeo sam rad na ovoj knjizi još dok je biskup bio živ, a završili smo je zajedno don Anđelko i ja nakon njegove smrti. Objavili smo je s posvetom:

Uspomeni na velikoga hrvatskog biskupa dr. sc. Milu Bogovića

U današnjoj Hrvatskoj mala je vjerojatnost da će država pomoći tiskanje knjiga koje se odnose na domoljubni rad niza izuzetnih Hrvata. Jedan od takvih je biskup Bogović. Vjerujemo da će rezultati nedavnih izbora pomoći da se i to promjeni.

Moj doprinos u tome je da sam pisao knjige o svojoj suradnji s nizom izuzetnih Hrvata u domoljubnom radu odnosno ako sam u svojim knjigama imao dovoljno tekstova u kojima se govori o njima pa se mogla napraviti takva knjiga o njima.

Osim ove knjige o biskupu Bogoviću i slijedeće knjige su o našim biskupima:

J. Pečarić, *Četvrti stup moje Hrvatske / Biskup dr. Vlado Košić*, Zagreb, 2019. str. 398.

Pečarić, *Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić*, Portal dragovoljac.com, 2020.

J. Pečarić, *Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić – Druga knjiga*, dragovoljac.com, 2023.

J. Pečarić, *Biskup dr. sc. Vlado Košić / Četvrti stup moje Hrvatske 2.*, dragovoljac.com, 2024.

i printano izdanje: Zagreb, 2024., str. 710.

J. Pečarić, *Jubileji Biskupa Košića*, Zagreb, 2024., str. 224.

J. Pečarić, *Biskup Josip Mrzljak*, dragovoljac.com, 2024.

O jednoj poruci kardinala Kuhariću je knjiga:

J. Pečarić, *Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima*, dragovoljac.com, 2023.:

U planu mi je knjiga o njemu u kojoj će biti i drugi tekstovi iz mojih knjiga. S don Kačunkom radim na knjizi o biskupu Jezerincu.

Nadam se i mojoj knjizi o biskupu Anti Ivasu.

Svi oni su dali izuzetni doprinos hrvatskoj borbi za neovisnost.

Trebam li uopće upozoriti i na moju knjigu o blaženom Stepincu:

J. Pečarić, *Branili smo Stepinca*, Portal dragovoljac.com, 2021.

U ovoj knjizi je o toj mojoj suradnji s biskupom Bogovićem dano u prvom od tri poglavlja:

BISKUP BOGOVIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA.

A u toj našoj suradnji meni je od posebnog značaja Biskupovo sudjelovanje u otvorenim pismima.

Prvo takvo pismo je bilo u povodu štrajka glada Branimira Glavaša. Apel SPASITE ŽIVOT BRANIMIRU GLAVAŠU I OMOGUĆITE MU OBRANU SA SLOBODE iz 2006., a potpisali su ga biskupi: Mile Bogović, Valentin Pozaić, Želimir Puljić, Želimir Puljić i Marin Srakić i 19 akademika. Skupljao sam potpise u petak poslijepodne, u subotu u 10 sati sam ga poslao HINI. HTV je naš «Apel» dao kao prvu vijest u svom Dnevniku u 12h, a već tog istog subotnjeg poslijepodneva Glavaš je stigao u svoj Osijek.

Dvije godine kasnije biskup Bogović je potpisnik i dva pisma u povodu napada na Marka Perkovića Thompsona:

PISMO THOMPSONU i

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERTA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA.

I ti napadi traju doslovno do današnjeg dana.

Tri godine kasnije 2011. biskup Bogović je potpisnik dva otvorena pisma:

PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA i PROSVJED ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET REPUBLIKE HRVATSKE

Prvo se odnosilo na sramotni sud u Haagu i naše generale Gotovinu i Markača za koje znamo da su na kraju oslobođeni. Kada smo ga poslali

prvi put potpisalo je nas 20 biskupa i akademika i supotpisalo još preko 4000 naših ljudi.

Zadnje pismo koje je potpisao biskup Bogović je iz 2015.

PISMO HAZU

Ono se odnosi na laži o Jasenovcu koje su i danas sveprisutne u RH. Potpisalo ga je veliki broj uglednih Hrvata. Na primjer: nadbiskup Marin Barišić, biskupi Vlado Košić, Mile Bogović, Valentin Pozaić, Ante Ivas, Josip Mrzljak i deset akademika.

Svi znamo da i danas vlast i veliki dio oporbe podržava laži o Jasenovcu. Hoće li se i to promijeniti kao posljedica rezultata nedavnih izbora?

Tako i danas točnije prekosutra imamo Izbornu skupštinu u HAZU na kojoj je jedan od kandidata kao ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest u Slavenskom Brodu uklonio ranije postavljenu bistu Utemeljitelju RH dr. Franju Tuđmanu.

Biskup Bogović je bio povjesničar. Suradivao je i s uglednim hrvatskim povjesničarima pa ima preko 100 radova indeksiranih u Google Scholaru i čini se oko 300 citata.

U Crosbiju ih ima puno manje zato što vjerojatno nije bio zainteresiran za upisivanje (pa su upisani samo radovi gdje je imao koautore koji su ih vjerojatno upisali), a i dio njegovih radova je iz vremena prije postojanja Crosbija.

Po svemu tome on vjerojatno nije mogao biti niti je bio zainteresiran da bude akademik,.

Ali kako je onda kandidat onaj iz HIP-a koji pripada grupi s najmanjim h-indeksom od svih znanstvenika u HIP-u? I još uzima pravo javno suditi jednom izabranom hrvatskom akademiku. On drži i lekciju akademikima koji su potpisnici zahtjeva da HIP u Zagrebu dobije Tuđmanovo ime. A neki od njih su na listi najutjecajnijih znanstvenika u svijetu prema Sveučilištu u Stanfordu (SAD): On im drži lekciju o znanstveniku akademiku Franju Tuđmanu priglupom tvrdnjom kako bi davanje imena Institutu po njemu izazivalo sumnju u objektivnost znanstvenika iz tog instituta kada pišu o Tuđmanu. Jak znanstvenik koji ne vidi da samo tvrdi kako to što se taj Institut nalazi u državi kojoj je Utemeljitelj akademik Franjo Tuđman ne bi moglo izazvati takvu sumnju jer je Tuđman

Utemeljitelj te države, tj. po to kandidatu ipak je ime povijesnog instituta mnogo značajnije od biti Utemeljitelj te države. Utemeljitelj te države kojemu je on prethodno uklonio bistu kada je postao ravnatelj Instituta koji je nastao zahvaljujući tom Franju Tuđmanu i nekim od potpisnika pisma o davanju Tuđmanovog imena HIP-u Zagreb.

Hoće li doista HAZU na Izornoj skupštini sebe proglasiti Akademijom redikula?

Je li doista osnovni uvjet za izbor povjesničara za akademika: Napadati akademika Franju Tuđmana jer on je rodonačelnik revizionizma tj. kako su to sjajno definirali dva doktora računalskih znanosti M. Koić i Nikola Banić ZNANSTVENOG REVIZIONIZMA. Za razliku od neznanstvenog POLITIČKOG AKTIVIZMA kojem pripadaju oni 'istoričari' koji ne znaju što znači revizija u znanosti.

Zapravo oni koji napadaju na takve priglupе načine akademika Franju Tuđmana rugaju se samoj Akademiji koja ga je izabrala. Treba uništiti sve što je hrvatsko, zar ne? A biskup Bogović se itekako borio za to hrvatsko! O tome govori ova knjiga!

Jasno je onda zašto je nekima bio dobar i Ivo Drobilica. Ali ipak prije 12 godina nije uspio postati akademik iako mu je tata Slavko kao povjesničar AMATER bez fakultetske diplome bio tada posebni savjetnik Predsjednika Vlade RH i koji je po hrvatskom povjesničaru Davoru Marijanu pojam revizionizam koji je bio u sferi marksizma, uveo u Hrvatsku. A Davor Marijan je drugi na Scopusovoj listi povjesničara iz HIP-a najboljih u HIP-u po h indeksima, a h-indeks našeg kandidata je 0 (NULA).

Da, važno je samo napadati Utemeljitelja RH.

I danas!

Jedan od akademika koji je potpisnik zahtjeva *da se Franju Tuđmana i službeno proglasi utemeljiteljem Republike Hrvatske* veliki hrvatski književnik akademik Luko Paljetak nas je napustio. Na moj komentar o tome

(<https://bezcenzure.hr/toptema/hrvatski-knjizevnik-sinisa-posaric-o-luku-paljetku/>) hrvatski književnik i general Ivan Tolj mi je napisao:

Dragi Joško, hvala Ti da si sjetio Podstrane i našega druženja s pokojnim Lukom Paljetkom. Neka je pokoj vječni ovome zaslužnome hrvatskome

književniku i Tvome kolegi, našem prijatelju, akademiku Paljetku. I slava mu! I laka mu bila hrvatska i dubrovačka gruda, koju je toliko ljubio. Da, bio je potpisnik onoga našega pisma i apela da se Franju Tuđmana i službeno proglasi utemeljiteljem Republike Hrvatske. Njegovim odlaskom i to pismo dobiva na još većem značenju. Oni u vlasti, koji su trebali i morali prihvatiti našu inicijativu i na to, između svega ostaloga, su se oglušili... Ništa čudno, zar ne? Međutim, unatoč njihovoj indiferentnosti i oglašivanju, hrvatska javnost sve više prihvaća tu povijesnu činjenicu o Utemeljitelju i vođi hrvatskoga naroda. Jasno, ni to nije bez Tvoga neumorna zalaganja da se mnoge hrvatske "krive Drine" isprave. Pozdrav, Ivan Tolj

Kako smo na prošlim izborima imali skandal kada smo izabrali jednu Članicu suradnicu, pa su se oni koji su je predložili pravdali kako nisu znali da je ona POTPISNICA DEKLARACIJE O TZV. 'ZAJEDNIČKOM JEZIKU', ovaj put sam – vjerujem – na vrijeme upozorio kolege i knjigom: J. Pečarić, *Napadaju Tuđmana – Da umreš od smijeha / HAZU i Tuđmanova bista*, dragovoljac.com, 2024.:
HVALA!

Josip Pečarić

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/39468-predstavljanje-knjige-biskup-dr-sc-mile-bogovic-u-zagrebu>
<https://bezccenzure.hr/toptema/predstavljanje-knjige-biskup-dr-sc-mile-bogovic-u-zagrebu/>

Također:

J. Pečarić, Biskup Ante Ivas i Thompson, dragovoljac.com., 2025.:
<https://www.dragovoljac.com/pecaric/ivasthompson.pdf>

TKO ĆE ODGOVARATI ZBOG PROTUHRVATSKIH LAŽI JUSP JASENOVCA? DRAGOVOLJAC.COM, 2024.

ZNANSTVENI REVIZIONISTI I POLITIČKI AKTIVISTI

Povjesničar Davor Marijan je svojim tekstom o priglupim napadima na tzv. revizioniste pokazao kako je jadna pozicija onih koji kroz cijelo vrijeme zastupaju 'teoriju' kako povijest nije znanost jer ono što je Partija odredila da je apsolutna istina to se ne smije revidirati:

Davor Marijan: Pojam revizionizam bio je u sferi marksizma, u Hrvatsku ga je uveo Slavko Goldstein

Koliko smo puta na malim ekranima ili na sučeljavanjima povjesničara, političara i javnih osoba čuli optužbe za „revizionizam“, kada se raspravljalo o temama iz nedavne hrvatske povijesti? Što je točno revizionizam? Nevezano za povijesnu znanost, nešto revidirati znači preispitati, ponovno staviti na test i dodatno provjeriti. U tom postupku moguće je i dobiti potpuno nova saznanja, suprotna od onih koja su prije toga bila smatrana istinom. U hrvatskoj historiografiji pojam revizionizam uglavnom sa sobom nosi negativne konotacije, odnosno riječ je o etiketi kojom se diskvalificiraju nečija nova otkrića, pa i sam povjesničar kao znanstvenik, ako se usudi dirnuti u zadane povijesne dogme, najčešće između 1941. i 1990. godine.

Povjesničar Davor Marijan s Hrvatskog instituta za povijest, najpoznatiji po svojim istraživanjima Domovinskog rata i bogatoj znanstvenoj

bibliografiji, napisao je pregledan rad o revizionizmu u kojemu je odlučio revidirati pojam revizionizma kako ga tumače naši povjesničari omiljeni u televizijskim studijima i redcima najutjecajnijih dnevnih novina i portala, te otkriti njegove korijene i specifičnosti u hrvatskoj historiografiji i javnom prostoru. Na Portalu hrvatskih znanstvenih i stručnih časopisa Hrčak možete pronaći njegov cjeloviti članak pod naslovom: „Suvremena hrvatska povijest i nevolje s revizionizmom“. U uvodu Marijan piše kako se pojam „povijesni revizionizam“ u Hrvatskoj pojavio tek početkom 21. stoljeća. Do tada je bio „isključivo u sferi marksizma, što je u slučaju Hrvatske (i Jugoslavije) bila stvarnost od 1945. do 1990. godine“. Marijan odmah na početku identificira „zaslužnu“ osobu za uvođenje tog pojma u lijevo krilo hrvatske historiografije i hrvatskog društva. Riječ je o Slavku Goldsteinu, osobi koja nije niti bila povijesne struke, napominje Marijan. O Slavku Goldsteinu i njegovom prozivanju dr. Franje Tuđmana za povijesni revizionizam nakon 2000. godine Marijan piše: „Devedesetih godina promijenila se vlast u Hrvatskoj, zbilo se rat koji kao izvanredno stanje nije bio pogodan za normalni život, pa ni historiografska istraživanja. Historiografija nije zamrla, a nakon 2000. dio nje etiketiran je povijesnim revizionizmom, a prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman prozivan najodgovornijim za njega. 'Otac' prozivanja za povijesni revizionizam bio je Tuđmanov politički protivnik Slavko Goldstein, osoba bez formalnog povijesnog obrazovanja, i njegov slučaj pokazuje kako dobro umreženi medijski interesi mogu od besmislice napraviti pitanje 'životne važnosti', da ne kažemo nacionalnog interesa. Međutim, njegove su teze neprihvatljive u znanosti. Prozivanja za revizionizam u znanosti, pa tako i u historiografiji, apsurdna su jer, kako primjećuje M. Gross, 'svaki iskaz zastaruje i zahtijeva reviziju'. Što je znanost bez revizije? Jesu li znanstvenici koji rade reviziju revizori ili revizionisti – pitanje je za uzaludno gubljenje vremena.“

Marijan zaključuje kako je pojam „povijesni revizionizam“ blizak samo onom krugu ljudi koji ne vide nikakvu potrebu niti smisao dovođenja u pitanje slike Drugog svjetskog rata. Iznimka je jedino, navodi Marijan, brojka stradalih u Jasenovcu koja je smanjena sa 700 000 na 83 do 100 000. Međutim, i ta je brojka neutemeljena i nije nastala na povijesnim i

drugim znanstvenim istraživanjima. Upornim ponavljanjem, piše Marijan, nova brojka ubijenih u Jasenovcu postala je prihvaćenom u dijelu društva. Optužbama za povijesni revizionizam nastoji se obeshrabrili povjesničare u njihovim istraživanjima i propitivanjima povijesti. Stoga je revizionizam „sfera dnevne politike, ali ne i znanosti“, zaključuje Marijan. Na kraju dodaje i kako povjesničar koji nije revizionist nema što tražiti u znanosti. Najbolje bi mu bilo ući u politiku i novac poreznih obveznika koji se ulijeva u historiografiju prepustiti onima koji nisu lijeni „uroniti u arhive“.

Tko su danas „sinovi“ prozivanja za povijesni revizionizam u Hrvatskoj? Jedan od najvećih je i doslovni sin Slavka Goldsteina, profesor povijesti na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, Ivo Goldstein. Zabrinut za „agresivni“ povijesni revizionizam, Ivo se „prekvalificirao“ iz medijevista i bizantologa u povjesničara 20. stoljeća. Međutim, na tom polju pokazao se amaterom kao što je bio i njegov pokojni otac. Ivo je pisao o Titu, Bleiburgu, Jasenovcu, partizanima i Tuđmanu grubo kršeći pravila povijesne struke i pokazujući iznimnu intelektualnu i profesionalnu lijenost u svojim knjigama, čija je svrha u prvom redu ionako bila braniti „tekovine antifašizma“, partizanski pokret i „državnika“, ne diktatora, Tita.

Uz Goldsteina, doduše ne tako glasno, javljaju se i ostali povjesničari koji su ideološki vezani za komunističko razdoblje i partizansku prošlost svojih predaka. Riječ je o poznatim povjesničarima koje često susrećemo na televiziji – Tvrtku Jakovini i Hrvoju Klasiću. Više vremena provode komentirajući tuđa istraživanja, no što sami pišu radove i „uranjanju u arhive“. Tema koja se danas ne smije dirati je logor Jasenovac koji je i Marijan spominjao. Bilo kakva sumnja u službenu brojku ili karakter logora u lijevom krilu historiografije izaziva zgražanje i osude. S druge strane, kada se „lijevi“ povjesničari uhvate svojih tumačenja i interpretacija povijesti, recimo Domovinskog rata, tada se brane slobodom misli, povijesnim pluralizmom, autonomijom znanosti i sličnim površnim izgovorima. Ne možemo ne primijetiti da se njihov povijesni revizionizam temelji uglavnom na „interpretacijama“, a ne na izvorima i istraživanjima.

Aktualni slučaj povučenog udžbenika povijesti najbolje oslikava hrvatsku historiografsku scenu o čemu je i Marijan ponešto govorio u svom

preglednom članku o revizionizmu u Hrvatskoj. Članak je nastao prije gotovo pet godina, no i danas je aktualan. Kritičari udžbenika nastupili su isključivo znanstveno i argumentima su dokazali kako je udžbenik manipulativan, prožet faktografskim pogreškama i metodološki loš. Riječ je uglavnom o povjesničarima koji ne nalaze put do medija, nemaju emisije na Prisavljju niti javljanja uživo tijekom obljetnica iz nedavne hrvatske povijesti, između ostalog i zato što su u arhivima. Povjesničari koji su zauzeti imidžom u javnosti, nastupima u središnjim dnevnicima i aktivističkim angažmanima nemaju radove i ne mogu intelektualno konkurirati svojim kolegama koji propituju njihove narative. Jedino što imaju jest toljaga zvana povijesni revizionizam. Zato u ovom slučaju povučenog udžbenika imamo struku s jedne strane i aktiviste s druge strane koji se koriste lažnim narativima u medijima, te izbjegavaju protuargumentaciju iz ideoloških razloga. Vrijeme će pokazati hoće li ovaj slučaj povučenog udžbenika revidirati prozivače za povijesni revizionizam. Njihove slabe kompetencije, nepoznavanje elementarnih činjenica iz povijesti i izbjegavanje sučeljavanja sa strukom u opoziciji mogli bi javnosti otkriti kako neki „stručnjaci“ nisu toliko stručnjaci, koliko su ideolozi, aktivisti i neostvareni političari.

<https://www.popodnevnik.hr/blog/davor-marijan-pojam-revizionizam-bio-je-u-sferi-marksizma-u-hrvatsku-ga-je-uveo-slavko-goldstein/234>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/39139-davor-marijan-pojam-revizionizam-bio-je-u-sferi-marksizma-u-hrvatsku-ga-je-uveo-slavko-goldstein>

Dva doktora računarstva su postali poznati u RH svojim računarskim raščlambama raznih popisa žrtava i dokazali da je zvanični popis žrtava u Jasenovcu obična laž. Oni su sjajni definirali pozicije revizionista – nazvali su ih ZNANSTVENIM REVIZIONISTIMA, a tzv. povjesničare koji nisu revizionisti POLITIČKIM AKTIVISTIMA u tekstu objavljen u 'Hrvatskom tjedniku' od 9. 6. 2024.: ZNANSTVENI REVIZIONIZAM PROTIV POLITIČKOG AKTIVIZMA.

Točku na i političkim aktivistima zadao je drugi povjesničar iz HIP-a dr. sc. Vladimir Geiger dokazavši kako na stranicama JUSP Jasenovac postoje zlonamjerne izmišljotine kojima je za cilj 'dokazivanje' genocidnosti hrvatskog naroda.

Naravno problem je u tome što ima jako puno tzv. znanstvenika koji su imali velike koristi u tome. Zato su oni zapravo pokazali kako su u pravu Banić i Koić tvrdeći da su oni samo mali i jadni politički aktivisti. Naime reagirali su slično onome kada je Ivo Drobilica pronašao svoju drobilicu u Jasenovcu. Naime puno puta sam pisao kako u velikosrpskoj politici najveću krivnju imaju oni koji pokazu da je njihova lažu – laž. Što je veća laž krivica je veća. Tako su političkim aktivistima krivi znanstveni revizionisti, a ponajviše je to danas Geiger jer je laž na koju je on ukazao toliko velika da je ravnatelj JUSP Jasenovac morao podnijeti ostavku. U državama koje drže do sebe sigurno bi mnogo gore prošao, ali brojni sljedbenici tvrdnje da povijest nije znanost u dijelu laži koje odgovaraju velikosrpskoj politici prave od njega žrtvu. Zato su svi postali još veći predmet poruge. Izdvojio bih ovdje kolumnu Žarka Ivkovića

NI CRNO NI BIJELO iz Večernjeg lista, , 3. lipnja 2024., str. 8:

*JE LI REVIZIONIST I POLJSKI POVJESNIČAR KOJI JE ISPRAVIO BROJ
ŽRTAVA AUSCHWITZA ?*

(Tekst je dan u uvodnom dijelu)

U Prilozima dajem i tekst Zvonimira Hodaka:

LIPANJ 1941. I LIPANJ 2024.: TREBALO JE SEDAMDESET
GODINA DA SE RASKRINKA JEDNA POVIJESNA LAŽ
[https://direktno.hr/kolumne/lipanj1941-i-lipanj-2024-trebalo-je-
sedamdeset-godina-da-se-raskrinkajedna-povijesna-laz-347159/](https://direktno.hr/kolumne/lipanj1941-i-lipanj-2024-trebalo-je-sedamdeset-godina-da-se-raskrinkajedna-povijesna-laz-347159/)

HRVATI BURNO REAGIRALI NA TVRDNJU ZVONIMIRA
HODAKA: 'ISTINA JE U PRIČAMA STIPE MESIĆA'

<https://direktno.hr/direkt/hrvati-burno-reagirali-na-tvrđnju-zvonimira-hodaka-istina-je-u-pricama-stipe-mesica-347262/>

Teško je i političarima koji su do sada, iako članovi HDZ-a koju je osnovao povjesničar Franjo Tuđman koji je i sam stradao zbog istine o Jasenovcu, zastupali teze neškolovanog povjesničara amatera Slavka Goldsteina. Tako političarka iz te stranke koja na svojim rukama ima i krv mog dragog prijatelja generala Slobodana Praljka i dalje čvrsto ostaje na pozicijama laži. A to je nezgodno jer su u koaliciji stranke koja okuplja tuđmaniste. Zato u Prilozima dajem tekstove:

OBULJEN KORŽINEK O JASENOVCU: OČEKIVALI SMO DA ĆE
POGREŠKE BITI RANIJE OTKLONJENE

<https://narod.hr/hrvatska/obuljen-korzinek-o-jasenovcu-ocekivali-smo-da-ce-pogreske-biti-ranije-otklonjene>

KUKAVICA UPOZORIO OBULJEN KORŽINEK: PLJUNULI STE NA
RAD FRANJE TUĐMANA, PREISPITAJTE SVOJ MANDAT I RAD!”
[Kukavica upozorio Obuljen Koržinek: Pljunuli ste na rad Franje
Tuđmana, preispitajte svoj mandat i rad!” - Dalmacija News](#)

Zato kao zadnji prilog dajem i tekst dvojice doktora znanosti Koića i
Banića:

KOIĆ I BANIĆ O OSTAVCI RAVNATELJA JASENOVCA: JEDAN
MANJE, KAMO DALJE?

<https://narod.hr/hrvatska/koic-i-banic-o-ostavci-ravnatelja-jasenovca-jedan-manje-kamo-dalje>

Josip Pečarić

Također:

J. Pečarić i Z. Hodak, Smiješni 'istoričar' i Jasenovac / Prof. dr. sc. Hrvoje Klasić, 2. dio“ dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/klasic2.pdf>

**DR. SC. VLADIMIR GEIGER,
DRAGOVOLJAX.COM, 2024.**

PANIKA ZBOG PROJEKTA 'SNOVI'

Poslije Budaletine javio se i Viktor Ivančić koji je sada kolumnist lista Srpske nacionalne manjine u RH "Novosti".

Da one nacionalne manjine čiji su sunarodnjaci izvršili fašističku agresiju na Hrvatsku, koja je prethodno bila razoružana. Bila je razoružana jer oni moćnici koji su ih podržavali znali su kako Srbi nikada nisu dobili neki rat koji su sami vodili, i u takvi ratovi su se završavali "bežanijama".

Znamo da i takva Hrvatska bez oružja uspjela se obraniti od te fašističke agresije i natjerat Srbe u ono što jedino znaju – u novu "bežaniju". To je najbolje opisao onaj koji ih je poveo u agresije Slobodan Milošević proglašivši srpsku hrabru vojsku vojskom zečeva. Naravno ima Hrvata koji nikada nisu željeli nezavisnu Hrvatsku pa su se nadali da će razoružana Hrvatska izgubiti, a kad nije ili su izravno kolumnisti u takvim novinama kakve su Novosti ili pišu za druge novine u RH koje nisu hrvatske. To im je omogućeno jer su svjetski moćnici koji nisu željeli nezavisnu Hrvatsku uspjeli slične političare dovesti na vlast pa im je i jest zadaća da ostvare Srpsku Hrvatsku, kad već nisu uspjeli u zamisli o očuvanju Srboslavije, tj. Kako je davno Tanja Torbarina konstatirala Jugoslaviju kao najveću moguću Veliku Srbiju. Takve ljude je dano opisao kineski filozof i ratnik Sun Tzu sa samo dvije riječi – najogavniji ljudi.

Zato se moglo i očekivati da će se se poslije Budaletine javiti i netko iz „Novosti“.

I doista javio se Viktor Ivančić. . I još u tekstu citira Budaletinu. Meni je tekst toliko zabavan, jer kao ruga se a plače nad sudbinom jer očekuje da neće katedre za povijest Filozofskih fakulteta u RH u skoroj budućnosti

biti prepune 'istoričara', tj. raznih Drobilica (pardon Goldsteina), Jakovina, Markovina, Klasića... Da ni u medijima ih neće biti. A hoće li država moći i dalje davati silne novce novinama u kojima radi Ivančić. On spominje 'garnituru renomiranih desničara i konzervativaca, u rasponu od ANTE NAZORA do VLADIMIRA GEIGERA, od DAVORA MARIJANA do MARIJA JAREBA'.

A kad se vidi da su ova četvorica dio Projekta SNOVI jasno je da ih mora plašiti kad samo pomisle da će oni imati više mogućnosti za svoj znanstveni rad, jer oni su doista znanstvenici za razliku od 'istoričara' koji su obični politički aktivisti.

Pa i nedavno je jedan takav rad Vladimira Geigera doveo do ostavke ravnatelja JUSP Jasenovac. O tome pogledajte knjigu:

J. Pečarić: Tko će odgovarati zbog protuhrvatskih laži JUSP Jasenovca? Dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/juspjasenovac.pdf>

Koliko li je samo Geiger članaka napisao i Ivi Drobilici. Tako sam i nedavno na facebooku stavio njegov najnoviji osvrt na knjigu Ive Drobilice:

https://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/dr-geiger-o-knjizi-ive-goldsteina-povijest-bez-fusnota/?fbclid=IwY2xjawGikDtleHRuA2FlbQIxMQABHVM3tKpEP7AaQt-Q8FGBt3zkBqXK1Ms-wUyb_IB-IO6816jmYN1v_3XjQ_aem_kat2QNNG8ueO9EWUaw4CMw

Pogledajte

„Počelo je tako što je Goldstein u tjedniku Globus od 5. svibnja 2018. iznio tvrdnju kojom je objasnio što se dogodilo s mnogobrojnim leševima – a prema njemu, riječ je o najmanje **90.000 do 100.000 žrtava** logora Jasenovac:

*„Na samom kraju rata, početkom travnja 1945., vratilo se nekoliko najviđenijih jasenovačkih koljača nakon dvije-dvije i pol godine u Jasenovac, jer su znali točno pozicije masovnih grobnica. Zapovijed je glasila da se 'tragovi grobova imaju uništiti po svaku cijenu'. [...] iz [Njemačkog] Reicha su dovezeni strojevi koji su lomili kosti leševa. [...]”*³³

Nakon zagrijavanja u Globusu Goldstein se posebno snažno raspištlojio 17. lipnja 2018. na Hrvatskoj televiziji, u emisiji Nedjeljom u 2, kad je izjavio:

„[Miroslav] Filipović Majstorović [...] je najbolje znao te grobnice. On je išao u Chełmno, kod nacista se instruirati kako se uništavaju leševi, čak su doveli strojeve koji uništavaju kosti. [...] Drugim dijelom su, kosti, koje su našli, od nosno iskopali [u Jasenovcu], uništavali u tim strojevima.”³⁴

A nakon tih konfabulacija, Goldstein u svojoj knjizi Jasenovac – kao što je poznato i kao što sam već pisao – spomenuti stroj za drobljenje kostiju uopćenije spomenuo. Jasno da nije spomenuo da je ustaški časnik Filipović Majstorović otišao na instrukcije u njemački logor Chełmno, niti je spomenuo da su ustaše takve strojeve dovezli u Jasenovac, jer je sve prethodno što je Goldstein izjavio u Globusu i na Hrvatskoj televiziji šarlatanska izmišljotina, laž, nešto čega bi se (valjda?) trebao sramiti bilo koji razuman i pošten čovjek, a kamoli ne redovni sveučilišni profesor.

U ljeto 2021. u *Jerusalem Postu* objavljen je tekst u kojem je Goldstein izvrgnut kritici (kao autor potpisan je David Goldman, što je očito izmišljeni identitet). U tom je tekstu, pored ostaloga, spomenuta i Goldsteinova izmišljotina o stroju za drobljenje kostiju koji su ustaše na kraju rata dopremili u logor Jasenovac. Tada je Goldstein za Večernji list među ostalim „objasnio”

„[...] kako je u TV-emisiji Nedjeljom u 2 iznio tezu da su leševi uništavani i spravom za mljevenje kostiju što su nacisti radili u logorima u sklopu opće poznate ‘Akcije 1005’, a ustaše su, to nije nikakva tajna, i u tom pogledu usko surađivali su [sic!] nacistima.”³⁵

Razumljivo, Goldstein je time objasnio isključivo s kojom lakoćom može lagati. Nije on u Nedjeljom u 2 iznio „tezu” da su leševi u Jasenovcu uništavani spravom za mljevenje kostiju, nego je to iznio kao činjenicu, kao što je vidljivo iz prethodno navedenog citata.

Na ovome mjestu ipak moram otići u digresiju. Kao što sam naveo, u ljeto 2021. po hrvatskim medijima širila se vijest o Goldmanu i Goldsteinu, *Jerusalem Postu* i drobilici. Ako nešto nisam propustio, u cijeloj toj

medijskoj oluji u čaši vode ipak nisam primijetio da su o svemu tome nešto napisali Vlado Vurušić i Robert Bajruši, novinari Jutarnjega lista. Ili pak književnik Miljenko Jergović. Spomenuti, uvijek kao seoski bubnjari spremni staviti se na raspolaganje širenju ili obrani Goldstein-Agitpropa, odjednom su zašutjeli kad se povuklo pitanje drobilice koju je izmislio Goldstein.

A onda će doći dr. Mataušić (s dr. Bućin), pa će pravednički zaključiti da nisam Goldsteinu u stanju naći pogrešku, nego mu ispravljam zareze. Ja bih dr. Mataušić s dr. Bućin ljubazno preporučio da s Goldsteinom odu u ekspediciju u Lonjsko polje, možda negdje nalete na tu drobilicu koju su ustaše donijeli iz Njemačke. U međuvremenu, jasno, Goldstein ne posustaje, pa i u ovoj knjizi, kao vrhunski alkemičar hrvatske historiografije, ono što mu se oko ostataka žrtava Jasenovac hoće, napustuje u težnji da to pretvori u činjenice:

„[...] U dijelu sonde iskopanih sredinom šezdesetih godina pored tragova paljevine nađeni su i komadići kostiju, što ukazuje na to da su se kosti, osim što su se spaljivale, i sustavno usitnjavale, jer ih se nije moglo posve uništiti vatrom. [...] Opisana metoda uništavanja tragova zločina istovjetna je praksi razvijenoj u logoru smrti u Chelmnju, u sklopu 'Akcije 1005', u kojoj su od 1942. sustavno uništavani tragovi nacističkih zločina u okupiranoj Poljskoj, SSSR-u, pa čak i u Srbiji. Moguće je procijeniti broj spaljenih leševa na temelju primjera u logoru smrti Bežec: kapacitet jedne tamošnje lomače, na kojoj je radilo 300 zatočenika, bio je 2000 leševa u 24 sata, potom je napravljena još jedna, što znači da se u Bežecu moglo spaliti 4000 leševa dnevno. Ako su slično radili u Jasenovcu na četiri tamošnje lomače (toliko ih spominje Berger) moglo se spaliti dvostruko više leševa. Dakle, broj spaljenih leševa mogao bi se brojiti u tisućama.”³⁶

A i ostali spomenuti su se u svom radu itekako zamjerili srpskim slugama ili po Sun Tzuu najogavnijim ljudima.

Da za razliku od 'istoričara' Ivančić spominje povjesničare i tvrdi kao i Budaletina da oni dominiraju hrvatskom povijesti. Naravno, tako mora biti,

tj. i država ne bi smjela financirati one koji zastupaju jugo-komunističku ili srpsku paradigmu u hrvatskoj povijesti, koji moraju govoriti i pisati tako jer su naučili da u komunizmu mogu postojati samo 'istoričari' koji pišu po poznatoj činjenici da je LAŽ NAJVIŠE POMOGLA SRBIMA U POVIJESTI. A to je nemoguće među Hrvatima sprovesti ako se ne zabrani ISTINA.

Davno sam tvrdio da poznate Miloševićeve riječi SRBI SU POBJEDNICI U RATU, A GUBITNICI U MIRU treba tumačiti suprotno jer to je točno za Hrvate: HRVATI SU POBJEDNICI U RATU, A GUBITNICI U MIRU. Zato imamo ovakvu državu gdje 'povjesničare' i ovakav povijesni projekt financira poduzetnik (Roglić), a Drobilici, Jakovini, Markovini, Klasići i sličnine financira i država a i oni koji su protiv nezavisne Hrvatske, pa su i stalno su na svim glavnim medijima. Znete li za onu židovsku kletvu: IMA PA NEIMAO! Da i Budaletina i Ivančić i mnogi drugi zato strahuju, pa ih treba žaliti. Jer biti – kako ih je Sun Tzuu nazvao – najogavnijim ljudima – je takvo da se oni gade i onima za čije interese rade.

Zato je zabavno čitati njihove tekstove sada kada su očito u strahu da će izgubiti sve što su svojim lažima stekli. Kada se rugaju lako je vidjeti da plaću, kad nešto tvrde lako je vidjeti da je to neistina. Kad ih tako čitate vidjet ćete da oni zaista precizno pokazuju kakva bi RH trebala biti.

Da čitajući tako nije samo zabavno čitati njihove tekstove već i korisno jer pokazuje kakvu vlast mi imamo koja im je takvo djelovanje omogućila. Zato čitajte Ivančića (s podsmjehom):

UVREDE & PODMETANJA

15/11/2024

MOKRI SNOVI

PIŠE Viktor Ivančić

Ako je komunizam crknuo prije tri i pol decenije, nije li možda Branko Roglić taj koji ga – upuštajući se u novi sveti rat protiv utvare – "vječno

ostavlja na vlasti"? I ako jest, zašto to radi? Zbog čega "jedan od najbogatijih Hrvata" svoj predratni život posvećuje borbi protiv posmrtnog djelovanja komunizma?

<https://www.portalnovosti.com/mokri-snovi>

Domovina u zagrljaju poduzetnika – Branko Roglić (FOTO Slavko Midžor/PIXSELL)

Ostatak života posvetit ću domovini – svečano kaže BRANKO ROGLIĆ, vlasnik Orbico grupe i "jedan od najbogatijih Hrvata", u Večernjem listu. "Nemoj, molim te!" panično kaže Domovina u prvome pasusu ovoga teksta.

Samo što ovaj potpisnik, jasna stvar, ne raspolaže dovoljnom količinom mašte da Domovinu spasi od ljubavi kojom je Branko Roglić namjerava obasuti. Prema najavi, zagrlit će je toliko snažno da bi joj mogao zgužvati pluća, skrckati rebra i destruirati ključne dijelove kraljevnice. Jedina nada za Domovinu leži u činjenici da je "jedan od najbogatijih

Hrvata" već čovjek u ozbiljnim godinama, pa "ostatak života" kroz koji bi trebala trpjeti izljeve njegovih emocija možda neće trajati fatalno dugo.

Poduzetnik je svoj zavjet isporučio prilikom najave projekta dovitljiva naziva SNOVI (Sučeljavanje, Naobrazba, Ovladavanje, Vrednovanje, Identitet), kroz koji će financirati četrdeset i osam hrvatskih historičara, a ovi će svojim istraživanjima i publiciranim radovima stvarati "sintezu o hrvatskoj povijesti 20. stoljeća". "Dosta je bilo laži", entuzijastično poručuje mecena, treba iskorijeniti pogubno "binarno sagledavanje" nacionalne historije, njegova garda eksperata objavljivat će samo ono "sto posto provjereno". "Prošlošću za budućnost!" glasi parola na mrežnoj stranici projekta.

Ukratko, SNOVI će nam donijeti hrvatsku povijesnu realnost; SNOVI će osigurati stvarnu sliku novije nacionalne prošlosti, lišavajući nas halucinacija, buncanja i noćnih mora koje su isključivo lijevoga porijekla, tvrdi dobročinitelj. Stoga je okupio garnituru renomiranih desničara i konzervativaca, u rasponu od ANTE NAZORA do VLADIMIRA GEIGERA, od DAVORA MARIJANA do MARIJA JAREBA, kao jamstvo da će se odvažno kročiti ideološkom stazom što je utrta još početkom devedesetih, onim slavnim rušenjem više od tri tisuće partizanskih spomenika i usplamtjelom antikomunističkom strašću koja do danas karakterizira njihovu stručnost. "Nećemo dopustiti da nam prošlost kroje ostaci prošlosti!" – ne glasi parola na mrežnoj stranici projekta SNOVI, ali se podrazumijeva.

Učini li vam se da je stvar u konceptualnom smislu prilično debilna, bit ćete u pravu. Tim više što mobilizirana ekspertna trupa ionako već uvelike proizvodi službenu verziju povijesti, zauzimajući pritom najvažnije pozicije na fakultetima, u institutima i na stranicama školskih udžbenika. JURICA PAVIČIĆ u Jutarnjem listu ispravno zaključuje da "ljudi koje će Roglić dodatno financirati već jesu hrvatska historiografija", da "svi ti ljudi već primaju plaću za posao koji im Roglić plaća" i da će, shodno tome, preko njegova ingenioznog projekta "službena akademska zajednica, država i krupni poduzetnik udružiti snage ne bi li dvostruko blindirali novu Istinu".

Zato je korisnije usmjeriti pažnju na motivaciju dobrotvora. "Nadam se da ćemo ovim znanstvenim pristupom pridonijeti čišćenju od komunističkih i svih laži koje opterećuju odnose među ljudima", kaže Branko Roglić za Slobodnu Dalmaciju, a da se ne bi pomislilo kako su "sve laži" jednako pogubne kao i one "komunističke", odmah se nadopunjuje: "Komunizam je iza sebe ostavio strašne laži, imao je strašnu propagandu koju je stvarao kao da će vječno ostati na vlasti. Komunizam i komunističke laži umnogome su zamrsile odnose među narodima."

I sada će SNOVI, dakako, te odnose razmrsiti, rasteretiti će ljude i narode, jer je omiljeni hrvatski bogataš odlučio svoj životni preostatak i nešto sredstava s bankovnog računa "posvetiti domovini". Lijepo. Trideset i pet godina nakon kraha komunističkog režima, društveno odgovorni poduzetnik spašava Hrvatsku od komunističke pošasti. Čovjek se, logično, pita: ako je komunizam crknuo prije tri i pol decenije, nije li možda Branko Roglić taj koji ga – upuštajući se u sveti rat protiv utvare – "vječno ostavlja na vlasti"? I ako jest, zašto to radi? Zbog čega "jedan od najbogatijih Hrvata" svoj predsmrtni život posvećuje borbi protiv posmrtnog djelovanja komunizma?

Zbog domovine, glasi službeni odgovor. Njegovi istupi upućuju tek na to da je dekomunizacija Hrvatske na historiografskom planu zadaća od povijesne važnosti. Takvi su to SNOVI: dominira predodžba domovine kao cvjetnog polja, šarene livade pod čijom se humusnom površinom nalazi bezbroj nagaznih mina što ih je iza sebe ostavio bivši zločinački režim, pa su Roglić i njegova hrabra povjesničarska brigada odlučili prionuti čišćenju terena. Svako toliko netko će pogrešno zakoračiti i odletjeti u pizdu materinu zbog detonacije komunističkog zla, ali što se može, valja neustrašivo gurati naprijed, do konačne pobjede.

Prva garnitura barjaktara postkomunističkog antikomunizma tako je, za određenu svotu živog novca, proširila članstvo, mada se i dosad te časne čeljadi namnožilo preko svake mjere, od IVANA ARALICE u ranijoj do MIRJANE KASAPOVIĆ u poznijoj fazi hrvatske državotvorne tralalajke. Ne uspjevši se probiti snagom intelekta ili akademskim statusom, Roglić je naposljetku platio ulaznicu, iako je već duže vrijeme odan križarskoj borbi, upražnjavajući logički neizdrživi, ali unutar kluba obvezujući

misaoni manevar – da davno propali poredak osuđuje za sve trenutačne nevolje i društvene devijacije.

Prije neku godinu, na primjer, u televizijskoj emisiji ALEKSANDRA STANKOVIĆA fenomen raširene korupcije objasnio je ovako: "Od malih nogu treba učiti djecu poštenju. Kod nas to nije bio slučaj, jer smo imali socijalizam. On je potpuno izopačio razmišljanja ljudi." Istom prilikom dodao je da su glavni akteri pljačkaške privatizacije "bili ljudi sa socijalističkim *mindsetom*".

Premda ga žustro olajava kada pokušava objasniti kako će funkcionirati SNOVI, donator desničarske historiografije prakticira "binarno sagledavanje" tekuće zbilje: postoji organska veza između socijalizma i nemorala, za razliku od kapitalizma, s kojim stvari stoje obrnuto; nepoštenje je dakle socijalistički proizvod, dok su kapitalizam i slobodno tržište valjda generatori čestitosti; svaka kapitalistička svinjarija utoliko ima jasno socijalističko izvorište... To što je socijalizam pretvoren u razvaline prije punih trideset i pet godina, Roglića ne opterećuje, jer on njeuguje arheološki pristup analizi sadašnjosti.

A onda je na red došla prošlost, pod geslom "prošlošću za budućnost", odnosno za Domovinu, kojoj će "jedan od najbogatijih Hrvata" pokloniti svoju starost i očistiti je od "komunističkih laži". Domovinu nitko ne pita za mišljenje dok stenje u zagrljaju ambicioznog zaštitnika. Pa evo, dajmo joj ovdje priliku:

"Poštovani gospodine Rogliću,

najljepše vas molim da ostatak svoga života – za koji želim da potraje što duže – posvetite nečemu drugom, a ne meni. Preporučujem vezenje ili filateliju.

Još bih vam i oprostila prepotentnu gestu kojom mi udjeljujete svoje cijanjeno skrbništvo, smatrajući da bih ja trebala biti nekakav antikomunistički blog dizajniran po vašoj mjeri. Čim hrvatski kapitalist i trgovački špekulant vašega profila objavi da radi u interesu hrvatskoga naroda i hrvatske domovine, uhvati me gorki smijeh. Kakva lakrdija!

Svaki vaš potplaćeni radnik, svaka izraubovana čistačica u vašim uredima, svaki vozač dizalice u vašem skladištu, važniji mi je od stotinu gnjavatora poput vas, gospodine Rogliću, jer takvi za mene čine

neusporedivo više od onih koji ih sistematski cijede, a pritom smatraju kako im broj nula na bankovnome kontu daje pravo da se proglašavaju prorocima i uzimaju me u lažnu zaštitu.

Sve bih to ipak zanemarila, kažem, ali jednu vam stvar ne mogu oprostiti: nakupili ste toliko godina u kostima, a još niste naučili da postoji razlika između patriotskog i idiotskog.

Zauvijek vaša,

Domovina"

**JONJIĆA ZA PREDSEDNIKA RH, DRUGO
PROŠIRENO IZDANJE, DRAGOVOLJAC.COM.,
2024.**

**JAVOR NOVAK: HRT PROTIV SVOJIH
GLEDATELJA**

Objavljeno: Utorak, 12 Studeni 2024 13:02

Zašto sam pisao HRT-u i ne samo njemu? Još 13. kolovoza o. g. CitizenGo pokrenuo je peticiju: "STOP DISKRIMINACIJI na HRT predsjedničkog kandidata dr. Tomislava Jonjića". Peticiju je pokrenula gđa. Zorica Gregurić, pripadnica 204. brigade HV, dragovoljka i bolničarka u HOR-tu i to prema Ravnateljstvu HRT-a i samom ravnatelju Robertu Švebu. Potpisalo ju je više od tisuću ljudi. Procijenite što je HRT promijenio ili je „promijenio“ u svojem vođenju politike umjesto novinarskog izvještavanja o istoj, a u protekla 3 mjeseca.

Zatim 17. kolovoza o. g. **narod.hr** piše članak naslova: „Kako mediji manipuliraju anketama i ‘nepodobne’ isključuju iz predsjedničke utrke“ u podnaslovu stoji: „HRT-ova cenzura pojedinih predsjedničkih kandidata“. Evo naglasaka iz tog teksta:

HRT, javna televizija koju svi građani RH moraju plaćati (...) Medij koji bi, makar zbog toga trebao biti politički nepristran, izbjegava spomenuti neka imena među predsjedničkim kandidatima. Primijetili su to, osim brojnih građana, i istaknuti akademici, umirovljeni časnici i dragovoljci Domovinskog rata. Oni su uputili otvoreno pismo Upravi HTV Zagreb. U otvorenom pismu navode kako na svim kanalima HTV uporno izbjegava čak i spomenuti ime predsjedničkog kandidata dr. Tomislava Jonjića. (...) Riječ je očito o promišljenoj, hotimičnoj odluci uredništva da se jedan predsjednički kandidat sasvim ignorira. Smatramo takvu političku odluku nedostojnom slobodne državne televizije...“

mrežna stranica „Izbori 2024.“

„Sve do nedavno, ova mrežna stranica koja bi po svojem opisu trebala davati donekle objektivne rezultate i analize, isticala je samo trojicu predsjedničkih kandidata. (...) Naime, ni ovdje se primjerice, sve do nedavno, nije našao Tomislav Jonjić, koji je još u svibnju objavio svoju kandidaturu, sve dok (on osobno) nije poslao službeni dopis navedenoj stranici. Tada su ga uvrstili na popis.“ (!)

čiča-mića gotova je priča, nije li?

Pisao sam već kako sam se obratio HRT-u s pitanjima zbog neprimjerenog reklamiranja jednog jedinog predsjedničkog kandidata. Sredinom rujna o.g. moje je pitanje glasilo: „Tko je unatrag dva mjeseca platio u udarnom

terminu, u Dnevniku 2 HRT-ea, u 19 sati, reklamu za dr. Dragana Primorca u trajanju od čak 11 minuta? Je li to bio sam g. Primorac, sponzor ili HRT-e kao donator? Po Vašem cjeniku koji ste istaknuli, za taj termin i za to trajanje emitiranja riječ je o nemalom iznosu od gotovo 36.000 eura!“

Usljedio je nesuvisli pokušaj gđe. Aleksandre Drobnjak Stepinac (aleksandra.drobnjak.stepinac@hrt.hr) (Hrvatska radiotelevizija t: +385 1 634 2730 | m: 385 99 634 7572 f: +385 1 634 3456 | e: sluzbenik.za.informiranje@hrt.hr). Bilo je to krajem rujna. Gospođa je prvo pokušala zamutiti stvar pišući kako ne zna o kojoj je emisiji riječ: „napominjem kako sam kontaktirala kolege iz RJ Prodaja te dobila informaciju da spot s dr. Primorcem nikad nije emitiran u našem pp bloku tim više što sadržaj navodno traje 11 minuta. Vjerojatno je riječ o gostovanju ili nekom drugom programskom sadržaju unutar D2.“ Tome je dodala još i ovo: „molim Vas da (...) precizirate o kojoj se točno emisiji radi...“. Znači gospođa, kad sam pisao o Dnevniku 2, „nije shvatila“ da pišem o Dnevniku 2.

Nakon mog ponovljenog dopisa dobivam poštom Rješenje: Ur. br: 399-704/2024-50801 od 3. listopada 2024. Sadržaj je slijedeći: „Odbacuje se zahtjev korisnika prava na pristup informacijama JN“. Obrazloženje je (ukratko): „traženu informaciju tijelo javne vlasti ne posjeduje.“ (...) „Naime, u centralnom dnevniku se ne prikazuju i ne emitiraju reklame i propaprogram (...)“ (u njemu se) „samo prikazuju događaji koji su popraćeni i za koje postoji interes šire javnosti te je slijedom toga bio popraćen i događaj vezano uz dr. Primorca.“ (...) „S obzirom da se ne radi o reklami, tijelo javne vlasti nema podatak tko je platio reklamu odnosno ne posjeduje traženu informaciju.“

Cijenjena gospođa A. D. Stepinac, službenica za informiranje HRT-a u dopisu kaže kako se emitiraju događaji „za koje postoji interes šire javnosti“. Znači kad Primorcu pokušavaju nabiti na glavu premalu ličku kapu (vidi Dnevnik 2), to je događaj važan za širu javnost? Kad se o jednom predsjedničkom kandidatu, u udarnom terminu, u glavnom Dnevniku, objavi prilog u mamutskom trajanju od čak 11 minuta, a nakon toga još više puta po minuti, češće po dvije, onda to nije reklama? Jer ne spada u tzv. propaprogram??

2.) Kako se ne radi o reklami nemaju podatak „tko je platio reklamu“... onda je ili nije riječ o reklami? „Odnosno ne posjeduje traženu informaciju“. Očito bilo je besplatno, jer je iz Rješenja vrlo je jasno vidljivo da HRT-e „ne zna“. HRT-e dalje kaže kako ne posjeduje informaciju te to čak dva puta naglašava. Što nam to govori? Ujeo vuk magare. Neki kandidati mogu imati reklamu u samom glavnom Dnevniku HRT-a, a drugi ne mogu ni blizu. Demokratski ne? Stručno novinarski. Žele proizvoditi vijesti, a ne izvještavati o njima?

HTV nije zaprimio nikakav novac (!) za više od 11 minuta reklame posvećene dr. Primorcu. Znači evidentno i bezočno reklamiranje Dragana Primorca, bilo je besplatno! I još se ista rabota i dalje nastavlja. Unatoč cjeniku koji kaže do to ukupno već košta i više od 45.000 eura! Ajmo dalje HRT-e!

I sada imamo i nastavak, jer želim da se sve nadležne institucije očituju o reklamiranju dr. Primorca, pa u nastavku šaljem dopis Agenciji za elektroničke medije, Vatroslava Jagića 31, Zgb. Dopis nosi nadnevak 11. listopada o.g.

„Obraćam Vam se zbog izrazito pristranog, vrlo prozirnog i neobjektivnog te diskriminatornog djelovanja HTV-ea u pretkampanji za predsjednika Republike Hrvatske.“ Reklama dr. Primorcu očito je bila besplatna, jer je iz točke 1. i točke 3. Rješenja vrlo jasno vidljivo da HRT-e o tome ništa „ne zna“. Tako unatoč tome što to ukupno već košta i više od 45.000 eura. I još se besramno nastavlja dalje.

Što nam sve ovo govori? Očito stvar je do samog urednika/ce Dnevnika (i tih šefova) koji svi zajedno neprofesionalno (ili uz naknadu ispod stola?) izgleda obavljaju nečasni posao u udarnom terminu državne televizije?

„Molim Vaše cijenjeno mišljenje o svemu ovome, te eventualno o poduzetim koracima prema HRT-eu. Hvala.“

Prolazi vrijeme, ništa se ne događa, pa krajem listopada o.g. šaljem požurnicu: „...uputio sam Vam pismo putem HP-te zbog diskriminacije nekih predsjedničkih kandidata na HTV-eu i na Novoj TV-e, a na štetu primjerice dr. Tomislava Jonjića. Od tada do danas nastavlja se cenzura prema ostalim kandidatima, uz opširno reklamiranje kandidata dr.

Primorca. To se odvija svaki drugi dan, a da uopće ne znamo tko tu njegovu reklamu plaća.

Pitao sam Vas što ćete poduzeti da se ovakva višemjesečna diskriminacija i protežiranje dr. Primorca zaustavi? Nisam još dobio nikakav odgovor od Vas.“

Zatim primam, ne kuvertiranom poštom već na mail i bez ikakve oznake spisa, odgovor: „Agencija za elektroničke medije je zaprimila Vašu pritužbu koja se odnosi na sadržaj emitiran na Hrvatskoj radioteleviziji jer se navodno pristrano i neobjektivno djeluje u pretkampanji za predsjednika Republike Hrvatske u korist g. Dragana Primorca.

Na sjednici 40-24 od 24. listopada 2024. Vijeće je nakon provedenog postupka utvrdilo da nema kršenja Zakona o elektroničkim medijima (Narodne novine 111/21, 114/22).“

Na tu odluku nisu me uputili imam li ili ne pravo na žalbu. Jasno, zato nema ni službene oznake spisa, niti upućenog mi pismenog dopisa. Slučajna neprofesionalnost? Ne budi lijen poslao sam im svoju reakciju na to njihovo „nema kršenja Zakona o elektroničkim medijima“ (ne očekujući naravno nikakav njihov daljnji odgovor):

Diskriminacija predsjedničkih kandidata
7.11.2024.

Odjel za nadzor i analizu medijskih sadržaja

Stanislav Bender, voditelj Odjela

stanislav.bender@aem.hr

+385 (0)1 488 2764

„Poštovani,

više je nego nevjerojatno da ste donijeli zaključak kako "nema kršenja Zakona o elektroničkim medijima". Svaki je drugi dan kandidat za predsjednika RH dr. Primorac u Dnevniku državne televizije koju svi plaćamo iz pristojbe. Tko plaća tu njegovu reklamu? Nitko. HRT kaže da nisu zaprimili nikakvu uplatu! Odnedavno se pojavljuju i dr. Lozo i Kekin i Bulj dakle ukupno 4-5 kandidata, a nikako ravnopravno svi. Nikako bez diskriminacije svih ostalih kandidata. I to očigledno privatiziranje medija po Vama nije kršenje Zakona o elektroničkim medijima??“

Iako bi Vijeće za elektroničke medije imalo biti neovisno regulatorno tijelo u području elektroničkih medija u Republici Hrvatskoj, čitatelji Dragovoljca mogu sami bez moga komentara iz cijele ove procedure i tzv. odgovora nadležnih institucija, procijeniti o čemu se ovdje radi. Zanimljivo kako ovdje i Služba za informiranje HRT-ea i VEM pušu u isti rog. No, ne na moju inicijativu, u nastavku zbivanja Vijeće za elektroničke medije (VEM) samo se razotkrilo. Razotkrilo koga štiti i koga protežira.

Narod.hr 28. listopada o. g. donosi članak kako će VEM zatražiti očitovanje HRT-a zbog Malićeve nizanke „Partije“. Na svojoj sjednici zaključuju kako „nije istaknuto upozorenje zbog uznemirućih scena masovnih stratišta“ te kako nije bilo „primjerenog upozorenja i programske oznake“.

Dokumentarni film „Partija“ kroz pet epizoda („Teror“, „Revolucija“, „Vlast“, „Raspad“ te „Čuvari tajni“) prati povijest Komunističke partije Jugoslavije. U nizanki govore povjesničari, publicisti i policijski istražitelji iz Hrvatske, Slovenije, Srbije i BiH. Kako je poznato auktor, scenarist i režiser serije je Gordan Malić, a stručni suradnik je ugledni povjesničar Davor Marijan. Peta i zadnja epizoda Gordana Malića pod naslovom „Čuvari tajni“ emitirana je 31. listopada 2024. Riječ je o ostvarenju koje vrijedi kao sve četiri njegove prethodne epizode zajedno. Malić u potpunosti razotkriva zvjerstva Titova zločinačkog režim s nekoliko dragocjenih novih podataka. Tako unatoč svim naporima tzv. antifašista da skriju istinu, ili kad ona izbije na sunce, da ju pokušavaju opravdati i zataškati.

No, zanimljivo je kako sada žurno postupa tobože neovisno regulatorno tijelo Vijeće za elektroničke medije (VEM) kada su u pitanju komunistički zločini odnosno prikazivanje istih. Nezadovoljan prikazanom istinom VEM se pokušava zaogrnuti tvrdnjom: „nije istaknuto upozorenje...“ (...) „Dokumentarni film sadrži niz uznemirujućih scena koje prikazuju masovna stratišta i ljudske posmrtno ostatke, a emitiran je bez primjerenog upozorenja i programske oznake“.

U svojoj srčanoj pristranosti, VEM je otišao čak toliko daleko da je iznio potpunu neistinu. Naime spomenuti TV sadržaj emitiran je uz jasno upozoravajući krug s istaknutim brojem 12 u gornjem desnom kutu TV

zaslona. I to je upozorenje na zaslonu bilo cijelo vrijeme emitiranja nizanke (odgledano 2. studenoga 2024. na HRTi). Znači sadržaj je čisto i bistro označen čak s tako jako niskom oznakom godina, a kako bi upozorio sve roditelje i mlađe maloljetnike. Time je potpuna neistina što VEM tvrdi i pokušava nametnuti kako „nije istaknuto upozorenje“ te da je sadržaj „emitiran bez primjerenog upozorenja i programske oznake“ HTV-ea.

Sve što VEM dalje muči i čime pokušava optužiti HTV-e, a tobože po Pravilniku o zaštiti maloljetnika, pada dakle u vodu. Tragikomično je kako u svom izvješću dalje glagoljaju o programu koji bi mogao „naštetiti fizičkom, mentalnom ili moralnom razvoju maloljetnika“. Nismo znali da povijesna istina (do sada vrlo marljivo, a potpuno nečasno skrivana) šteti svemu tome. Ili možda šteti njihovoj djeci i njihovim unucima?

S istinom je uvijek ista opće poznata stvar, ona hoće i ona kad-tad izlazi van. A s djecom je pak općepoznata stvar da ona, po saznanju istine, a o kojoj im ništa nije bilo rečeno, postavljaju neugodna pitanja. Opravdano. A nisu u partiji, ha, i ne mogu biti ušutkani ukorom pred isključenje. Zato je VEM-u tobože kriv HTV-e, a ne neželjena (?) istina koja im je isplivala i zapljusnula lice. Kako su prozirni.

Jasno je dakle zašto sam dugo čekao odgovor VEM-a i zašto je on negativan (oni ne vide pristranost i diskriminaciju ostalih predsjedničkih kandidata). Oni ne stignu, nisu stigli, moraju obraniti neobranjivo, moraju skrivati istinu koju im je Gordan Malić stavio pod nos i sad ju se više nikako ne da ni povući, niti izbrisati. Zašto se pjeni VEM? Je li ovaj njihov potez upravo na tragu zataškavanja i prijetnje? Treba li preventivno zastrašiti sve buduće istraživače? No, bojim se da VEM-u nedostaje samo jedna jedina mala sitnica: argument tj. činjenica.

Ivan Zvonimir Čičak (1947. - 2024.)

Nepripadno tiho napustio nas je Ivan Zvonimir Čičak, čovjek koji je sinonim za Hrvatsko proljeće i puni znak hrvatskog rodoljublja. Bio je strastven hrvatski homo politicus i to je ostao do samoga kraja. Politika ga je nosila od vremena studentskoga pokreta, do disidentstva i komunističkih kazamata, do hrvatske oporbe devedesetih, do obnove HSS-a, do Hrvatskog helsinškog odbora kojemu je dao poseban pečat, do branitelja Hrvatske i hrvatske demokracije posvuda doma i po svijetu, do vatrenog

sudionika konvoja Libertas do Dubrovnika, do čovjeka koji je o Titovim zločinima gromoglasno zborio (i) ispred same Hude Jame.

Ivan Zvonimir Čičak bio je svugdje gdje je trebalo, nije se pitao je li to opasno, je li to nepodobno. Mogli ste se s njime i ne slagati, ali on je iskreno i neumoljivo, hrabro i borbeno, srčano podnio veliku žrtvu za svoju dragu Hrvatsku. I nikada se nije žalio, sve bi opet ponovio. Nisu uspjeli. Nisu ga slomili.

Javor Novak

https://dragovoljac.com/index.php/javor-novak/41465-javor-novak-hrt-protiv-svojih-gledatelja?fbclid=IwY2xjawHF8ppleHRuA2FlbQIxMAABHeF3yzlROLWnvvRnrGVs5BrTkpnZY_WKpnePgl65xW6LuDtWh2eVICyXQA_aem_vRUXinsxz_5uKY24BVc_pQ

Također:

J. Pečarić, Zorica Gregurić, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/greguric.pdf>

**DR. SC. ANTE NAZOR, DRAGOVOLJAC.COM.,
2025.**

**VELIKA POHVALA ZA HRVATSKOG
POVJESNIČARA DR. SC. ANTU NAZORA
I ON JE UZ THOMPSONA I KORDIĆA**

**TKO IH PLAĆA ZA TO?
KONTROVERZNA UDRUGA KRIVAC JE ZA
KUGLICE NA TRGU: SMETA IM THOMPSON I
POZNATI POVJESNIČAR**

Nakon što se digla velika prašina u javnosti zbog spornih natpisa na kuglicama na zagrebačkom boru, poznato je tko ih je postavio.

02.12.2024.

"Iza postavljanja kuglica na Trg bana Josipa Jelačića stoji Inicijativa mladih za ljudska prava Hrvatske (YIHR), kao organizacija koja kroz različite aktivističke akcije potiče razumijevanje temeljnih ljudskih prava, tolerancije i demokratskih vrijednosti. U skladu s misijom Inicijative mladih za ljudska prava, želja za poticanjem dijaloga, promišljanja i suočavanja s prošlošću stoji iza postavljanja kuglica na bor na glavnom zagrebačkom trgu", napisali su na svojoj stranici.

"Naš rad stavlja naglasak na važnost preuzimanja odgovornosti za počinjene zločine, dijalog o 'škakljivim' ili 'kontroverznim' temama i pravdu kao temelje za dugoročno pomirenje, stabilnost regije i ojačavanje demokracije. Postavljanje kuglica je aktivistička akcija koja je legitimni i dopušteni način aktivizma i izražavanja nezadovoljstva postojećim stanjem, pokretanja javne rasprave ili poticanja institucija na djelovanje", napisali su.

"Postavljanje kuglica je dio šire kampanje YIHR-a o oduzimanju odlikovanja osuđenim ratnim zločincima koja je započela prošli tjedan. Primjerice, prošli tjedan je tim Inicijative mladih za ljudska prava zalijepio plakate po zagrebačkim kvartovima koji se mogu pregledati putem ovog [linka](#). Kampanja na društvenim mrežama također je započela prošli tjedan s objavom u kojoj svraćamo pozornost na činjenicu da osuđeni ratni zločinac **Dario Kordić** nosi ista državna odlikovanja kao talentirani sportaši u našoj nogometnoj reprezentaciji (više [ovdje](#))", napisali su na [službenoj stranici](#).

Osnivač Inicijative već poznat javnosti

"S obzirom na to da su predsjednički izbori 29. prosinca 2024. godine, namjera kampanje, pa tako i aktivističke akcije postavljanja kuglica, iskoristiti aktualni i specifični društveno-politički kontekst predizborne kampanje kako bismo otvorili pitanje prestanka dodjeljivanja i oduzimanja odlikovanja ratnim zločincima te informirali javnost u Republici Hrvatskoj o važnosti ove teme. Smatramo da je nužno oduzimanje odlikovanja i priznanja osuđenim ratnim zločincima - na taj se način pokazuje spremnost na kritičko preispitivanje dosadašnje prakse odlikovanja - pa tako i odnosa prema ratnom nasljeđu te prihvaćanje sudskih presuda", napisali su.

"Predsjedničke ovlasti nisu velike, ali odlikovanja i priznanja su bitan segment tih ovlasti te je nužno da javnost s njima bude upoznata", kazali su. Kako doznaje [Jutarnji list](#), osnivač Inicijative **Mario Mažić** već je

poznat javnosti zbog apela Izvršnom odboru UEFA-e u kojem je tražio zabranu izvođenja pjesme **Marka Perkovića Thompsona** "Lijepa li si" na Euru 2016. godine. Među popisanim donatorima na stranicama udruge su Središnji državni ured za demografiju, Ured za udruge Vlade Republike Hrvatske i mlade te Grad Zagreb.

Popularni svećenik oštro reagirao na poruke s Trga: 'Neka ta osoba ode na Ovčaru'

Podsjetimo, na boru u Zagrebu našli su se kartonski ukrasi na kojima su napisane poruke koje ne izražavaju božićni duh, već upravo suprotno. Umjesto širenja radosti proširile su se sramotne poruke koje negiraju Domovinski rat. "Za Božić želim znati što je STVARNO bilo '91", "U sljedećoj godini želim da kao društvo češće pomislimo 'A što smo mi NJIMA radili? i počnemo kolektivno čistiti u SVOM dvorištu. Jer je i to domoljublje", glase neke od poruka. Ista Inicijativa nedavno je napala hrvatskog povjesničara i voditelj Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata **Antu Nazora**, o čemu smo ranije pisali.

https://direktno.hr/domovina/kontroverzna-udruga-krivac-je-za-kuglice-na-trgu-smeta-im-thompson-i-poznati-povjesnicar-360191/?fbclid=IwY2xjawG9D2NleHRuA2FlbQIxMQABHcgpBmN5o6c7h29p7wYXX6Gb3YffDR-HBaBMARqBBGpsv3SHaIrRf6j-bA_aem_poAflx2cTp8KnP14vcTB-Q

DIREKTNO.HR

Kontroverzna udruga krivac je za kuglice na Trgu: Smeta im Thompson i poznati povjesničar

Nakon što se digla velika prašina u javnosti zbog spornih natpisa na kuglicama na zagrebačkom boru, poznato je tko ih je postavio.

23. studeni u 11:22 ·

Podijeljeno s publikom Vaši prijatelji

I u RH ima 'Hrvata' koji smatraju da su ljuska prava kada netko mrzi Hrvate kao oni koje su Hrvati spasili od genocida:

NAROD.HR

Inicijativa mladih napala dr. Nazora i iznijela niz lažnih narativa o RH u ratu u BiH – narod.hr

Inicijativa mladih za ljudska prava iznijela je niz neistina i ideoloških narativa o ulozi Republike Hrvatske u ratu u BiH

INICIJATIVA MLADIH NAPALA DR. NAZORA I IZNIJELA NIZ LAŽNIH NARATIVA O RH U RATU U BIH

Luka Šarić

-

23. studenoga 2024.

Parapolitička udruga lijeve političke orijentacije „**Inicijativa mladih za ljudska prava – Hrvatska**“ (dalje: Inicijativa) povodom gostovanja dr.

sc. Ante Nazora u Dnevniku RTV-a Herceg-Bosne izdala je svoje **nestručno i ideološki obojeno priopćenje** koje se temelji isključivo na presudi suda koji je odluku donio **na temelju lažnih narativa neutemeljenih na činjenicama**. Ravnatelj Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata u Hrvatskoj govorio je o **Hrvatskoj zajednici Herceg-Bosni osnovanoj 18. studenog 1991.**, odnosno Hrvatskoj Republici Herceg-Bosni (od 28. kolovoza 1993.) te **Hrvatskom vijeću obrane (HVO)**.

> Inicijativa mladih za ljudska prava opet relativizira VRO Oluja: Tko stoji iza njih i kako se financiraju?

Podsjećamo, **29. studenog 2017. Žalbeno vijeće Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju** (dalje: Sud) izreklo je pravomoćnu presudu kojom su Jadranko Prlić, Slobodan Praljak, Milivoj Petković, Valentin Ćorić, Bruno Stojić i Berislav Pušić osuđeni za zločine protiv čovječnosti, kršenja zakona i običaja ratovanja te teške povrede Ženevskih konvencija – za ubojstva, progone na političkoj, ras

Inicijativa jednu presudu Suda prihvaća, drugu ne

Osim toga, sud je donio i **povijesno netočnu, nedokazanu i neutemeljenu presudu** kako je navedena šestorka zajedno s **Franjom Tuđmanom, Gojkom Šuškom, Jankom Bobetkom i Matom Bobanom** sudjelovala u „**udruženom zločinačkom pothvatu**“ koji je za cilj imao “ostvaranje hrvatskog entiteta u Bosni i Hercegovini koji bi omogućio ponovno ujedinjenje hrvatskog naroda, putem etničkog čišćenja muslimanskog stanovništva”.

> Šoljić: Šuška sam upoznao s Bobanom, Mesić laže, a Herceg-Bosna je bila povezana sa Z4

Također i podsjećamo, te posebno naglašavamo, **presuda Suda historiografiji ne predstavlja dogmu ili polazišnu točku, odnosno okvir za prosuđivanje povijesti rata u Bosni i Hercegovini i ulozi Hrvata, Republike Hrvatske i HVO-a u njemu**. Hrvatski generali Ante Gotovina i Mladen Markač oslobođeni su glasom jednog suca. Znači li to da je jedan čovjek, u ovom slučaju Theodor Meron, Hrvatskoj dopustio i dao za pravo

da „Oluju“ smije obilježavati kao državni praznik i **najveću ratnu pobjedu u hrvatskoj povijesti?**

Tekst se nastavlja ispod oglasa

Nadalje, Inicijativa se **licemjerno ne pridržava te odluke Suda te svake godine o obljetnici „Oluje“** tu akciju karakterizira kao **etničko čišćenje i protjerivanja Srba od strane hrvatskog državnog vodstva i Hrvatske vojske (HV)**. Štoviše, od hrvatskih vlasti traži **ispriku** za zločine u vrijeme i nakon „Oluje“, te redovito na praznik „Dan pobjede i domovinske zahvalnosti i Dan hrvatskih branitelja“ 5. kolovoza podsjeća hrvatsku javnost kako „slavi zločin“.

Inicijativa je regionalna politička organizacija

Inicijativa je, očekivano, i regionalna organizacija, te radi na „suočavanju s prošlošću“ i „pomirenju“ kojem, dakako, **temelji nisu pravo i pravda, odnosno povijesne činjenice**. Pritom, ono što je najžalosnije, i sama Republika Hrvatska, čije **temelje i vrijednosti Domovinskog rata ova organizacija ne priznaje, financira Inicijativu**. Stoga, u najmanju ruku, kada bi Inicijativa doista vjerovala u svoju misiju, od Republike Hrvatske (RH) koja je navodno nastala na etničkom čišćenju, te je i provodila agresiju na BiH, ne bi trebala uzimati novac.

> Povučeni udžbenik: Inicijativa mladih za ljudska prava želi ‘hrabro suočavanje s tamnim stranama naše prošlosti’

Bez Republike Hrvatske nema Bosne i Hercegovine

U svojem priopćenju koje obiluje **ideologijom i temelji se isključivo na presudi stranog (političkog) suda koja je donesena usprkos činjenicama**, Inicijativa u naslovnoj slici kaže: „**Prestanite relativizirati ulogu Republike Hrvatske u ratu u Bosni i Hercegovini**“. Ovdje se možemo složiti s Inicijativom. Međutim, ta je rečenica tek polazišna točka od koje krećemo u dijametralno suprotnim smjerovima.

Inicijativa mladih za ljudska prava protiv dr. sc. Ante Nazora

Foto: Inicijativa mladih za ljudska prava - Hrvatska

Republika Hrvatska bila je ključan faktor u obrani i opstojnosti Bosne i Hercegovine! RH je Bosnu i Hercegovinu priznala, branila, naoružavala, primala izbjeglice i u konačnici vojnim pobjedama i operacijama, od akcije „Cincar“ i oslobođenja Kupresa 1994. do „Južnog poteza“ u listopadu 1995., tu državu dijelom oslobodila i stvorila uvjete za mir.

> Predstavljanje knjige ‘Domovinski rat i zločini nad Hrvatima u Bosni i Hercegovini 1991.-1995.’ dr. sc. Nazora i dr. sc. Marijana u parlamentu EU

JNA napada RH s prostora BiH

Nazor je u Dnevniku RTV Herceg-Bosne gostovao povodom obljetnice osnutka **Hrvatske zajednice Herceg-Bosne**. U kojim se ona uvjetima osnivala? Naime, **agresija na Republiku Hrvatsku bila je u punom jeku**, a Alija Izetbegović i Muslimani tada su govorili kako taj rat „nije njihov rat“, štoviše Jugoslavenska narodna armija (JNA) tada je bila i “naša armija”, čak i kada je u **listopadu 1991. spaljeno selo Ravno** u trebinjskoj općini u zaleđu **Dubrovnika**. Najvažnija je pak činjenica da **snage JNA napadaju Hrvatsku najvećim dijelom s prostora Bosne i Hercegovine! Čak 80% snaga JNA na Hrvatsku kreće upravo iz te republike**, što Hrvatskoj po međunarodnom ratnom pravu daje dopuštenje i da vojnim snagama bude prisutna u toj zemlji.

Također, **Republika Hrvatska i Bosna i Hercegovina jedinstveno su ratništvo u Domovinskom ratu**. Dubrovnik i jug Hrvatske spašavaju se i oslobađaju i s prostora Bosne i Hercegovine. U konačnici, **Knin je oslobođen nakon što snage HV-a i HVO-a taj grad dovele u poluokruženje upravo operacijama oslobađanja Grahova i Glamoča u BiH**.

> 16. studenoga 2012. oslobađajuća presuda Gotovini i Markaču – pobijedila istina i karakter Domovinskog rata

Inicijativa na temelju presude Suda odbacuje čitavu historiografiju Koliko je priopćenje Inicijative protiv Nazora promašeno, ideološki obojeno i u potpunosti neutemeljeno na činjenicama svjedoči **pozivanje na presudu Suda**. Ova udruga bez ikakvog znanstvenog kredibiliteta **a priori odbacuje čitavu historiografiju Domovinskog rata i rata u Bosni i Hercegovini samo i isključivo temeljem presude Suda koja ne odgovara povijesnim činjenicama!** Slijedeći tu logiku Inicijative, Hrvatski memorijalno-dokumentacijski centar Domovinskog rata djeluje u svojevrsnoj ilegali, mogli bismo reći, jer se ne vodi zadanim uputama kako proučavati hrvatsku modernu povijest – **polazeći od pretpostavke da je Hrvatska bila agresor u BiH**.

Posebno je Inicijativa istaknula sljedeći tekst: „Ovom je presudom *de facto* i *de iure*, na fizičkim dokazima, svjedočanstvima, dokumentima i drugim izvorima utemeljeno postojanje udruženog zločinačkog

pothvata na čelu s hrvatskim političkim i vojnim vodstvom, kao i postojanje međunarodnog sukoba između Republike Hrvatske i Bosne i Hercegovine“.

Prvo, Inicijativa, ili autor ovog priopćenja koji se nije potpisao, ne razumije kako se termini *de facto* i *de iure* međusobno mogu isključivati. *De iure*, šestorka Bosne i Hercegovine je proglašena krivima, a RH optužena za „udruženi zločinački poduhvat“, no *de facto* ta je presuda temeljena na lažnim narativima i konstrukcijama koje nemaju uporišta u povijesnoj istini.

> 29. studenog 2017. Haag osudio hrvatsku šestorku; pročitajte završni govor generala Praljka

RH je poprilično šlampav i priglup agresor na BiH

Spominjući „međunarodni sukob“ RH i BiH, Inicijativa, sasvim očekivano i s obzirom na njezinu političku pozadinu, rat svodi na **vrlo plitak pogled temeljen jedino i isključivo na presudi Suda**. Krenimo redom. Već smo ustanovili da sa **80% snaga JNA napada Republiku Hrvatsku 1991. godine** upravo s područja BiH. Je li tom logikom **Bosna i Hercegovina agresor na Republiku Hrvatsku?**

Tekst se nastavlja ispod oglasa

Uopće, kakav je agresor Republika Hrvatska? **Poprilično šlampav i priglup**. Naime, Hrvatska je **naoružavala Bosnu i Hercegovinu kako bi ju potom napala?** Kakav to agresor naoružava svog protivnika? Zatim, **1992. HVO i Republika Hrvatska ratuju sa stvarnim (srpskim) agresorom i spašavaju BiH od potpunog kolapsa**. Pritom, u Republiku Hrvatsku, državu „agresora“, odlazi **najveći broj bosansko-hercegovačkih izbjeglica**, što je također povijesni fenomen u odnosu **žrtva-agresor**.

Hrvatsko-muslimanski sukob

Čak i nakon izbijanja hrvatsko-muslimanskog sukoba **1993. Hrvati nastavljaju naoružavati Muslimane** koji se nalaze u okruženju u **bihaćkoj enklavi!** I to je još jedan nevjerojatan fenomen i dokaz kako je **Hrvatska traljav i nesposoban agresor**.

Tijekom hrvatsko-muslimanskog rata, „agresor“ RH „napada“ BiH sa **dotad neviđenom vojnom silom!** Štoviše, vršeći agresiju na BiH, **Hrvati su najvećim dijelom u defanzivi!** Još jedan nevjerojatan fenomen. Posebno se Hrvatska „agresija“ očitovala u **opkoljenoj Lašvanskoj dolini**. S kojim je to snagama RH izvršila agresiju na BiH? U prvom redu s **bosansko-hercegovačkim Hrvatima koji su autohtono stanovništvo te zemlje!**

Zatim, dijelovi HV-a i njezini pripadnici koji su se nalazili u BiH tijekom sukoba s Muslimanima nikako nisu odgovarali **ni približno broju koji bi mogao sugerirati da je RH krenula u osvajanje teritorija Bosne i Hercegovine.**

Pripadnici HV-a u BiH odlazili su u tu zemlju uglavnom **dragovoljno** i iz razloga što su se tamo rodili i vukli **podrijetlo**. Povjesničar dr. sc. **Davor Marijan** navodi kako snage HV-a nisu prelazile razinu brigade, odnosno ukupan broj pripadnika HV-a otprilike bi odgovarao jednoj **lakoj brigadi koja broji par tisuća ljudi**. Dakle, na čitavoj bojišnici **svega tri do pet tisuća pripadnika HV-a vrši agresiju na BiH, a to čini krpajući čitavu bojišnicu uglavnom u defanzivnim operacijama!** Nadalje, a kako gledati na **mudžahedine i razne bliskoistočne terorističke skupine** koje su stizale u BiH ratovati za svoju muslimansku braću? Inicijativa o tome ništa ne govori.

> Dr. sc. Davor Marijan: ‘Ako je Tuđman „izdao“ Bosansku Posavinu, zašto je dopustio slanje HV-a u nju? Na to pitanje nema suvislog odgovora’

Što je uzrok rata Hrvata i Muslimana u BiH?

Što je uopće uzrok hrvatskog-muslimanskog sukoba? Marijan navodi kako su za rat odgovorni **Alija Izetbegović i muslimansko (bošnjačko) vodstvo**. Naime, i danas, **Bošnjaci BiH vide kao unitarnu državu bošnjačkog naroda**, negirajući činjenicu da su Hrvati i Srbi također narodi koji obitavaju na prostoru države koju nazivamo Bosna i Hercegovina.

Gubeći teritorij od Srba tijekom 1992. Muslimani su to pokušali nadomjestiti zauzimanje teritorija pod kontrolom Hrvata, autohtonog naroda u BiH, što treba stalno isticati jer mnogi to ne uzimaju kao faktor,

kao što to ne čini ni ova **parapolitička** Inicijativa. **BiH nije zemlja samo bošnjačkog naroda**, odnosno Muslimana.

> **Dr. sc. Marijan za Narod.hr: 'BiH je opstala zahvaljujući HVO-u i pomoći iz Hrvatske'**

Štoviše, ta zemlja tijekom ranih devedesetih *de facto* **ne postoji i ne funkcionira**. To je ujedno i glavni razlog zašto dolazi do osnivanja **HZ Herceg-Bosne**. **Sarajevo Hrvate ne štiti niti ima snage to učiniti, da ne kažemo i volje**. Srbi su na vrhuncu svoje vojne moći u BiH kontrolirali **više od dvije trećine teritorija**. Naravno, kao što je gore u tekstu navedeno, **tu je državu 1995. (Bošnjacima) u konačnici oslobodila „agresorska“ vojska – HV**.

Izetbegović s 'agresorom' sklapa vojni sporazum?!

Vrhunac šlampavosti i nesposobnosti za biti agresorom Hrvatska je demonstrirala **22. srpnja 1995.** kada je s Alijom Izetbegovićem potpisala **Splitski sporazum!** Možemo li od Inicijative dobiti priopćenje ili objašnjenje zašto žrtva s brutalnim agresorom potpisuje vojni sporazum?

> **31. listopada 1993. Alija Izetbegović – zašto je njegov politički islamizam opasan za opstanak BiH kao države tri naroda?**

Nezaobilazna sintagma – povijesni revizionizam

Nadalje, u svom priopćenju Inicijativa navodi svima dobro poznatu sintagmu – **povijesni revizionizam**. Kako čitateljima koji ne prate historiografsko-političke prijemore u Hrvatskoj približiti što je to revizionizam? Pojednostavljeno, koristeći se metaforom igre "kamen-škare-papir", **povijesni revizionizam je konstrukcija od dvije riječi koja pobjeđuje sve!**

Opet, polazeći od presude Suda, koja za Inicijativu poprima **obilježja dogme**, ona ruši svu historiografiju! Ovdje to čini iskorištavajući **zločin u Ahmićima** koji poput Suda dobiva dogmatsku težinu i dokazuje tezu da je RH bila agresor u BiH. U nastavku, doktori znanosti i vrsni eruditi iz Inicijative mladih, **odbacuju i rad povjesničara Marijana** koji napisao knjigu i znanstveni rad: „**Rat Hrvata i Muslimana u Bosni i Hercegovini od 1992. do 1994.**“. Tako dolazimo i do kraja priopćenja u kojem

saznajemo ono što je svima nama jasno od samog početka. Inicijativa mladih je parapolitička udruga. „**Rat devedesetih**“ za njih je izbio zbog „**nacionalizma**“, a upravo takvu poziciju, prema njima, zauzimaju Nazor i Marijan.

Također, Inicijativa nam na kraju i jasno poručuje kako smo svi u zabludi: **osloboditeljska i oslobodilačka uloga RH u „ratovima devedesetih“ je tek narativ**. Što drugo zaključiti iz ove konstrukcije, odnosno da se 1990-ih „desio rat“, svi su činili zločine i bili agresori, osim, naravno, Armije BiH i Bošnjaci kojima pripada čitava BiH? Sve više se stječe dojam kako je BiH mnogima na ideološkom spektru na kojem se nalazi Inicijativa “mala Jugoslavija” koju (opet) pokušavaju razbiti nacionalisti? Hrvatski i srpski, naravno, ne muslimanski, odnosno bošnjački.

> Bakir Izetbegović kaže da je njegov otac Alija ostavio BiH Erdoganu u amanet

Tu je i Hajdarović, autor povučenog udžbenika ‘Zašto je povijest važna?’

Uz ovo priopćenje stao je i historiografskoj zajednici naveliko poznat **autor daleko najlošijeg udžbenika povijesti u povijesti – Miljenko Hajdarović**. Na Facebooku je ispod objave ovog ideološkog pamfleta napisao: „**Hvala YIHR**“. Naime, i Hajdarović je u svom udžbeniku „**Zašto je povijest važna?**“ zastupnik teze o **agresiji RH na BiH**. Nadalje, potencira i teme koje u javni prostor gura **Inicijativa**, a to su relativizacija srpske agresije na Hrvatsku te odgovornost i Hrvatske za rat!

2 h Sviđa mi se Odgovori

Miljenko Hajdarovic · [Prati](#)
Hvala YIHR

4 min Sviđa mi se Odgovori

Foto: Snimka zaslona

> Tko je autor povučenog udžbenika povijesti Miljenko Hajdarović?

Ništa drugo nije bilo ni za očekivati od ovog profesora povijesti osim „hvala“ jer svoj **nestručan udžbenik nikada nije javno branio argumentima i sučeljavanjima**, već su to za njega činili drugi, **od povjesničara do medija i političara**. Podsjećamo, struka je ovaj udžbenik do u detalja secirala i ne preostaje ništa drugo nego ga **u potpunosti odbaciti**. Obiluje faktografskim pogreškama i ideološkim konstrukcijama o čemu je govorio i dr. Nazor. Najveću pak recenziju, u više dijelova, napisao je dr. sc. **Filip Hameršak**. Ukoliko imate sate na raspolaganju koje ne znate kako utrošiti, ovdje možete pročitati što je sve u Hajdarovićem udžbeniku pronašao Hameršak.

Uz Hajdarovića, udžbenik su pisali i **Vedran Ristić** i **Nikica Torbica**, također ni glasom ni stasom **nigdje se nisu pojavili u javnom i medijskom prostoru i stali u obranu „najboljeg“ i ni po čemu spornog udžbenika povijesti**. K tome, Torbica je također i lijevi aktivist, **uključen u organizacije slične Inicijativi**, a u svom profesionalnom životu **više se bavio „ljudskopravaškim“ temama nego poviješću**. Jedan od njihovih „odvjetnika“ je bio i prof. **Tvrtko Jakovina** koji je njihov udžbenik također branio svim raspoloživim političkim i ideološkim „argumentima“.

Hajdarovićeva tribina o ‘zabrani’ udžbenika

Hajdarović ne odustaje od djela kojim je „*de facto*“ počinio profesionalno samoubojstvo. Uskoro će i održati tribinu na kojoj će obilježiti godišnjicu „zabrane“ svog udžbenika. Predavanje je naslovio: **„Udžbenik povijesti u Hrvatskoj – od kreacije do zabrane“**. Cijena ulaznice je **10 eura, a broj je ograničen**. Narod.hr će svakako popratiti ovu tribinu na kojoj, barem mi tako mislimo, Hajdarović **neće opovrgnuti stotine kritika svog djela**. Kao i dosad, vjerojatno će potencirati priču kako mu je udžbenik **zabranjen, u širokom luku zaobilazeći faktografske pogreške i ideološke narative koje je podmetnuo djeci**, potpuno ignorirajući meritum stvari.

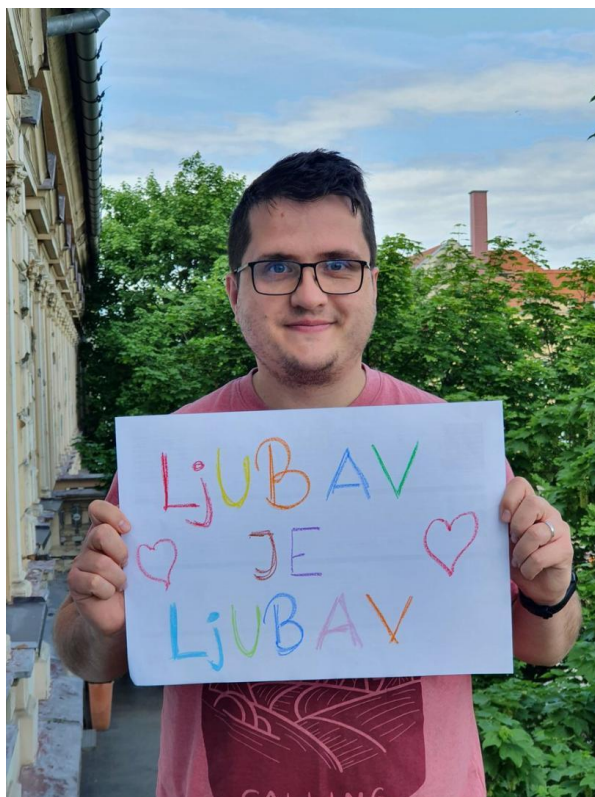

Foto: Nikica Torbica, X

> Hajdarović, Ristić i Torbica pisali Fuchsu: Povlačenje lošeg udžbenika nazvali ‘zabranom’, a ovako se pravdaju’

Inicijativa mladih za ljudska prava Hrvatske i Miljenko Hajdarović tek su djelić priče koja za cilj ima relativizirati srpsku agresiju na Hrvatsku, “suočiti” nas s prošlošću i pomiriti s “regionom”. Štoviše, nitko im to ne može niti bi trebao zabraniti. Međutim, na povijesne neistine i negiranje historiografije i samih temelja Republike Hrvatske treba reagirati. Najveći je pak problem kada njihova ideologija uđe u školske učionice. Pritom se i žale i nariču medijima kada ne uspiju u tom naumu.

DAVOR MARIJAN: OSVRT NA REAKCIJU INICIJATIVE MLADIH ZA LJUDSKA PRAVA NA IZJAVU DR. SC. ANTE NAZORA

Davor Marijan

-

28. studenoga 2024.

Foto: Davor Marijan

Prije par dana objavljena je **Reakcija Inicijative mladih za ljudska prava** (dalje IMzLjP) na izjavu dr. sc. Ante Nazora, ravnatelja Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata povodom obljetnice utemeljenja Hrvatske zajednice Herceg Bosna (HZ HB). Očito je da IMzLjP tretira HZ HB kao krajnje negativnu pojavu, pri čemu se kao

argument za takav stav potežu sudske presude protiv nekoliko hrvatskih dužnosnika na Međunarodnom kaznenom sudu za bivšu Jugoslaviju u Den Haagu, piše **Davor Marijan** za Historiografija.hr.

Tekst se nastavlja ispod oglasa

U Reakciji se upozorava na presudu šestorici dužnosnika HZ HB (slučaj Prlić i ostali) kao „na vrlo jasne, nedvosmislene i na dokazima utemeljene činjenice o ratu u Bosni i Hercegovini koje je dokumentirao Međunarodni kazneni sud za bivšu Jugoslaviju (MKSJ)“.

Također se tvrdi da je tom „presudom de facto i de iure, na fizičkim dokazima, svjedočanstvima, dokumentima i drugim izvorima utemeljeno postojanje udruženog zločinačkog pothvata na čelu s hrvatskim političkim i vojnim vodstvom, kao i postojanje međunarodnog sukoba između Republike Hrvatske i Bosne i Hercegovine“.

>Donosimo odgovor dr. sc. Ante Nazora na prozivke Inicijative mladih za ljudska prava

Rat Hrvata i Muslimana u Bosni i Hercegovini od 1992. do 1994.

Nazor je optužen za povijesni revizionizam, pri čemu se kao primjer takvog revizionizma navodi i nedavno objavljeni zbornik radova Muslimansko (bošnjačko) hrvatski rat s posebnim osvrtom na oružane sukobe i stradanja Hrvata u središnjoj Bosni. U zadnjem dijelu Reakcije u IMzLjP su se sjetili i mene s riječima:

Tekst se nastavlja ispod oglasa

„Da ovaj zbornik nije izolirani slučaj, pokazuje knjiga povjesničara Davora Marijana, **‘Rat Hrvata i Muslimana u Bosni i Hercegovini od 1992. do 1994.’** objavljena 2018. godine u kojoj ratni zločin u Ahmićima opisuje na sljedeći način:

‘Ahmiće je napala i zauzela 4. bojna Vojne policije s postrojbom Jokeri. U napadu HVO-a mnogo toga nije jasno osim što je do kraja dana selo zauzeto i gotovo uništeno, pri čemu je poginulo i ubijeno 88 osoba.’

Svesti detaljno opisani ratni zločin u Ahmićima na sintagmu kako ‘mnogo toga nije jasno’ u najmanju je ruku problematično, posebice kad dolazi od povjesničara koji je svoju znanstvenu karijeru posvetio upravo istraživanju događaja vezanih za ratove devedesetih.

Ovakvim i sličnim istupima hrvatska historiografija u Hrvatskoj, ali i Bosni i Hercegovini, iznova propušta odmaknuti se od nacionalističke pozicije koju revno njeguje desetljećima, a koja je najplastičnije opisana u Deklaraciji o Domovinskom ratu 2000. i njezinom pandanu izglasanom u Mostaru sedamnaest i pol godina kasnije, Deklaraciji Hrvatskog narodnog sabora“.

>RH financira YIHR koji VRO Oluju promatra kao udruženi zločinački pothvat

Svesti detaljno opisani ratni zločin u Ahmićima na sintagmu kako ‘mnogo toga nije jasno’ u najmanju je ruku problematično

U „najmanju je ruku problematično“ na ovakav način prezentirati moj osvrt na zločin u Ahmićima u knjizi iz 2018. Navedena rečenica je točno prenesena, ali netočno je da je cijeli zločin sveden samo na tu rečenicu. Navedena rečenica se nalazi na str. 311 moje knjige i završava s bilješkom 2001 u kojoj sam se referirao na: izvještaj 4. bojne Vojne policije HVO od 16. travnja 1993., zatim izvještaj HVO Vitez od istog dana i na kraju, na monografiju muslimanskog Trećeg korpusa ABiH iz 2014. u kojoj je naveden broj stradalih u Ahmićima.

S obzirom da nisam ignorirao žrtve pretpostavljam da u IMzLJP smatraju da je problem u sintagmi kako „mnogo toga nije jasno“. Naime, nakon prenesene rečenice slijedi još nekoliko na kojima objašnjavam što to nije jasno. Te rečenice navodim s bilješkama na kojima se temelje:

„Prema hrvatskim procjenama, u selu je bio najmanje vod prostorne strukture bez ojačanja sa strane. Bošnjački autori negiraju da je u selu uopće bilo vojnika premda to potvrđuje dnevnik člana Štaba Teritorijalne obrane Vitez Eniza Varupe. S rijetkim iznimkama, bošnjački autori prešućuju i da je Komanda 3. korpusa 16. travnja poslala četu 7. muslimanske brigade da pomogne i ojača obranu Ahmića i izvede protunapad na smjeru Ahmići – Šantići – Dubravica.

Iz naredbe je očito da je u obrani sela netko već bio angažiran. S crte Jelinak – Lončari u napad prema Ahmićima poslan je i jedan ojačani bataljun 303. brdske brigade da zauzme dominantne objekte i ovlada prometnicom između Busovače i Viteza na dijelu Kaonička kosa – Nadioci

– Ahmići. Zauzimanjem Ahmića HVO je otklonio opasnost od presijecanja prometnice Vitez – Busovača kao i mogućnost da se zbog svojeg dominantnog položaja koristi za nadzor te prometnice“.

>Inicijativa mladih napala dr. Nazora i iznijela niz lažnih narativa o RH u ratu u BiH

„Mladost-ludost“

Uz ovaj odlomak naveo bih još nešto što se može svesti pod sintagmu da „mnogo toga nije jasno“ u svezi ratnog zločina HVO-a u selu Ahmići. Mnogo toga nije jasno i u svezi navodnog sastanka na kojem je dogovoren preventivni odgovor HVO-a za koji je izvor bio zaštićeni svjedok koji na njemu nije bio, a što nije bila zaprijetka sudu da bez razumne sumnje prihvati njegovo svjedočenje.

S obzirom da su u pitanju „mladi aktivisti“ sjetih se one narodne izreke „mladost-ludost“, tj. zaigrala se djeca i brbljaju o nečem što slabo poznaju. Da nešto razumiju držali bi se vrijednosti koje imaju u svom imenu, a to su ljudska prava. Zar nije jedno od bitnih ljudskih prava, pravo na mišljenje? No očito ne i kod IMzLJP, pa im predlažem da promjene ime udruge, primjerice u: Selektivna inicijativa mladih za ljudska prava. Da se radi o mladcima koji olako koriste prejaku riječ vidi se iz prvih rečenica s kojima se predstavljaju na svom portalu. Kada vam netko kaže da je svrha njegovog postojanja doprinos „ostvarenju pravde u slučajevima ratnih zločina, pomirenju unutar Hrvatske i s regijom te ojačavanju demokracije“, te navede da mu je u „temeljima ... pristupa“ između ostalog „ostvarivanje prava na istinu“, znate da imate posla s političkim aktivizmom koji njeguje isključivo monolog. Istina je sfera sakralnog, a u svjetovnom filozofije.

>Povućeni udžbenik: Inicijativa mladih za ljudska prava želi ‘hrabro suočavanje s tamnim stranama naše prošlosti’

Rat Hrvata i Muslimana u BiH

A kada je u pitanju rat Hrvata i Muslimana u BiH „istina“ je očito samo ono što piše u presudama Haškog suda i na jednu od njih, onu šestorice su u IMzLJP stavili poveznicu. To su za njih sudski utvrđene činjenice kojih se svi moraju pridržavati, uključujući i povjesničare, u protivnom potežu

optužbe za povijesni revizionizam. Presude su samo jedna od interpretacija sukoba koje se temelji na selektivno odabranim dokumentima, iskrivljivanju činjenica i besramnom favoriziranju jedne strane u sudskom sporu, one tužiteljeve.

Rat Hrvata i Muslimana eskalirao je u travnju 1993. a prethodio mu je sukob u dolini Vrbasa, tj. području općine Uskoplje – Gornji Vakuf koji je izazvala muslimanska strana kada je u prosincu 1992. počela dovoditi snage iz središnje Bosne i usmjeravati ih prema prijevoju Makljen. To je bio povod za sukob, a ne širenje Herceg-Bosne kako se tvrdi u presudi šestorici dužnosnika Herceg-Bosne. U mojoj knjizi su dani argumenti za to i zainteresiranim čitateljima predlažem da ih usporede s kontekstualnim „činjenicama“ koje je za ovaj slučaj utvrdio Sud.

Cijela optužba se zapravo temelji na zapovijedi predsjednika HVO-a, Jadranka Prlića od 15. siječnja 1993. koja je napisana tri dana nakon što je počeo sukob u dolini Vrbasa. A na osnovi te zapovijedi je iskonstruiran i povod za sukob u travnju 1993. na temelju sjednice Hrvatske zajednice Herceg-Bosna od 3. travnja na kojoj je navodno donesena politička odluka o provedbi odredbi Vance-Owenova plana. Dokaz na kojem je Tužiteljstvo gradilo, a suci prihvatili takvu tvrdnju jest vijest novinske agencije Reuters objavljena u jednim srpskim novinama 5. travnja 1993. „Ultimatum“ je zapravo bio prijedlog izjave, tj. vojnog sporazuma koju je HVO planirao poslati Aliji Izetbegoviću na potpis.

>Dr. Ante Nazor za Narod.hr: Da nije bilo vojne intervencije Hrvatske, stanovništvo Bihaća doživjelo bi goru sudbinu od Srebrenice

Još je grotesknija „sudski utvrđena činjenica“ iz presude Šestorici da je HVO kriv za travanjске sukobe u središnjoj Bosni i sjevernoj Hercegovini

Sud je to prihvatio kao činjenicu premda se na njihovo traženje Izetbegović 22. srpnja 1997. očitovao da nije potpisao izjavu i da je nema u „dokumentaciji kojom“ raspolaže. Izmišljeni „ultimatum“ naveden je kao hrvatski krimen u presudi Dariju Kordiću i Mariju Čerkezu. U analizi Tužiteljstva Haškog suda izrađenoj za slučaj Prlić i ostali ultimatum se ne spominje izrijeckom, nego se posredno uvodi u interpretaciji Zapisnika sa

sjednice HVO-a od 3. travnja, uz napomenu da točke 3. do 6. slične „ultimatumu kojeg je Jadranko Prlić izdao 15. siječnja 1993. godine”. I to je sudski utvrđena činjenica“ koju bih ja kao profesionalni povjesničar trebao poštivati?

Još je grotesknija „sudski utvrđena činjenica“ iz presude Šestorici da je HVO kriv za travanjske sukobe u središnjoj Bosni i sjevernoj Hercegovini, na temelju dviju zapovijedi u kojima je brigada HVO-a iz Čapljine zahtijevala da se postrojba Armije BiH izmjesti iz njezine zone odgovornosti s područja općine Stolac. Te zapovijedi su potom postale „sudski utvrđena činjenica“ o ultimatumu Hrvatske zajednice Herceg-Bosne i općim mjerama koje je Glavni stožer HVO-a poduzeo na temelju njega. Ni jedna od tih navodnih mjera nije priložena što nije čudno, jer ih nema.

No to nije bila zaprjeka da točkom 471 Presude (1. tom) suci sugeriraju da je HVO kriv za sukobe koji su oko „15. aprila 1993. izbili ... između HVO-a i Armije BiH, konkretno u opštinama Prozor i Jablanica” premda su prihvatili dokaz iz siječnja 1994. u kojem je Komanda 6. korpusa Armije BiH priznala da je 14. travnja „preventivno” napala HVO. Znači, ako Sud presudi da je kruška jabuka, slučaj je završen i tu nema više rasprave, to je jabuka. „Istina“ na razini vica o Muji koji vodi svinju na povodcu i mrmlja sebi u bradu: „Roké’o ti ne rok’ćo, ti si za mene ovca“.

<https://narod.hr/hrvatska/davor-marijan-osvrt-na-reakciju-inicijative-mladih-za-ljudska-prava-na-izjavu-dr-sc-ante-nazora>

**JAVOR NOVAK: ULOMCI ZBILJE,
DRAGOVOLJAC.COM., 2025.**

**DISKRIMINACIJA PREDSEDNIČKIH
KANDIDATA**

5. studenoga 2024.

*Odjel za nadzor i analizu medijskih sadržaja
Stanislav Bender, voditelj Odjela
stanislav.bender@aem.hr
+385 (0)1 488 2764*

*Poštovani,
više je nego nevjerojatno da ste donijeli zaključak kako "nema kršenja Zakona o elektroničkim medijima". Svaki je drugi dan kandidat za predsjednika RH dr. Primorac u Dnevniku državne televizije koju svi plaćamo iz pristojbe. Tko plaća tu njegovu reklamu? Nitko. HRT kaže da nisu zaprimili nikakvu uplatu! Odnedavno se pojavljuju i dr. Lozo i Kekin i Bulj dakle ukupno 4-5 kandidata, a nikako ravnopravno svi. Nikako bez diskriminacije svih ostalih kandidata. I to očigledno privatiziranje medija po Vama nije kršenje Zakona o elektroničkim medijima??'*

Iako bi Vijeće za elektroničke medije imalo biti neovisno regulatorno tijelo u području elektroničkih medija u Republici Hrvatskoj, čitatelji Dragovoljca mogu sami bez moga komentara iz cijele ove procedure i tzv. odgovora nadležnih institucija, procijeniti o čemu se ovdje radi. Zanimljivo kako ovdje i Služba za informiranje HRT-a i VEM pušu u isti rog. No, ne na moju inicijativu, u nastavku zbivanja Vijeće za elektroničke medije (VEM) samo se razotkrilo. Razotkrilo koga štiti i koga protežira.

Narod.hr 28. listopada o. g. donosi članak kako će VEM zatražiti očitovanje HRT-a zbog Malićeve nizanke „Partije“. Na svojoj sjednici zaključuju kako 'nije istaknuto upozorenje zbog uznemirućih scena masovnih stratišta' te kako nije bilo 'primjerenog upozorenja i programske oznake'.

Dokumentarni film 'Partija' kroz pet epizoda ('Teror', 'Revolucija', 'Vlast', 'Raspad' te 'Čuvari tajni') prati povijest Komunističke partije Jugoslavije. U nizanki govore povjesničari, publicisti i policijski istražitelji iz Hrvatske, Slovenije, Srbije i BiH. Kako je poznato auktor, scenarist i režiser serije je **Gordan Malić**, a stručni suradnik je ugledni povjesničar Davor Marijan. Peta i zadnja epizoda Gordana Malića pod naslovom 'Čuvari tajni' emitirana je 31. listopada 2024. Riječ je o ostvarenju koje vrijedi kao sve četiri njegove prethodne epizode zajedno. Malić u potpunosti razotkriva zvjerstva Titova zločinačkog režima s nekoliko dragocjenih novih podataka. Tako unatoč svim naporima tzv. antifašista da skrivaju istinu, ili kad ona izbije na sunce, da ju pokušavaju opravdati i zataškati.

No, zanimljivo je kako sada žurno postupa tobože neovisno regulatorno tijelo Vijeće za elektroničke medije (VEM) kada su u pitanju komunistički zločini odnosno prikazivanje istih. Nezadovoljan prikazanom istinom VEM se pokušava zaogrnuti tvrdnjom: 'nije istaknuto upozorenje...' (...) 'Dokumentarni film sadrži niz uznemirujućih scena koje prikazuju masovna stratišta i ljudske posmrtno ostatke, a emitiran je bez primjerenog upozorenja i programske oznake'.

U svojoj srčanoj pristranosti, VEM je otišao čak toliko daleko da je iznio potpunu neistinu. Naime spomenuti TV sadržaj emitiran je uz jasno upozoravajući krug s istaknutim brojem 12 u gornjem desnom kutu TV zaslona. I to je upozorenje na zaslonu bilo cijelo vrijeme emitiranja nizanke (odgledano 2. studenoga 2024. na HRTi). Znači sadržaj je čisto i bistro označen čak s tako jako niskom oznakom godina, a kako bi upozorio sve roditelje i mlađe maloljetnike. Time je potpuna neistina što VEM tvrdi i pokušava nametnuti kako 'nije istaknuto upozorenje' te da je sadržaj 'emitiran bez primjerenog upozorenja i programske oznake' HTV-ea.

Sve što VEM dalje muči i čime pokušava optužiti HTV-e, a tobože po Pravilniku o zaštiti maloljetnika, pada dakle u vodu. Tragikomično je kako u svom izvješću dalje glagoljaju o programu koji bi mogao 'naštetiti fizičkom, mentalnom ili moralnom razvoju maloljetnika'. Nismo znali da povijesna istina (do sada vrlo marljivo, a potpuno nečasno skrivana) šteti svemu tome. Ili možda šteti njihovoj djeci i njihovim unucima?

S istinom je uvijek ista opće poznata stvar, ona hoće i ona kad-tad izlazi van. A s djecom je pak općepoznata stvar da ona, po saznanju istine, a o kojoj im ništa nije bilo rečeno, postavljaju neugodna pitanja. Opravdano. A nisu u partiji, ha, i ne mogu biti ušutkani ukorom pred isključenje. Zato je VEM-u tobože kriv HTV-e, a ne neželjena (?) istina koja im je isplivala i zapljusnula lice. Kako su prozirni.

Jasno je dakle zašto sam dugo čekao odgovor VEM-a i zašto je on negativan (oni ne vide pristranost i diskriminaciju ostalih predsjedničkih kandidata). Oni ne stignu, nisu stigli, moraju obraniti neobranjivo, moraju skrivati istinu koju im je Gordan Malić stavio pod nos i sad ju se više nikako ne da ni povući, niti izbrisati. Zašto se pjeni VEM? Je li ovaj njihov potez upravo na tragu zataškavanja i prijetnje? Treba li preventivno zastrašiti sve buduće istraživače? No, bojim se da VEM-u nedostaje samo jedna jedina mala sitnica: argument tj. činjenica.

https://dragovoljac.com/index.php/javor-novak/41465-javor-novak-hrt-protiv-svojih-gledatelja?fbclid=IwY2xjawHF8ppleHRuA2FlbQlIxMAABHeF3yzlROLWnvvRnrGVs5BrTkpnZY_WKpnePgI65xW6LuDtWh2eVICyXQA_aem_vRUXinsxz_5uKY24BVc_pQ

ZORICA GREGURIĆ, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.

Zorica Gregurić

"Govoreći o knjizi "Lažna svijest i svjesna laž" istaknuo je: "Osamdesete su godine krize, potpunoga sloma sustava. No i u najtežim vremenima nađu se osobe kojima je dobro, kojima teče med i mlijeko. To nije nikakva specifičnost Jugoslavije. Hrvatska je 1982. gotovo bankrotirala, povremeno su bila velika ograničenja u distribuciji el. energije, opskrbi naftom i nekim namirnicama, inflacija je na kraju desetljeća bila najveća na svijetu, štrajkova je bilo 'bezbroj'...". Dodao je kako "slika idealnih 1980-ih koja se nameće u nekim medijima nema veze s onom slikom s kojom se istraživač susreće u arhivskom gradivu Saveza komunista i njegovih transmisija".

"Vid nostalgije postoji, vrlo je jak u dijelu medija koji danas imaju status mainstreama. No mislim da to nije mišljenje većega dijela stanovništva. Kod nas se zapravo radi o pokušaju utjecajnih pojedinca i skupina da današnjoj hrvatskoj formi dadnu jugoslavenski sadržaj. To jest nakaradno, no neki se zbog toga ne opterećuju".

Poznati povjesničar dao je i svoje mišljenje kome je to u interesu stvaranje iskrivljene slike o novijoj hrvatskoj prošlosti. "Najkraće rečeno osobama koje ne mogu prežaliti slom Jugoslavije, koje se ne mire s hrvatskom državom koju proglašavaju propalim projektom, pri čemu zanemaruju da se 'idealna' Jugoslavija dva puta raspala, čemu nema pandana u suvremenoj europskoj povijesti".

DIREKTNO.HR

Povjesničar raskrinkao 'nostalgičare': 'Zanemaruju da se to dvaput dogodilo Jugoslaviji'

DAVOR MARIJAN

**POVJESNIČAR RASKRINKAO
'NOSTALGIČARE': 'ZANEMARUJU DA SE TO
DVAPUT DOGODILO JUGOSLAVIJI'**

Davor Marijan, znanstveni savjetnik na Hrvatskom institutu za povijest jedan je od najproduktivnijih hrvatskih povjesničara.

30.08.2025.

Njegova najnovija knjiga "Hrvatska u Jugoslaviji 1980-ih. Lažna svijest i svjesna laž" zaokupila je pozornost posjetitelja na predstavljanju na Festivalu knjige Matice hrvatske 6. lipnja i smatra se jednim od glavnih događaja toga festivala. Povodom te knjige cijenjeni povjesničar i stručnjak za suvremenu povijest dao je zanimljivi intervju portalu Hrvatskog kulturnog vijeća.

"Počeo sam se poviješću baviti s temama iz Drugoga svjetskoga rata. Na te teme imam objavljenu jednu monografiju i, ako se dobro sjećam, pet članaka, te nedovršen rukopis o bitci na Sutjesci koji sam 'privremeno' prekinuo 1999. godine. Tko zna, možda ga u dogledno vrijeme i dovršim. Socijalizmu sam se intenzivno okrenuo prije sedam godina, kad sam tražio privremeni odmak od recentne hrvatske povijesti. Socijalizam me je zanimao i zbog toga što se Domovinski rat ne može razumjeti bez poznavanja razdoblja prije njega. Do ove knjige objavio sam 12 članaka na temu socijalizma, tako da nije u pitanju iznenadni zaokret", pojasnio je.

O

Govoreći o knjizi "Lažna svijest i svjesna laž" istaknuo je: "Osamdesete su godine krize, potpunoga sloma sustava. No i u najtežim vremenima nađu se osobe kojima je dobro, kojima teče med i mlijeko. To nije nikakva specifičnost Jugoslavije. Hrvatska je 1982. gotovo bankrotirala, povremeno su bila velika ograničenja u distribuciji el. energije, opskrbi naftom i nekim namirnicama, inflacija je na kraju desetljeća bila najveća na svijetu, štrajkova je bilo 'bezbroj'...". Dodao je kako "slika idealnih 1980-ih koja se nameće u nekim medijima nema veze s onom slikom s kojom se istraživač susreće u arhivskom gradivu Saveza komunista i njegovih transmisija".

FOTO: Bruno Konjevic / CROPIX

'To jest nakaradno'

Na pitanje može li se to na neki način tumačiti pokušajem poticanja nostalgije za životom u bivšoj državi Marijan je bio jasan: "Već godinama ne pratim ni javnu ni druge, nejavne televizije. No u Hrvatskoj me ništa ne može začuditi. Vid nostalgije postoji, vrlo je jak u dijelu medija koji danas imaju status mainstreama. No mislim da to nije mišljenje većega dijela stanovništva. Kod nas se zapravo radi o pokušaju utjecajnih pojedinca i skupina da današnjoj hrvatskoj formi dadnu jugoslavenski sadržaj. To jest nakaradno, no neki se zbog toga ne opterećuju".

Poznati povjesničar dao je i svoje mišljenje kome je to u interesu stvaranje iskrivljene slike o novijoj hrvatskoj prošlosti. "Najkraće rečeno osobama koje ne mogu prežaliti slom Jugoslavije, koje se ne mire s hrvatskom državom koju proglašavaju propalim projektom, pri čemu zanemaruju da se 'idealna' Jugoslavija dva puta raspala, čemu nema pandana u suvremenoj europskoj povijesti", pojasnio je.

Nakon Nazora reagirao drugi prozvani povjesničar: 'Djeca brbljaju o nečem što slabo poznaju'

Povjesničar je zatim detaljno opisao svoj istraživački rad na knjizi "Lažna svijest i savjest laži" te ono što je istraživanje otkrilo, a cijeli intervju možete pronaći OVDJE. Podsjetimo, Marijan je 15 autorskih knjiga povijesne tematike i četiri u suautorstvu, među njima: "Smrt oklopne brigade", "Bitka za Vukovar", "Oluja", "Slom Titove armije", "Domovinski rat", "Hrvatska 1989.-1992. Rađanje države", "Rat Hrvata i Muslimana u Bosni i Hercegovini od 1992. do 1994", "Rat za Bosansku Posavinu 1992. godine".

<https://direktno.hr/domovina/povjesnicar-raskrinkao-nostalgicare-zanemaruju-da-se-to-dvaput-dogodilo-jugoslaviji-378750/>

**BEZOČNA LAŽ IVE DROBILICE / PROFESORI
MITRINOVIĆ, TOŠIĆ I AKADEMIK
MILOVANOVIĆ, DRAGOVOLJAC.COM., 2026.**

**"JEDAN OD NAJUGLEDNIJIH HRVATSKIH
INTELEKTUALACA" A LAŽNO SE
PREDSTAVLJA KAO AKADEMIK - ZNATE LI DA
MU JE I TATA SLAVKO BIO DOKTOR
ZNANOSTI?
(1. DIO)**

Rugao sam se i tati Slavku s napomenom da o njegovoj prvoj laži tj. o IZVJEŠĆU O RADU Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava OD OSNUTKA (11. veljače 1992.) DO RUJNA 1999. mnogo više možete naći u mojoj knjizi:

J. Pečarić, Kazimir Sviben / O Goldsteinovoj prevari, dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/sviben.pdf>

ISPRIKA DR. SC. SLAVKU GOLDSTEINU

Poštovani g. Goldstein,

Moram Vam se ispričati jer sam u tekstu BIVŠI POSEBNI SAVJETNIK
PREDSJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN
UPORNO LAŽE

(<http://kamenjar.com/bivsi-posebni-savjetnik-predsjednika.../>)

napisao:

Pa što je onda klasična Goldsteinova laž u ovom tekstu. To je brojka od 2000 žrtava koje je kako on kaže ustanovila Komisija za istraživanje rata i poraća, tzv. 'Vukojevićeva' komisija.

Naime radi se o IZVJEŠĆU O RADU Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava OD OSNUTKA (11. veljače 1992.) DO RUJNA 1999.

Vjerojatno će netko pomisliti da Slavko Goldstein s (ne)svršenom srednjom školom ne razumije značenje naslova Izvješća, ali on itekako dobro razumije i uporno ponavlja. S tom laži je, uz veliku medijsku potporu, uspio zaustaviti u Saboru da se Izvješće prihvati i evo do današnjeg dana „uporno laže“ (to je on sa sinom koristio za mene u tekstu s sličnim svojim lažima o kojima sam pisao u spomenutom tekstu). O toj laži ja doista uporno pišem više od 15 godina (vidjeti npr. i moju knjigu: „Brani li Goldstein NDH?“ iz 2002.).

Naime, očito je neistinita moja tvrdnja o Vama kao (ne)svršenom srednjoškolcu.

Jedan kolega iz Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac upozorio me da ste – doktor:

„I to ne bilo kakav, doktor Jojbolji ili štajaznam doktor za rokenrol. Ne, nego pravi pravcati doktor znanosti (dr. sc.)

Pogledajte prilog iz današnjeg Jutarnjeg lista. Nije kompjutorska igra ili fotomontaža. Svatko tko kupi JL na kiosku može se uvjeriti na str. 38., da su ga (hi, hi, hi...), blesani proglasili doktorom znanosti!

E pa sad mu stvarno nitko ne može ništa, i može lijepo u ponedjeljak biti proglašen i akademikom.

Posebice nakon što je u petak opovrgnuo podvalu da se u Jasenovcu igrala Mala Floramyje i autoritativno ustvrdio da je riječ bila o - Grofici Marici!“ I doista na str. 38. doista piše dr. sc. Slavko Goldstein, povjesničar i publicist.

Kako je Jutarnji list ozbiljna novina nemam razloga sumnjati u taj podatak. Ranije se on već pojavljivao

<http://arhiva.dalje.com/.../puhovski--bozani-u.../266085>

ali nisam povjerovao pa sam uporno ponavljao ovu strašnu neistinu.

Kako ne volim koristiti neistine (laži su po bivšem Predsjedniku Srbije najviše pomogle njegovom narodu u povijesti) na internetu sam uspio pronaći što je istina. Ustanovio sam da Vas je rektor Zagrebačkog sveučilišta također proglasio doktorom znanosti (vidjeti prilog):

<http://arhiva.dalje.com/.../puhovski--bozani-u.../266085>

ali i Ustavni sud RH što je objavljeno u Narodnim novinama još 2007. godine(vidjeti prilog):

http://narodne-novine.nn.hr/.../slu.../2007_11_113_3341.html

Jasno mi je da možete s pravom biti ljuti na mene jer ja jesam doktor znanosti, ali usuđujem se osvrnati se na Vaše tekstove koje pišete kao doktor povijesnih znanosti.

Istina, malo mi je čudno kada Vas kao doktora znanosti Jutarnji list proglašava samo publicistom, ali oni ipak nisu znanstvenici kao Vi i ja, zar ne?

Nadam se da će te razumjeti moje ne znanje, ali doista do danas nisam vidio da o vašoj doktorskoj tituli pišu čak i Narodne novine.

Zbog toga primite moju ispriku i obećanje da ću ubuduće uz Vaše ime obavezno pisati i Vašu titulu. Moramo vjerovati rektoru Zagrebačkog sveučilišta, Ustavnom sudu (u sastavu Petar Klarić, predsjednik Suda te suci Marijan Hranjski, Mario Kos, Davor Krapac, Ivan Matija, Ivan Mrkonjić, Jasna Omejec, Željko Potočnjak, Agata Račan, Emilija Rajić, Smiljko Sokol, Nevenka Šernhorst i Vice Vukojević), i Narodnim novinama, zar ne)

S poštovanjem

Akademik Josip Pečarić

10.04.2016.

113_5_11_2007 Odluka o imenovanju članova Etičkog povjerenstva.htm

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

3341

Na temelju članka 104. stavka 2. Zakona o izborima zastupnika u Hrvatski sabor (»Narodne novine«, br. 116/99, 109/00 – vjerodostojno tumačenje, 53/03, 69/03 – pročišćeni tekst, 44/06 i 19/07.) Ustavni sud Republike Hrvatske u sastavu Petar Klarić, predsjednik Suda te suci Marijan Hranjski,

Mario Kos, Davor Krapac, Ivan Matija, Ivan Mrkonjić, Jasna Omejec, Željko Potočnjak, Agata Račan, Emilija Rajić, Smiljko Sokol, Nevenka Šernhorst i Vice Vukojević, na sjednici održanoj 2. studenoga 2007., donio je

ODLUKU

O IMENOVANJU ČLANOVA ETIČKOG POVJERENSTVA

I.

Na temelju odredbe članka 105. Zakona o izborima zastupnika u Hrvatski sabor predsjednik Etičkog povjerenstva po položaju je predsjednik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti akademik MILAN MOGUŠ.

II.

Imenuju se članovi Etičkog povjerenstva:

Na prijedlog većinske koalicije političkih stranaka, Hrvatske demokratske zajednice, Hrvatske socijalno-liberalne stranke, Hrvatske stranke umirovljenika, Samostalne demokratske srpske stranke i Stranke demokratske akcije Hrvatske:

1. TOMISLAV PAŠKVALIN iz Zagreba

2. BERNARDICA JURETIĆ iz Splita

3. prof. dr. sc. HELENA JASNA MENCER iz Zagreba.

Na prijedlog oporbenih političkih stranaka, Socijaldemokratske partije Hrvatske, Hrvatske narodne stranke – liberalnih demokrata, Hrvatske seljačke stranke, Hrvatske stranke prava, Istarskog demokratskog sabora, Demokratskog centra, Primorsko-goranskog saveza, Međimurskog demokratskog saveza, Slavonsko-baranjske hrvatske stranke i Hrvatskog demokratskog saveza Slavonije i Baranje:

4. dr. sc. SLAVKO GOLDSTEIN iz Zagreba

5. ZORISLAV ANTUN PETROVIĆ iz Zagreba

6. akademik VLATKO SILOBRČIĆ.

III.

Ova odluka stupa na snagu danom donošenja.

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Broj: SuE-DSjA-1/2007

Zagreb, 2. studenoga 2007.

Predsjednik

prof. dr. sc. Petar Klarić, v. r.

U povodu dodjele počasnog doktorata Sveučilišta u Zagrebu,
rektor prof. dr. sc. Aleksa Bjeliš poziva Vas na tribinu
JEDNO POSLIJEPODNE S BRANKOM LUSTIGOM

utorak, 16. lipnja 2009. u 17 sati
dvorana akademije dramske umjetnosti
trg maršala tita 5

Gosti:

dr. sc. Slavko Goldstein,
prof. dr. sc. Ivo Goldstein,
prof. Branko Ivanda,
književnik Miljenko Jergović

J. Pečarić, Milanović hvali Grlić-Radmana, dragovoljac.com, 2023:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/MilanoRadman.pdf>
<https://www.dragovoljac.com/.../36789-goldsteini-i...>

Isprika je dana i u knjizi

J. Pečarić, Sanja i Tesa Iva Drobilice, dragovoljac.com, 2024.

(2. DIO)

U prvom dijelu sam dao dokumente kako su Slavka Goldsteina proglasili doktorom znanosti.

To je učinio USTAVNI SUD RH 2. studenoga 2007. i to vjerovali ili ne u ODLUCI O IMENOVANJU ČLANOVA ETIČKOG POVJERENSTVA.

Kao doktora znanosti su ga predložile tada oporbene političke stranke: Socijaldemokratska partija Hrvatske, Hrvatska narodna stranka – liberalnih demokrata, Hrvatska seljačka stranka, Hrvatska stranka prava, Istarski demokratski sabor, Demokratski centar, Primorsko-goranski savez, Međimurski demokratski savez, Slavonsko-baranjska hrvatska stranka i Hrvatski demokratski savez Slavonije i Baranje.

http://narodne-novine.nn.hr/clanci/sluzbeni/2007_11_113_3341.html

To je valjda bio vrhunac ETIKE u RH.

Dvije godine kasnije je dr. sc. Slavka Goldsteina pozvao kao počasnog gosta zajedno sa njegovim sinom prof. dr. sc. Ivom Goldsteinom kao goste na dodjeli POČASNOG DOKTORATA pozvao i Rektor Zagrebačkog sveučilišta.

Zašto je ovo zanimljivo pored tog etičkog pitanja: LAŽ I ETIKA?
Očito radi se o odluci Ustavnog suda koji u njoj mimo svih ovlasti proglašava Slavka Goldsteinom DOKTOROM ZNANOSTI.

Podsjetit ću:

Na Wikipediji za Slavka Goldsteina piše:

Slavko Goldstein (Sarajevo, 22. kolovoza 1928. – Zagreb, 13. rujna 2017.), bio je hrvatski političar, scenarist, knjižar, leksikograf i povjesničar amater židovske nacionalnosti.

https://hr.wikipedia.org/wiki/Slavko_Goldstein

Povjesničari:

Izv. prof. Dr. sc. Vlatka Vukelić:

“Goldstein je objavio dvije monografije o NOB-u, međutim, one su publicističkog karaktera... Nisu sve knjige koje povjesničari objave ujedno i znanstvene, pogotovo, ukoliko su u nekakvom suautorstvu, gdje se profesor naročito istaknuo suradnjom s pokojnim ocem, koji čak nije ni imao diplomu iz povijesti,” nadovezala se i na drugog predavača s antifa-tribine mlada povjesničarka.“

<https://narod.hr/hrvatska/prostacki-ispadi-na-tribini-najavljenoj-uz-petokraku-bencic-otisla-goldstein-psovao>

Znanstveni savjetnik dr. sc. Davor Marjan (HIP):

'Otac' prozivanja za povijesni revizionizam bio je Tuđmanov politički protivnik Slavko Goldstein, osoba bez formalnog povijesnog obrazovanja, i njegov slučaj pokazuje kako dobro umreženi medijski interesi mogu od besmislice napraviti pitanje 'životne važnosti', da ne kažemo nacionalnog

interesa. Međutim, njegove su teze neprihvatljive u znanosti.

Mladi hrvatski povjesničar Krešimir Rotim. Spominje je Luka Šarić
Što je to revizionizam?

Kada bi revizija u bilo kojoj znanosti bila nepoželjna, još uvijek bismo prakticirali egipatsku i grčku medicinu, a Sunce bi se vrtjelo oko Zemlje. Otkud uopće taj pojam, odnosno etiketa "revizionizam"?

„Popularizirao“ ga je Slavko Goldstein, povjesničar amater, otac Ive Goldsteina, vlasnika tvrtke Ivo Drobilica d.o.o., kako se našalio Rotim u svom videu. Slavko je bio publicist, ostrašćeni čuvar jasenovačkog mita, do smrti uplašen da će se 1941. godina vratiti. Povjesničar Davor Marijan u preglednom radu „Suvremena hrvatska povijest i nevolje s revizionizmom“ objasnio je kako je revizionizam tata Slavko preuzeo iz marksizma

i uveo ga u historiografiju 21. stoljeća, ne bi li tako „mlatio“ sve one koji se usude dirnuti u jugokomunističke dogme.

https://narod.hr/kolumne-i-komentari/saric-da-ustase-nisu-prodali-dalmaciju-nisu-bili-fasisti-a-jasenovac-kao-logor-smrti-je-mit?fbclid=IwY2xjawLpoMJleHRuA2FlbQIxMQABHukBVBAX5TNctZR_x_PT0yGGclu9dAWp2TnAWkui4Kjt-dn4sxz74ffzf6A_aem_m_EtXfjy-wk2n54iF8aU4w

Vjerojatno najčitaniji hrvatski kolumnist i sjajan odvjetnik Zvonimir Hodak svoju kolumnu (Dnevno.hr, 04. 08. 2014.) posvećuje Slavku Goldsteinu:

U Hrvatskoj ima više kolumnista nego stanovnika. Od priučenih amatera u koje spadam i ja do snažnih logičara koji nas željeznom logikom vode do kraja. A to je istina i samo istina. Njihova i neporeciva. Njima želudac, za razliku od glave, uvijek javlja kad je prazan. Jedan od najistaknutijih je Branimir Pofuk. Navodno mu se ne sviđa ona latinska "nomen est omen". Nisam dokučio zašto. U Obzoru od 2. kolovoza o. g., naš Brane je najblaže rečeno zablistao. Kao recimo Igor Tudor koji u Večernjaku, u trenutku intelektualnog nadahnuća, kaže: "Laicima je poraz Hajduka 2 : 4 loš

rezultat". Naravno, stručnjaci dobro znaju da je dobiti četiri komada od suparnika u Europskoj ligi pravi trijumf!

No, vratimo se Pofuku koji u Obzoru nama laicima servira juhu koja se davno ukiselila. Što više već pomalo zaudara. Pofuk I PAR STRUČNJAKA, TOČNIJE MILORAD PUPOVAC, STIPE MESIĆ I SLAVEK GOLDSTIEN, OTVARAJU NAMA LAICIMA PANDORINU KUTIJU. KAD SU DUHOVI U KUTIJI VIDJELI FACE POFUKA, SLAVEKA, MESIĆA I PUPOVCA, OD STRAHA NIJEDAN NIJE HTIO IZAĆI VAN. A duhovi su trebali posvjedočiti i ovjeriti najnovije Pofukovo otkriće: "Zašto nitko ne govori o sličnosti između Oluje i antifašističkih ustanaka?" Neka ognjištarska bukva bi, kao na primjer ja, na to mudro, suptilno i rafinirano pitanje, odgovorio onako kako dijalektički neobrazovani ognjištari jedino i znaju: odj.... Pofuk! Oluja je bila završni udarac srpskom agresoru i točka na "i" u stvaranju hrvatske države, vjekovne težnje hrvatskog naroda. Naravno, od ognjištara i ne možeš očekivati da shvate svu ideološku, ma rekao bih, marksističku dubinu i progresivnost Pofukova otkrića. Brane kao Ray Charles vidi dalje, dublje i što je najvažnije objektivnije pa kaže: "Iza nas je još jedno obilježavanje antifašističkog ustanka u Srbu, a ispred nas još jedna proslava pobjedničke Oluje u Kninu. Između ta dva događaja postoje sličnosti o kojima nitko neće, ne želi ili se ne usuđuje govoriti". Ali se Brane usudi! Bravo Brane za hrabrost! Ustaška zmija i dalje sikće po Hrvatskoj. Brane, kako bi stavio znak jednakosti između četničkog ustanka u Srbu i srpskog bježanja iz Knina, poziva svjedoke. To je zagorska dijalektička mudrost koja glasi: "Ako je do svjedoka, krava je naša!" Prvi svjedok JE POZNATI POVJESNIČAR SLAVKO GOLDSTEIN KOJI JE STUDIJ POVIJESTI ZAVRŠIO KAO JA OTPRILIKE STUDIJ ATOMSKE FIZIKE. TRAGEDIJA NJEGOVE OBITELJI, MISLI BRANE, DOVOLJNA JE DA SLAVEKU IZ USTA IZLAZE TVRDE I NEUMOLJIVE POVIJESNE ISTINE. Po toj logici majka Kata Šoljić, koja je u domovinskom ratu izgubila četiri sina, trebala je odmah dobiti katedru na zagrebačkom Filozofskom faksu. Dobro! Od Tvrtka Jakovine i ostalih mladih titoista bila bi sigurno objektivnija. Kaže tako mudri Slavek: "Ustanak u Srbu nisu organizirali ni vodili četnici iako su neki njihovi pristaše u njemu marginalno sudjelovali". Točno veli naš Slavek! Oni su, onako usput i

marginalno, nabili na ražanj svećenika Jurja Gospodnetića i skinuli ga tek kad je bio reš pečen. Nastavak te pastoralne ličke priče vidjeli smo kod pada Vukovara i pjevanja lirske pjesme "Oj Slobodane, šalji nam salate, bit će mesa klat ćemo Hrvate...". SAMOZVANI POVJESNIČAR NAS PODUČAVA: "U (nezgodno slovo, ali ne možeš bez njega) suštini on (ustanak) je bio uspješna simbioza životne ugroženosti srpskog stanovništva od ustaškog genocida i energične revolucionarnosti organiziranih komunista i njihovih sljedbenika". I ovdje se plastično vidi sličnost ugroženog srpskog stanovništva iz 1941. g., i 1990. g., kad se počelo s "balvan revolucijom". Samo su devedesetih godina komunisti bili malo bolje organizirani pa su nesebično pomagali ugroženim Srbima. Naročito u Vukovaru, na Ovčari, u Škabrnji, Saborskom, Sertić Poljani, Kijevu, Petrinji i da ne nabrajam previše. Naročito me se dojmio Slavek s tvrdnjom o energičnosti i revolucionarnoj organiziranosti komunista. I to sve u roku od nekoliko mjeseci. Naime, sve do Hitlerova napada na SSSR, naši komunisti na čelu s devetkom Titom, bili su temeljem sporazuma Molotov – Ribbentrop od 24. kolovoza 1939. g., lojalni partneri drugu Hitleru s kojim je drug Staljin podijelio Poljsku, Finsku, Estoniju, Latviju i Rumunjsku. A drug Tito je devetku na dresu zadržao do danas kao 9. zločinac u 20. stoljeću.

I na kraju, čitajući argumente Slavka Goldseina moram biti iskren i priznati da me je uvjerio. Ali mu ja ipak ništa ne vjerujem. MOŽDA JE VEČERNJAK UZ POFUKA I GOLDSTEINA MOGAO ANGAŽIRAT I DRUGE EMINENTNE POVJESNIČARE KAO ŠTO SU DEŽULović, TOMić, STAZIć I STIPE ALFIER KAKO BI ŠTO BRŽE DOŠLO DO POVIJESNE SIMBIOZE DVA TAKO BLISKA DOGAĐAJA KAO ŠTO SU ČETNIČKI BAL VAMPIRA U SRBU 1941.G., I AKCIJA OLUJA 1995.G. A TU SU NAM MEMOARI SLAVEKA GOLDSTEINA NEPRESUŠIVO VRELO PLITKE POVIJESNE DEMAGOGIJE.

Oscar Wilde je napisao: "Memoare najčešće pišu ljudi koje je pamćenje davno izdalo ili u životu nisu učinili ništa vrijedno pamćenja".

Zašto sve ovo spominjem?

Nadam se da je poznato da su me već sudovi u Zagrebu i Slavonskom

Brodu osudili kada me Ivo Drobilica tužio tvrdeći da su moje tvrdnje one prof. Mrkocija iz njegovog Feljtona napisanog 2002.-2003. godine o knjizi Iva Drobilica iz 1999. Županijski sud je zato Iva Drobilicu proglasio AKADEMIKOM.

Sada me Ivo Drobilica tuži ponovno. I uz niz sličnih optužbi navodi i ovo u svezi s njegovim tatom koga je DOKTOROM ZNANOSTI proglasio USTAVNI SUD.

Citiram ono što sam već dao u tekstu: IVO DROBILICA ILI IVO VALJAK:

-na mnogo mjesta tuženik, na osobito omalovažavajući način, vrijeđa tužiteljevu uspomenu na pokojnog oca tužitelja Slavka Goldsteina („neškolorani amater tata Slavko" str. 103 i drugdje)

To o neškoloranom amateru daje i u točki 4.:

Tuženik vrijeđa tužitelja nazivajući ga ruglom profesije, amaterom, kvalificirajući ga redikulom posprdno ga naziva Ivom Drobilicom, tužiteljeva pok. oca neškoloranim amaterom, podmećući mu da kao povjesničar iznosi laži u cilju održavanja mita o velikoj Srbiji na nekoj četničkoj platformi, te kao zastupnika teze o genocidnosti hrvatskog naroda Akademska karijera tužitelja verificirana u znanstvenim krugovima pobija navode tuženika, tuženikov pok. otac nije bio neškolorana osoba nego je autor više knjiga povijesne tematike. a tužitelj ne održava niti je ikada održavao mit o velikoj Srbiji niti je išta lagao a kamoli da bi zastupao tezu o genocidnosti hrvatskog naroda

Ovdje ću dodati samo kolika je važnost toga da u RH sudovi odlučuju o znanosti, a ne tamo neka Akademija, i koliko je važno da sudovi mogu proglašavati doktorima znanosti koga god hoće, a tamo neki akademik ne smije ni riječ reći protiv odluke najviših znanstvenih tijela kao što su sudovi.

Naime ako je USTAVNI SUD proglasio Slavka Goldsteina DOKTOROM ZNANOSTI, što mogu ja očekivati kada sam ISTINOM dakle OMALOVAŽAJUĆIM NAČINOM uvrijedio uspomenu Ive Drobilice na njegovog oca. Pa time sam uvrijedio i znanstvenu izvrsnost Ustavnog suda koji eto ima pravo proglašavati, pardon zaslužio je proglašavati i ovakve kao što je tata Slavko doktorima znanosti.

Zato je jedino pitanje za koje moramo čekati presudu, s obzirom da je rezultat prve tužbe bilo potvrda da je Ivo Drobilica AKADEMIK, što će sada biti rezultat ovog novog suda:

Hoće li Iva Drobilicu proglasiti PREDSJEDNIKOM AKADEMIJE, ili će njegov tata poslije DOKTORATA ZNANOSTI dobiti posmrtno neku novu titulu.

Morate računati da ovakvi procesi dugo traju. Prvi nije završio iako je donesena pravomoćna drugostupanjska presuda. U tijeku je postupak revizije, a ostaju Ustavni i Vrhovni sud u RH – dakle tu gdje su sudovi u znanosti mnogo bolji od HAZU. Ostat će za vidjeti na Europskom sudu. Meni ostaje za nadati se da oni nisu tako znanstveno potkovani kao sudovi u RH, i da oni odlučuju o ljudskim pravima, a ne se nadsmeću s Akademijom u znanosti.

Akademik Josip Pečarić

PROF. DR. SC. MIRJANA KASAPOVIĆ PROTIV GOLDSTEINA

UVOD

Prof. dr. sc. Mirjana Kasapović je podržavala Goldsteinove i službenu ‘istinu’ o Jasenovcu iako je bilo jako mnogo dokaza da se radi o politici korištenja laži o logoru u Jasenovcu kako bi se Hrvate stalno moglo optuživati za nekakvu genocidnost. Čak je objavila i znanstveni rad u kojem je napala one koji su zastupali istinu o Jasenovcu. Tako je 2018. godine objavila i znanstveni rad o tome:

Politička misao, god. 55, br. 1, 2018, str. 7-33

Izvorni znanstveni rad

Primljeno: 10. rujna 2017.

DOI: 10.20901/pm.55.1.01

GENOCID U NDH: UMANJIVANJE, BANALIZIRANJE I PORICANJE ZLOČINA

MIRJANA KASAPOVIĆ

Fakultet političkih znanosti,
Sveučilište u Zagrebu

Sažetak

U tekstu se razmatra revizionistička struja u suvremenoj hrvatskoj historiografiji, a posredno i u politici, koja se bavi Nezavisnom Državom

Hrvatskom (1941-1945). Revizionistički narativ čine tri glavne postavke: (a) NDH je bila normalna onodobna protupobunjenička država koja nije koristila državni teror kako bi uništila vjerske i etničke zajednice koje su u ustaškoj ideologiji i politici bile određene kao prirodni ili organski neprijatelji te tvorevine, nego je primjenjivala ograničena legitimna sredstva borbe da bi se zaštitila od političkih pobunjenika; (b) u NDH nisu izvršeni masovni zločini, a kamoli genocid, ni nad Srbima, ni nad Židovima, ni nad Romima; štoviše, glavne žrtve bili su Hrvati te zločine NDH treba desrbizirati i dejudeizirati; (c) logor Jasenovac bio je samo radni i sabirni logor, a ne koncentracijski logor smrti, u koji je NDH privodila političke protivnike kako bi se zaštitila od njihova razornog djelovanja, a ne kako bi ih ubijala; pravi smrtonosni logor u Jasenovcu osnovala je tek jugoslavenska komunistička vlast poslije svršetka Drugoga svjetskog rata. Pokušavajući dekonstruirati "jasenovački mit", revizionisti zapravo nastoje dekonstruirati "mit o genocidu" u NDH, a time potpuno ili djelomice rehabilitirati NDH.

Ključne riječi: NDH, Jasenovac, ustaštvo, genocid, historijski revizionizam

U Literaturi navodi i moju knjigu:

Pečarić, Josip. 1998. Srpski mit o Jasenovcu. Zagreb: Dom i svijet.

Međutim o njoj ne piše već o novijim tzv. revizionistima,

Ispravno je zaključila da je najveća opasnost za rušenje laži o Jasenovcu Igor Vukić pa je on i odgovorio tekstom koji je dan kao sastavni dio ovog Uvoda.

Međutim 2019. hrvatski povjesničar dr. sc. Davor Marijan je napisao rad o revizionizmu:

ČSP, br. 2, 385-421
Zagreb, 2019.

UDK: 930.1(497.5)''19''

32(497.5)

Pregledni članak

Primljeno: 15. 6. 2019.

Prihvaćeno: 29. 6. 2019.

DOI: <https://doi.org/10.22586/csp.v5i2.9120>

SUVREMENA HRVATSKA POVIJEST I NEVOLJE S REVIZIONIZMOM

DAVOR MARIJAN

Hrvatski institut za povijest

Zagreb, Hrvatska

dmarijan66@gmail.com

U Hrvatskoj se pojam povijesni revizionizam javio početkom XXI. stoljeća. Pojam revizionizam do tada je bio isključivo u sferi marksizma, što je u slučaju Hrvatske (i Jugoslavije) bila stvarnost od 1945. do 1990. godine. Pojam povijesni revizionizam uveo je Slavko Goldstein, osoba koja nije bila po vokaciji povjesničar, no taj je pojam od tada prisutan na lijevom krilu historiografije i hrvatskoga društva. U radu se objašnjavaju okolnosti kako je pojam ušao u uporabu i dovodi u pitanje smislenost njegova korištenja.

Ključne riječi: historiografija; revizionizam; Slavko Goldstein; Franjo Tuđman; Nezavisna Država Hrvatska; Socijalistička Republika Hrvatska; Republika Hrvatska

Izdvajam:

U novije vrijeme najkonkretnija u prozivanju za povijesni revizionizam bila je politologinja Mirjana Kasapović, koja je 2018. u sklopu članka o genocidu u NDH izdvojila stariju revizionističku struju, u koju je uvrstila Josipa Jurčevića, Juru Krištu, Josipa Pečarića, Ljubicu Štefan i Petra Vučića iz 2001. godine. U novije revizioniste uvrstila je Blanku Matković,

Vladimira Horvata, Mladena Ivezića, Vladimira Mrkocija, Stipu Pilića i Igora Vukića.

Na tekst Mirjane Kasapović “Povijest, povijesni revizionizam i politike povijesti” (ČSP, br. 3, 2019) reagirao je Davor Marijan tekstom “O znanosti, ideologiji i totalitarnoj svijesti u nedovršenoj hrvatskoj tranziciji – odgovor Mirjani Kasapović” (ČSP, br. 1, 2020) nastavljajući tako polemiku o povijesnom revizionizmu.

Zapravo ova knjiga nije napisana zbog tih tekstova. Napisana je zbog činjenice da je prof. Kasapović od istomišljenika Ive Drobilice postala veliki osporavatelj onoga što radi on i njegovi istomišljenici.

Da je ipak drugačija od Drobilice i njegovih istomišljenika dalo se naslutiti i iz teksta Gojka Borića o generalu Praljku:

KAD O „NAŠIM“ RATOVIMA DIVANI INOZEMSTVO JAO SI GA
ISTINI.

Tekst sam uvrstio u knjigu:

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK II. U OBRANI
HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018.

I on je sastavni dio ovog Uvoda.

Nedavno smo i prof. Kasapović i ja podržali profesora Borisa Havela koji piše o tome, a što sam prenio na svom facebooku:

Dragi prijatelji i ostali zainteresirani, objavit ću presudu/odluku čim mi stigne u pisanom obliku, javno dostupnom. U međuvremenu, hvala svima na podršci, osobito javnoj podršci iz znanstvene zajednice, koju su mi između ostalih dali **Mirjana Kasapović**, Jure Zovko, Neven Sesardić, Željko Tanjić, Ivica Šola, Sanda Ham, Zlatko Begonja, Vlatka Vukelić, Josip Jurčević, Damir Boras, **Josip Pečarić**, Gordan Akrap, Zlatko Hasanbegović, Kotel Da-Don, Luka Knez, Dan Đaković, Matevž Tomšič iz Slovenije, Mladen Ančić...(neka mi oprostite svi koje sam propustio navesti, javite mi se i dodat ću vas) i svi studenti koji su odslušali moje predmete, a koji su mi se javili imenom i prezimenom.

Akademik Josip Pečarić

MINISTARSTVO DROBILIČARA, DRAGOVOLJAC.COM., 2026.

MINISTARSTVO DROBILIČARA I PROF. DR. SC. MIRJANA KASAPOVIĆ

Igor Vukić je u Hrvatskom tjedniku od 25. 6. 2026. objavio tekst *'Vodič za nastavnike' sramotni je i opasni ideološki pamflet Fuchsova Ministarstva.*

U njemu spominje i prof. dr. sc. Mirjanu Kasapović:

Na kritike čiji su dijelovi navedeni u „vodiču“ (npr. one politologinje Mirjane Kasapović ili povjesničara Gorana Hutinca), davno smo odgovorili jasnim argumentima, ali to se ne spominje. I te i druge kritičke objekte koje su spomenute, a popabirčene su iz raznih uglavnom internetskih izvora, u principu mogu biti dio povjesničarske ili čak političke rasprave, ali navođenjem u ovakvom „vodiču“ predstavljaju neprimjerene i duboko uvredljive aluzije i optužbe.

„Vodič“ (ili bolje reći pamflet ili čak tjeralicu) uredile su dvije pripadnice skupine aparatčika i savjetnika u Ministarstvu znanosti, obrazovanja i mladih te Agencije za odgoj i obrazovanje. Znanje o ovoj osjetljivoj temi nabadale su na simpozijima po parizima i bruxellesima te na temelju gotovog paketa materijala koje im je dostavio UNESCO ili neke takve srodne agencije. Vjerojatno nisu bile ni svjesne posljedica koje mogu izazvati onime što su napisale. Već sama činjenica da izrada tako važnog i osjetljivog priručnika nije povjerena ozbiljnijim stručnjacima dovoljna je za negativnu ocjenu i priziva odgovornost ministra koji ga je odobrio. Čim se vidi da su urednice dio svojih argumenata temeljile i na radovima Ive Goldsteina, koji je godinama javno prodavao laž o „drobilici“ u Jasenovcu, sve je jasno. Samo zbog takve jedne izmišljotine on bi morao biti zaobiđen kad je riječ o službenim publikacijama ministarstva hrvatske

države. Niz je i drugih razloga zbog kojeg ga se ne bi smjelo smatrati „pouzdanim izvorom“.

U mojem reagiranju to ministarstvo sam upravo po Ivi Goldsteinu i njegovoj drobilici nazvao MINISTARSTVO DROBILIČARA:

Akademik Josip Pečarić reagirao je na neprimjereni sadržaj Vodiča o Holokaustu Ministarstva znanosti

<https://drustvojasenovac.wordpress.com/>

Naime, Ivi Goldstein je danas poznat po podrugljivom imenu IVO DROBILICA.

Prof. dr. sc. Mirjana Kasapović je podržavala Goldsteinove i službenu ‘istinu’ o Jasenovcu iako je bilo jako mnogo dokaza da se radi o politici korištenja laži o logoru u Jasenovcu kako bi se Hrvate stalno moglo optuživati za nekakvu genocidnost. Čak je objavila i znanstveni rad u kojem je napala one koji su zastupali istinu o Jasenovcu. Tako je 2018. godine objavila i znanstveni rad o tome:

Politička misao, god. 55, br. 1, 2018, str. 7-33

Izvorni znanstveni rad

Primljeno: 10. rujna 2017.

DOI: 10.20901/pm.55.1.01

GENOCID U NDH:

UMANJIVANJE, BANALIZIRANJE I PORICANJE ZLOČINA

MIRJANA KASAPOVIĆ

Fakultet političkih znanosti,

Sveučilište u Zagrebu

Sažetak

U tekstu se razmatra revizionistička struja u suvremenoj hrvatskoj historiografiji, a posredno i u politici, koja se bavi Nezavisnom Državom Hrvatskom (1941-1945). Revizionistički narativ čine tri glavne postavke:

(a) NDH je bila normalna onodobna protupobunjenička država koja nije koristila državni teror kako bi uništila vjerske i etničke zajednice koje su u ustaškoj ideologiji i politici bile određene kao prirodni ili organski neprijatelji te tvorevine, nego je primjenjivala ograničena legitimna sredstva borbe da bi se zaštitila od političkih pobunjenika; (b) u NDH nisu izvršeni masovni zločini, a kamoli genocid, ni nad Srbima, ni nad Židovima, ni nad Romima; štoviše, glavne žrtve bili su Hrvati te zločine NDH treba desrbizirati i dejudeizirati; (c) logor Jasenovac bio je samo radni i sabirni logor, a ne koncentracijski logor smrti, u koji je NDH privodila političke protivnike kako bi se zaštitila od njihova razornog djelovanja, a ne kako bi ih ubijala; pravi smrtonosni logor u Jasenovcu osnovala je tek jugoslavenska komunistička vlast poslije svršetka Drugoga svjetskog rata. Pokušavajući dekonstruirati "jasenovački mit", revizionisti zapravo nastoje dekonstruirati "mit o genocidu" u NDH, a time potpuno ili djelomice rehabilitirati NDH.

Ključne riječi: NDH, Jasenovac, ustaštvo, genocid, historijski revizionizam

U Literaturi navodi i moju knjigu:

Pečarić, Josip. 1998. Srpski mit o Jasenovcu. Zagreb: Dom i svijet.

Međutim o njoj ne piše već o novijim tzv. revizionistima,

Ispravno je zaključila da je najveća opasnost za rušenje laži o Jasenovcu Igor Vukić pa je on i odgovorio tekstom koji je dan u Prilogu.

Međutim 2019. hrvatski povjesničar dr. sc. Davor Marijan je napisao rad o revizionizmu:

ČSP, br. 2, 385-421

Zagreb, 2019.

UDK: 930.1(497.5)''19''

32(497.5)

Pregledni članak

Primljeno: 15. 6. 2019.

Prihvaćeno: 29. 6. 2019.

DOI: <https://doi.org/10.22586/csp.v5i1i2.9120>

SUVREMENA HRVATSKA POVIJEST I NEVOLJE S REVIZIONIZMOM

DAVOR MARIJAN

Hrvatski institut za povijest

Zagreb, Hrvatska

dmarijan66@gmail.com

U Hrvatskoj se pojam povijesni revizionizam javio početkom XXI. stoljeća. Pojam revizionizam do tada je bio isključivo u sferi marksizma, što je u slučaju Hrvatske (i Jugoslavije) bila stvarnost od 1945. do 1990. godine. Pojam povijesni revizionizam uveo je Slavko Goldstein, osoba koja nije bila po vokaciji povjesničar, no taj je pojam od tada prisutan na lijevom krilu historiografije i hrvatskoga društva. U radu se objašnjavaju okolnosti kako je pojam ušao u uporabu i dovodi u pitanje smislenost njegova korištenja.

Ključne riječi: historiografija; revizionizam; Slavko Goldstein; Franjo Tuđman; Nezavisna Država Hrvatska; Socijalistička Republika Hrvatska; Republika Hrvatska

Izdvajam:

U novije vrijeme najkonkretnija u prozivanju za povijesni revizionizam bila je politologinja Mirjana Kasapović, koja je 2018. u sklopu članka o genocidu u NDH izdvojila stariju revizionističku struju, u koju je uvrstila Josipa Jurčevića, Juru Krištu, Josipa Pečarića, Ljubicu Štefan i Petra Vučića iz 2001. godine. U novije revizioniste uvrstila je Blanku Matković, Vladimira Horvata, Mladena Ivezića, Vladimira Mrkocija, Stipu Pilića i Igora Vukića.

Na tekst Mirjane Kasapović “Povijest, povijesni revizionizam i politike povijesti” (ČSP, br. 3, 2019) reagirao je Davor Marijan tekstom “O znanosti, ideologiji i totalitarnoj svijesti u nedovršenoj hrvatskoj tranziciji – odgovor Mirjani Kasapović” (ČSP, br. 1, 2020) nastavljajući tako polemiku o povijesnom revizionizmu.

Da je ipak drugačija od Drobilice i njegovih istomišljenika dalo se naslutiti i iz teksta Gojka Borića o generalu Praljku:

KAD O „NAŠIM“ RATOVIMA DIVANI INOZEMSTVO JAO SI GA ISTINI.

Hrvatski tjednik , 04.01. 2018.

Tekst sam uvrstio u knjigu:

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018.

Nedavno smo i prof. Kasapović i ja podržali profesora Borisa Havela koji piše o tome, a što sam prenio na svom facebooku:

*Dragi prijatelji i ostali zainteresirani, objavit ću presudu/odluku čim mi stigne u pisanom obliku, javno dostupnom. U međuvremenu, hvala svima na podršci, osobito javnoj podršci iz znanstvene zajednice, koju su mi između ostalih dali **Mirjana Kasapović**, Jure Zovko, Neven Sesardić, Željko Tanjić, Ivica Šola, Sanda Ham, Zlatko Begonja, Vlatka Vukelić, Josip Jurčević, Damir Boras, **Josip Pečarić**, Gordan Akrap, Zlatko Hasanbegović, Kotel Da-Don, Luka Knez, Dan Đaković, Matevž Tomšič iz Slovenije, Mladen Ančić...(neka mi oprostite svi koje sam propustio navesti, javite mi se i dodat ću vas) i svi studenti koji su odslušali moje predmete, a koji su mi se javili imenom i prezimenom.*

Drobiličari u Ministarstvu ne znaju da je prof. Kasapović od istomišljenice s Ivom Drobilicom postala veliki osporavatelj onoga što radi on i njegovi istomišljenici.

KASAPOVIĆ OŠTRO RECENZIRALA NOVU GOLDSTEINOVU KNJIGU: 'DOISTA SAM U POJEDINIM TRENUCIMA OSJETILA NELAGODU ČITAJUĆI OVU KNJIGU'

<https://direktno.hr/direkt/kasapovic-ostro-recenzirala-novu-goldsteinovu-knjigu-doista-sam-pojedinim-trenucima-osjetila-nelagod-277126/>
 PREDSTAVLJENA KNJIGA ZBOGOM POSTJUGOSLAVENSTVU
 MIRJANE KASAPOVIĆ

<https://kamenjar.com/predstavljena-knjiga-zbogom-postjugoslavenstvu-mirjane-kasapovic/>

IVICA GRANIC, MIRJANA KASAPOVIĆ O JERGOVIĆU

https://web.facebook.com/photo.php?fbid=24399268286404977&set=a.859665667458570&id=100002454344195&_rdc=1&_rdr#

DR. KASAPOVIĆ: KNJIGA IVE GOLDSTEINA O ANTISEMITIZMU
 O HRVATSKOJ JE LOŠA, PROMAŠENA I VRLO PROBLEMATIČNA
<https://narod.hr/vjera-i-kultura/kultura/dr-kasapovic-knjiga-ive-goldsteina-o-antisemitizmu-o-hrvatskoj-je-losa-promasena-i-vrlo-problematicna>

DR. MIRJANA KASAPOVIĆ MOŽDA ĆE IZAZVATI VELIKI RAT
 ‘DESNICE’ I ‘LJEVICE’: ‘TAJ SPOMENIK TREBA SRUŠITI’

https://www.dnevno.hr/vijesti/dr-mirjana-kasapovic-mozda-ce-izazvati-veliki-rat-desnice-i-ljevice-taj-spomenik-treba-srusiti-3270965/?fbclid=IwY2xjawRVbVleHRuA2FlbQlXMQBicmlkETFuODhuOTVHRE1BZXRaRGVUc3J0YwZhchBfaWQQMjIyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHksSM3gExgJdKfzxmYXgoLqf9Xtqx2afSSdmwGYuxFRYVQCUL-f_68IukbVA_aem_K2g9HhI50ijkCJKp-BiWsg

UBOJITA KRITIKA PROFESORICE KASAPOVIĆ: MINISTRICA
 NINA OBULJEN KORŽINEK IZDAŠNO PODUPIRE
 “JUGOSLAVENSKU KNJIŽEVNOST“

https://teleskop.hr/hrvatska/ubojita-kritika-profesorice-kasapovic-ministrica-nina-obuljen-korzinek-izdasno-podupire-jugoslavensku-knjizevnost/?fbclid=IwY2xjawRVcP1leHRuA2FlbQlXMQBzcnRjBmFwcF9pZBAyMjIwMzkyNzg4MjAwODkyAAEek1OSs9zU1bxxhVMD7c7mCXTjtM2UfFWov4l_0wIRu4obZByu5lWZm49Lko_aem_ytEt1Dzn5aNnvNfnHBzQSg

MIRJANA KASAPOVIĆ: PRAKSA ETNIČKOGA ČIŠĆENJA U
 SRBIJI I JUGOSLAVIJI

https://narod.hr/hrvatska/mirjana-kasapovic-praksa-etnickoga-ciscenja-u-srbiji-i-jugoslaviji?fbclid=IwY2xjawRVcVNleHRuA2FlbQIxMQBZcnRjBmFwcF9pZBAyMjIwMzIxNzg4MjAwODkyAAEeMEN1NZ-3mC4WS18KrKAGCiybMIPfDoMz2ywADp7arIaAeAs7158V2_fXe6o_aem_DmjzNUlah60VwEvPx223jw

MIRJANA KASAPOVIĆ: ZAŠTO SRBI NAPUŠTAJU VIKTORA I VIKTORIJANCE? RASKOL U POSTJUGOSLAVENSKOM TABORU
<https://narod.hr/hrvatska/mirjana-kasapovic-zasto-srbi-napustaju-viktora-i-viktorijance-raskol-u-postjugoslavenskom-taboru>

IVICA GRANIĆ: ZAŠTO JE KNJIGA PROF. KASAPOVIĆ UZRUJALA 'POSTJUGOSLAVENA' MARKOVINU?

<https://narod.hr/hrvatska/zasto-je-knjiga-mirjane-kasapovic-toliko-uzrujala-postjugoslavena-markovinu>

PROF. KASAPOVIĆ: PUPOVČEVA STRATEGIJA ZA POVEĆANJE UCJENJIVAČKOG POTENCIJALA

<https://narod.hr/hrvatska/prof-kasapovic-pupovceva-strategija-za-povecanje-ucjenjivackog-potencijala>

PROF. MIRJANA KASAPOVIĆ: OVO JE PAKT PUČISTIČKE HUNTE
<https://narod.hr/hrvatska/prof-mirjana-kasapovic-ovo-je-pakt-pucisticke-hunte>

KASAPOVIĆ OŠTRO KRITIZIRALA JAKOVININU KNJIGU O BUDIMIRU LONČARU: IDEOLOŠKI, POLITIČKI I ZNANSTVENO NEUVJERLJIVO

<https://narod.hr/vjera-i-kultura/kultura/kasapovic-ostro-kritizirala-jakovininu-knjigu-o-budimiru-loncaru-ideoloski-politicki-i-znanstveno-neuvjerljivo>

DR. SC. DAVORKA BUDIMIR NAKON TEKSTA PROF. KASAPOVIĆ ZA NAROD.HR POJAŠNJAVA POVEZANOST GONG-A I FAKULTETA POLITIČKIH ZNANOSTI

<https://narod.hr/hrvatska/dr-davorka-budimir-nakon-teksta-prof-kasapovic-za-narod-hr-pojasnjava>

EVO ŠTO JE PISALA PROF. KASAPOVIĆ O PITANJU OPĆEG IZBORNOG LEGITIMITETA ZASTUPNIKA NACIONALNIH MANJINA (1. DIO)

<https://narod.hr/hrvatska/evo-sto-pisala-prof-kasapovic-pitanju-opceg-izbornog-legitimiteta-zastupnika-nacionalnih-manjina>

PROF. KASAPOVIĆ O REZERVIRANIM MJESTIMA U SABORU I IZMIŠLJENOJ FIGURI 'POVIJESNOG VOĐE SRBA U HRVATSKOJ' (2. DIO)

<https://narod.hr/hrvatska/prof-kasapovic-rezerviranim-mjestima-saboru-izmisljenoj-figuri-povijesnog-vode-srba-hrvatskoj-2-dio>

POVLAŠTENI ČUVAR VLADE NE MOŽE IZGUBITI IZBORE

<https://www.vecernji.hr/vijesti/povlasteni-cuvar-vlade-ne-moze-izgubiti-izbore-238347>

MIRJANA KASAPOVIĆ: MISTERIJ MATVEJEVIĆEVA PISMA TITU 1974

<https://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/mirjana-kasapovic-misterij-matvejeviceva-pisma-titu-1974/>

Akademik Josip Pečarić

DR. MARIJAN NA MOM FACEBOOKU

KNJIGA AKADEMIKA PEČARIĆA “PROF. DR. SC. MIRJANA KASAPOVIĆ PROTIV GOLDSTEINA”

Knjiga akademika Josipa Pečarića “Prof. dr. sc. Mirjana Kasapović protiv Goldsteina” dana je na našem portalu:

U Uvodu „Ministarstvo drobiličara i prof. dr. sc. Mirjana Kasapović“ akademik Pečarić piše:

Igor Vukić je u Hrvatskom tjedniku od 25. 6. 2026. objavio tekst *'Vodič za nastavnike' sramotni je i opasni ideološki pamflet Fuchsova Ministarstva.*

U njemu spominje i prof. dr. sc. Mirjanu Kasapović:

Na kritike čiji su dijelovi navedeni u „vodiču“ (npr. one politologinje Mirjane Kasapović ili povjesničara Gorana Hutinca), davno smo odgovorili jasnim argumentima, ali to se ne spominje. I te i druge kritičke objekcije koje su spomenute, a popabirčene su iz raznih uglavnom internetskih izvora, u principu mogu biti dio povjesničarske ili čak političke rasprave, ali navođenjem u ovakvom „vodiču“ predstavljaju neprimjerene i duboko uvredljive aluzije i optužbe.

„Vodič“ (ili bolje reći pamflet ili čak tjeralicu) uredile su dvije pripadnice skupine aparatčika i savjetnika u Ministarstvu znanosti, obrazovanja i

mladih te Agencije za odgoj i obrazovanje. Znanje o ovoj osjetljivoj temi nabadale su na simpozijima po parizima i bruxellesima te na temelju gotovog paketa materijala koje im je dostavio UNESCO ili neke takve srodne agencije. Vjerojatno nisu bile ni svjesne posljedica koje mogu izazvati onime što su napisale. Već sama činjenica da izrada tako važnog i osjetljivog priručnika nije povjerena ozbiljnijim stručnjacima dovoljna je za negativnu ocjenu i priziva odgovornost ministra koji ga je odobrio. Čim se vidi da su urednice dio svojih argumenata temeljile i na radovima Ive Goldsteina, koji je godinama javno prodavao laž o „drobilici“ u Jasenovcu, sve je jasno. Samo zbog takve jedne izmišljotine on bi morao biti zaobiđen kad je riječ o službenim publikacijama ministarstva hrvatske države. Niz je i drugih razloga zbog kojeg ga se ne bi smjelo smatrati „pouzdanim izvorom“.

U mojem reagiranju to ministarstvo sam upravo po Ivi Goldsteinu i njegovoj drobilici nazvao MINISTARSTVO DROBILIČARA:

Akademik Josip Pečarić reagirao je na neprimjereni sadržaj Vodiča o Holokaustu Ministarstva znanosti

Naime, Ivi Goldstein je danas poznat po podrugljivom imenu IVO DROBILICA.

Prof. dr. sc. Mirjana Kasapović je podržavala Goldsteinove i službenu ‘istinu’ o Jasenovcu iako je bilo jako mnogo dokaza da se radi o politici korištenja laži o logoru u Jasenovcu kako bi se Hrvate stalno moglo optuživati za nekakvu genocidnost. Čak je objavila i znanstveni rad u kojem je napala one koji su zastupali istinu o Jasenovcu. Tako je 2018. godine objavila i znanstveni rad o tome:

Politička misao, god. 55, br. 1, 2018, str. 7-33

GENOCID U NDH: UMANJIVANJE, BANALIZIRANJE I PORICANJE ZLOČINA

Ispravno je zaključila da je najveća opasnost za rušenje laži o Jasenovcu Igor Vukić pa je on i odgovorio tekstom:

ODGOVOR DR. MIRJANI KASAPOVIĆ NA NJEN OSVRT O KNJIZI ‘RADNI LOGOR JASENOVAC’

Međutim 2019. hrvatski povjesničar dr. sc. Davor Marijan je napisao rad o revizionizmu u ČSP, br. 2, 385-421 Zagreb, 2019.

SUVREMENA HRVATSKA POVIJEST I NEVOLJE S REVIZIONIZMOM

A na tekst Mirjane Kasapović “Povijest, povijesni revizionizam i politike povijesti” (ČSP, br. 3, 2019) reagirao je Davor Marijan tekstom “O znanosti, ideologiji i totalitarnoj svijesti u nedovršenoj hrvatskoj tranziciji – odgovor Mirjani Kasapović” (ČSP, br. 1, 2020) nastavljajući tako polemiku o povijesnom revizionizmu.

Drobiličari u Ministarstvu ne znaju da je prof. Kasapović od istomišljenice s Ivom Drobilićom postala veliki osporavatelj onoga što radi on i njegovi istomišljenici.

KASAPOVIĆ OŠTRO RECENZIRALA NOVU GOLDSTEINOVU KNJIGU: 'DOISTA SAM U POJEDINIM TRENUCIMA OSJETILA NELAGODU ČITAJUĆI OVU KNJIGU'

Ova knjiga sadrži niz takvih tekstova prof. Kasapović

MAXPORTAL.HR

Odgovor dr. Mirjani Kasapović na njen osvrt o knjizi 'Radni logor Jasenovac'

JOŠ O ONIMA KOJE SMO SPASILI OD GENOCIDA

**POVJESNIČAR DAVOR MARIJAN: HRVATSKI
RADIO KRIVOTVORIO ČINJENICE. ARMIJU
BIH UBACIO U OPERACIJU „LJETO-95“**

Povjesničar Davor Marijan

Uoči 5. kolovoza, hrvatskog blagdana Dana pobjede i domovinske zahvalnosti, iz Sarajeva već godinama stižu histerične reakcije kada se u Hrvatskoj spomene da je operacijom „Oluja“, između ostalog, donesen spas i okruženom Bihaću. S obzirom na to da i profesionalna bošnjačka historiografija pati od amnezije oko niza ratnih zbivanja u Bosni i Hercegovini, posebice oko uloge Hrvatske i Hrvata u njezinoj opstojnosti, to s medijima ne bi smjelo biti iznenađenje. Povremeno, kao i ove godine,

tom se medijskom silovanju činjenica pruža potpora i od Bošnjaka koji žive i rade u Hrvatskoj.

Sredinom srpnja ove godine u Časopisu za društvena pitanja i kulturu „Bosna“ iz Zagreba objavljen je članak „Ljetnji mit: Zašto se stalno insistira na laži da je Hrvatska spasila Bihać od sudbine Srebrenice“. Članak je potpisala redakcija časopisa i u njemu je osporeno neosporivo uz svjedoka Hamdiju Abdića Tigra i navodne stručnjake za Domovinski rat Hrvoja Klasića i pokojnog Vlatka Cvrtilu.

No to nije jedino nasilje nad činjenicama koje je ovog mjeseca stiglo iz Zagreba. Najveće iznenađenje stiglo je s Prisavlja 3, od Hrvatske radiotelevizije. Naime, u podne 25. srpnja, u jednom od kraćih radijskih dnevnika na Prvom programu Hrvatskog radija, čuo sam tvrdnju da je na današnji dan prije 30 godina počela operacija „Oluja“, u kojoj su snage Hrvatskog vijeća obrane i Armije Bosne i Hercegovine oslobodile Glamoč i Bosansko Grahovo te tako presjekle važne pravce opskrbe srpskih snaga i stvorile strateške preduvjete za početak „Oluje“. Kada bošnjački medijski propagandni stroj izmišlja i krivotvori činjenice, to ne iznenađuje jer je to već desetljećima modus vivendi njihova ponašanja. No kada državni medij Republike Hrvatske počne na takav način krivotvoriti činjenice, tada već kao društvo imamo ozbiljan problem. Pritom je nebitno je li u pitanju greška jer se takvi previdi ne bi smjeli događati jednoj takvoj instituciji o zbivanju o kojem se već godinama znaju osnovne činjenice. Čak i poslovično nepouzdana Wikipedija daje relativno točne podatke o samoj operaciji.

Operaciju „Ljeto-95“ izvele su hrvatske snage

„Ljeto-95“ je operacija u kojoj nije sudjelovao nijedan vojnik Armije Bosne i Hercegovine i nije se zbila prije 30, već prije 31 godinu. To je bila operacija hrvatskih snaga, pod kojima su se tada podrazumijevali dijelovi Hrvatske vojske (HV) i Hrvatskog vijeća obrane (HVO), kojima je operativno zapovijedao general bojnik Ante Gotovina. Operacija je počela 25. srpnja 1995., trajala je šest dana, a vrhunac je imala 28. srpnja, kada je zauzeto Bosansko Grahovo, a dan kasnije i Glamoč. Hrvatske snage zauzele su područje površine od oko 1600 četvornih kilometara i stvorile

uvjete za napad na Knin iz smjera iz kojeg pobunjeni Srbi nisu računali da može doći jer je to bila sigurna zona pod nadzorom Vojske Republike Srpske (VRS), kako se zvala vojna sila bosanskohercegovačkih Srba.

Operacija „Ljeto-95“ bila je prva vidljiva reakcija na ratištu nakon što je u Splitu 22. srpnja potpisana „Deklaracija o oživotvorenju Sporazuma iz Washingtona, zajedničkoj obrani od srpske agresije i postizanja političkog rješenja sukladno naporima međunarodne zajednice“, koju su u ime Republike Hrvatske, Republike Bosne i Hercegovine i Federacije Bosne i Hercegovine potpisali Franjo Tuđman, Alija Izetbegović i Krešimir Zubak. Bio je to prvi i jedini doista vojni sporazum Hrvata i Bošnjaka tijekom rata. Izravan povod za taj sporazum, a potom i operaciju „Ljeto-95“, bio je napad srpskih vojski iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine na Bihać, što je i navedeno u Deklaraciji.

Napad na bihaćku enklavu vođen je pod imenom operacija „Mač-95“, a cilj je bio neutraliziranje 5. korpusa ABiH. Danas iz toga korpusa pojedinci, uključujući i one koji su u ratnom vremenu bili na pozicijama s kojih se ponešto i znalo o stanju na bojištu, sustavno relativiziraju hrvatski angažman i podcjenjuju ulogu Republike Hrvatske u spašavanju Bihaća od moguće sudbine koju je par tjedana ranije doživjela Srebrenica, bošnjačka enklava u istočnoj Bosni.

Nema dvojbe, i to se u hrvatskoj historiografiji ne spori, da je Bihać bio iznimno bitan za Hrvatsku jer je vezivao dio srpskih snaga za sebe, premda to nisu bile velike brojke. Ne bi trebalo biti ni sporno da je ključna pomoć došla od Hrvata, kako s teritorija Republike Hrvatske, tako i s područja jugozapadne Bosne pod nadzorom hrvatskih snaga. Relativizirati tu pomoć tvrdnjama da je u „Oluji“ 5. korpus oslobađao Hrvatsku, i to u trenucima potpunog raspada Srpske vojske Krajine (SVK), smiješno je i neukusno. Spomenuti članak s portala „Bosna“ samo je jedan u nizu sličnih kojima obiluju internetski portali i koji pokazuje da se, sukladno svome svjetonazoru i političkim opredjeljenjima, sve može dokazati. Dovoljno je naći „svjedoka vremena“, ponekog „stručnjaka“ s titulom doktora znanosti i dokaz je tu, s porukom da se treba boriti protiv laži koje se godinama ponavljaju u hrvatskom javnom prostoru i spriječiti da one postanu neupitne istine.

Primarni izvori potvrđuju koliko je stanje u Bihaću bilo teško

No u potrazi za kompleksnom povijesnom istinom ne potežu se svjedoci zbivanja 30-ak godina kasnije, već primarni izvori. I što kažu primarni izvori sukobljenih strana? Srpski izvori kažu da zauzimanje Bihaća nije bio njihov strateški cilj sve do studenoga 1994. U općepoznatim srpskim ciljevima iz svibnja 1992. navodi se samo granica na rijeci Uni, znači do ulaza u grad Bihać. Od toga se cilja odustalo u listopadu 1994. nakon što su bošnjačke snage izvele snažan ispad iz enklave na smjeru Bihać – Bosanski Petrovac. Slijedila je reakcija Srba s obje strane bihaćkog džepa i jak napad na grad. Srbi nisu zauzeli Bihać jer je međunarodna zajednica ozbiljno zaprijetila, a hrvatske snage operacijom „Zima-94“ na Livanjskom polju privukle su prema sebi dio angažiranih srpskih snaga. To potvrđuju srpski izvori, koji su u ovom hrvatsko-bošnjačkom interpretacijskom sporu doista „neutralni“.

Drugi srpski napad na Bihać bio je motiviran strahom od hrvatskog prodora s Livanjskog polja prema tom gradu nakon operacije „Skok-2“, odnosno „Skok-95“. Tom su operacijom hrvatske snage u lipnju 1995. u potpunosti stavile pod svoj nadzor Livanjsko polje, a na planinama Dinari i Šator zauzele nekoliko dominantnih kota s kojih su mogle nadzirati dio Glamočkog polja i prometnicu Glamoč – Bosansko Grahovo.

Pripreme za srpsku ofenzivu u zapadnoj Bosni počele su nakon što su se o njoj 4. srpnja 1995. dogovorili glavni štabovi VRS-a i SVK-a. Operacija se vodila pod imenom „Mač-95“. Plan operacije predviđao je da se 5. korpus ABiH razbije tako da se najprije okruži i uništi dio njegovih snaga i da se ovlada dijelom teritorija na kojem su bili pristaše Fikreta Abdića. U izvješću adresiranom na predsjednika Republike Srbije Slobodana Miloševića i načelnika Generalštaba Vojske Jugoslavije Momčila Perišića, komandant SVK, general Mile Mrkšić, u dvije je rečenice sazeo cilj napada na Bihać: „Odlučio sam izvršiti napadnu operaciju za slamanje 5. K tzv. ‘ABiH’ s ciljem da se deo snaga 5. K okruže i unište, ovlada zonom čije je stanovništvo naklonjeno“ Fikretu Abdiću i „ovladati Bužimom kao centrom muslimanskog ekstremizma i time definitivno rešiti 5. K. Jednovremeno sa prvim operativnim ešalom biti u gotovosti za sprečavanje iznenađenja i zaustavljanje eventualne agresije HV na

severnom i južnom delu ratišta, a delom snaga izvoditi napadna i demonstrativna dejstva prema Hrvatskoj“.

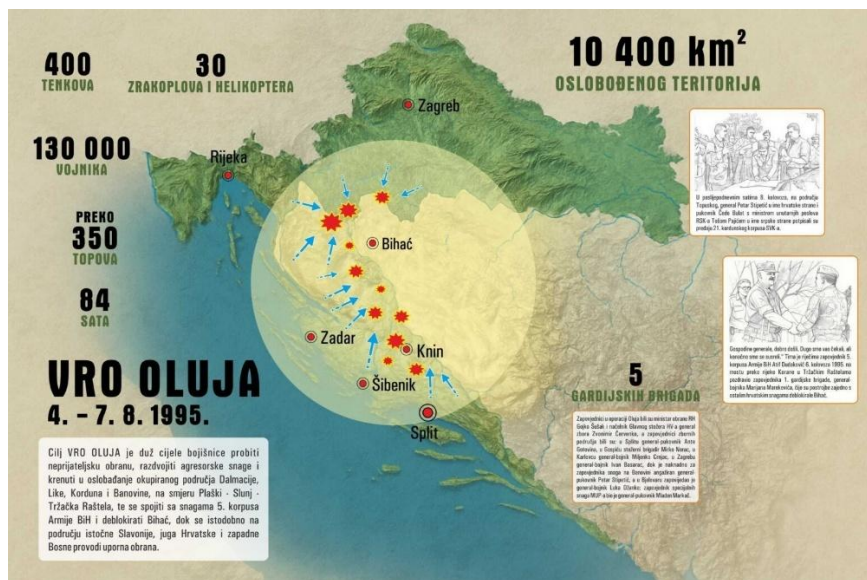
Nakon nekoliko odgoda, operacija je počela u 2 sata 19. srpnja 1995. napadom snaga SVK i Narodne obrane Autonomne pokrajine Zapadna Bosna, težišno na smjeru od Velike Kladuše prema Cazinu. Do okončanja operacije prodori su bili po dubini 2-3 kilometra, a na nekim smjerovima i do 15 kilometara.

Komanda bošnjačkog 5. korpusa informirala je 21. srpnja Glavni stožer HV-a da je korpus pretrpio velike gubitke u „živoj sili i značajan gubitak teritorije. [...] Zalihe municije i borbenih sredstava su ispod kritičnog nivoa, te se ne može dugotrajnije suprotstaviti agresoru. [...] Pri ovakvom tempu napada agresora, može pružati organizovanu odbranu u naredna dva do tri dana“. VRS se u napad uključio 23. srpnja napadom s bosanskohercegovačke strane fronta i s malim pomacima. Istog dana Komanda 5. korpusa ABiH informirala je Glavni stožer HV-a da se stanje pogoršalo i izmaklo nadzoru te da postoji mogućnost da bihaćko područje do večeri bude rasječeno na dva dijela, „a 5. korpus razbijen“. U izvješću pisanom u 20 sati istog dana iz Bihaća za generala Zvonimira Červenka kaže se: „Branitelji nisu u mogućnosti da spriječe dalje napredovanje agresora i nastoje maksimalno da ga uspire. Bez spoljne intervencije Bihać se ne može odbraniti“.

Idućega dana, 24. srpnja, Komanda 5. korpusa, Glavni stožer HVO-a Bihać i Općinski odbor HDZ-a Bihać uputili su političkim i vojnim tijelima u Zagrebu apel za pomoć u kojem je rečeno: „Sve su prisutnije političke tendencije koje zagovaraju predaju agresoru u smislu očuvanja golih života i evakuacije u RH. Najavljena intervencija RH budi nade, ali se prihvata sa osjećajem nevjerice. Molimo Vas, shvatite ovu nastalu situaciju krajnje ozbiljno i poduzmite hitne i radikalne mjere u cilju spašavanja stanovništva i teritorije Unsko-Sanskog kantona.“

Komandant 5. korpusa, general Atif Dudaković, 25. srpnja u 11.30 poslao je dopis vojnom atašeu Veleposlanstva Republike Bosne i Hercegovine u Zagrebu u kojem se kaže: „Situacija je dosta komplikovana. Zadnja četiri dana imali smo 500 ljudi izbačenih iz stroja. Pružam otpor na uzastopnim položajima, međutim, četnici i dalje napreduju. Posebno trpimo gubitke od

artiljerije. Imaju inicijativu, a nama se iz minuta u minut širi front koji ne mogu da pokrijem. Obavještavaj me o svemu onom što može bitno na mene uticati. Zaustavili smo napad na pravcu Drežnik – Gata. Nemamo više mina za RPG i sredstava za zaprečavanje, a municija je na kritičnom minimumu“.

Kako je Hrvatska vojska izvela “Oluju”

Na istu adresu general Dudaković je 26. srpnja poslao dopis s informacijom da je posljednjih dana „imao 700 boraca izbačenih iz stroja i da samo spajanje sa HV daje realnu mogućnost našeg opstajanja, te to morate prezentovati mjerodavnim organima“.

Srpski uspjeh oko Bihaća omogućio je Fikretu Abdiću da u Velikoj Kladuši 26. srpnja proglasi Republiku Zapadnu Bosnu. Operacija „Mač-95“ završila je 28. srpnja nakon ulaska hrvatskih snaga u Bosansko Grahovo. Dio snaga izvučen je i poslan u jugozapadnu Bosnu.

Srpski izvori potvrđuju da je Hrvatska spasila 5. korpus

I to su činjenice koje u kratkim crtama pojašnjavaju stanje u bihačkoj enklavi prije operacije „Oluja“. No danas se čak i iz Zagreba servira tvrdnja da je 4. i 5. kolovoza korpus, koji je par dana ranije bio pred potpunim slomom i gotovo bez streljiva, bio u stanju oslobađati Hrvatsku. Na sastanku održanom 7. kolovoza u uredu hrvatskog predsjednika Tuđmana, ravnatelj Hrvatske izvještajne službe Miroslav Tuđman upoznao je nazočne da su se predstavnici HV-a s generalom Atifom Dudakovićem „sreli u motelu Grabovica, došao je 15 km u Hrvatsku i naprosto je bio tamo zbog pljačke jer tamo nije bilo Srba“. Tuđman je posve jasno rekao da Dudakovićev angažman u Hrvatskoj nije političke prirode, „nego naprosto zbog plijena vojnog, da nešto uzme i zarobi“.

I na koncu, što kaže najmanje problematičan izvor, onaj srpski? Vojnici Srpske vojske Krajine informirani su 31. srpnja okružnicom da je „ovakvom akcijom Hrvatska po drugi put ‘spasila’ od slamanja“ 5. korpus „Alijine vojske, jer je primorala Srpsku vojsku da izvrši pregrupisavanje snaga sa Bihaćkog ratišta u cilju zaustavljanja dubljih prodora HV na već pomenutom pravcu napada“. Teško da ima bolje ocjene o doprinosu Republike Hrvatske spasu bihačke enklave i apsurdnosti tvrdnji o bošnjačkom oslobađanju Hrvatske.

Foto: Hina

*Davor Marijan hrvatski je povjesničar i vodeći autoritet za Domovinski rat. Autor je 13 knjiga i 45 znanstvenih članaka, a zaposlen je u Hrvatskom institutu za povijest. Rođen je 1966. u Priluci kod Livna, gdje je završio osnovnu i srednju školu, a diplomirao i doktorirao na Filozofskom fakultetu u Zagrebu

Tekst je financiran sredstvima Fonda za poticanje pluralizma i raznovrsnosti elektroničkih medija Agencije za elektroničke medije za 2025. godinu.

<https://teleskop.hr/hrvatska/povjesnicar-davor-marijan-hrvatski-radio-krivotvorio-cinjenice-armiju-bih-ubacio-u-operaciju-ljeta-95/?fbclid=IwY2xjawTvr->

JwZG9mAWV4dG4DYWVtAjExAGJyaWQRMW44OG45NUdETUFl
FpEZVRzcnRjBmFwcF9pZBAyMjlwMzkxNzg4MjAwODkyAAEeZk7a
ApsbUte_CoysziscMEeb2UcywTN7JKWp-
wPrqxc7bb7Yp1ve2xzlTKc_aem_b2ceZXS5cv2yS-k5ukJLug

DAN PRIJE OLUJE MLADIĆ PLANIRAO PROTUNAPAD: DOKUMENT POKAZUJE KOLIKO JE POGREŠNO PROCIJENIO STANJE

DAVOR MARIJAN

Rad Haškog suda različito se vrednuje. No teško da se kritičari i njegovi apologeti neće složiti oko jedne činjenice: zahvaljujući Sudu u javnom prostoru pojavila se ogromna količina dokumenata od kojih bi mnogi u nekakvim „normalnim“ okolnostima desetljećima bili nedostupni, poneki vjerojatno i trajno. Glavni štab Vojske Republike Srpske jedno je od zapovjedništava od kojeg je objavljeno jako mnogo dokumenata. Jedan od tih dokumenata nedavno je imao godišnjicu nastanka. Radi se o Direktivi

broj 8 Glavnog štaba VRS-a od 3. kolovoza 1995. s nazivom Napadna operacija VRS na grahovsko-glamočkom frontu. Direktivu je osobno potpisao komandant GŠ VRS general Ratko Mladić. Direktiva je jedan od indikativnih dokumenata na temelju kojeg se može postaviti pitanje u kojoj su mjeri uopće general Mladić i njegov krug najbližih suradnika shvaćali stanje na ratištu u ljeto 1995. godine. Direktiva je potpisana dan uoči početka operacije „Oluja“ i par dana nakon okončanja operacije „Ljeto-95“, kojom je vojska bosanskohercegovačkih Srba doživjela do tada najteži poraz u svom postojanju, izgubila prostor od oko 1600 četvornih kilometara i dva naselja sa statusom grada: Bosansko Grahovo i Glamoč.

Direktiva dan uoči Oluje

Pad Glamoča i Grahova bio je događaj koji političko i vojno čelništvo Republike Srpske nije moglo ignorirati, posebice zbog glasina da su se odrekli toga dijela teritorija. General Ratko Mladić izjavio je 30. srpnja u Kninu da su hrvatske snage osvajanjem Glamoča i Grahova napravile presudnu grešku u ratu i da će ih ona skupo stajati. Mladićev zamjenik, general Manojlo Milovanović, načelnik GŠ VRS, izjavio je 31. srpnja u Bosanskom Petrovcu da je od Radovana Karadžića, predsjednika Republike Srpske, dobio naredbu da zaustavi prodor hrvatskih snaga i prijeđe u protuudar za oslobađanje Grahova i Glamoča.

„Ne zna se da li će vojska dobiveni zadatak realizovati za 24 časa ili 24 dana, ali je jasno da će vrlo brzo osloboditi okupirane teritorije.“ Pripreme za vraćanje izgubljenog teritorija počele su nakon tih izjava, dovodenjem pojačanja u zapadnu Bosnu i uspostavljanjem izdvojenih zapovjednih mjesta GŠ VRS u Drvaru i Komande 1. krajiškog korpusa u Baraćima blizu Mrkonjić Grada. Nakon opće mobilizacije koja je proglašena 28. srpnja, Glavni štab VRS planirao je obraniti dostignutu crtu, prestrojiti snage s težištem na ojačavanju 2. krajiškog korpusa iz Drvara i u protunapadu vratiti izgubljeni teritorij. Operacija vraćanja izgubljenog teritorija nazvana je „Vaganj-95“ i napisana je u Drvaru na Izdvojenom zapovjednom mjestu Glavnoga štaba VRS-a.

Direktiva se sastojala od prosudbe stanja na ratištu i konkretnih zadataka podređenim operativnim i taktičkim zapovjedništvima. U prosudbi stanja

predviđalo se da hrvatske snage i 7. korpus Armije Bosne i Hercegovine iz Travnika namjeravaju u prvoj etapi zajedničke operacije zauzeti Drvar, Mlinište, Šipovo i Donji Vakuf, a u drugoj etapi Bosanski Petrovac i Jajce te tako odsjeći Kninsku krajinu. Očekivalo se da će potom slijediti pokušaj spajanja HV-a i HVO-a s 5. korpusom ABiH u Bihaću i zauzimanje Kninske krajine. Iz prosudbe je očito da general Mladić i suradnici nisu smatrali da je sljedeći hrvatski cilj Knin. Oni su dijelili mišljenje s krajinskim Srbima da će Hrvatska vojska pokušati operaciju sličnu „Bljesku“, presjeći srpsku paradržavu u Hrvatskoj na dva dijela i postupno uništavati okružene korpuse. Opcija napada na četiri korpusa Srpske vojske Krajine očito nikome na srpskoj strani nije bila ni u primislima. U operaciji predviđenoj da traje 20-30 dana Glavni štab VRS-a namjeravao je zaustaviti prodore hrvatskih snaga i Armije BiH, prestrojiti snage i na izabranim smjerovima u protunapadu vratiti se na položaje koje su držali u listopadu 1994., prije kupreške operacije „Cincar“, tj. zauzeti Glamoč, Bosansko Grahovo i Kupres. Na grahovskom području planirao se angažman Prve operativne grupe, sastavljene od snaga 2. krajiškog korpusa i ojačanja, a na glamočko-kupreškom pravcu Druge operativne grupe, sastavljene od snaga 1. krajiškog korpusa i ojačanja. S 30. pješačkom divizijom planirala se uporna obrana kupreškoga i donjovakufškoga područja, a s Trećom taktičkom grupom na širem području Bihaća nastavak operacije „Štit-95“ i sprečavanje protunapada 5. korpusa ABiH u zoni 2. krajiškog korpusa. Početak napada planiran je u 6 sati 5. kolovoza. U skladu s javnim razmetanjem načelnika Glavnoga štaba VRS-a generala Milovanovića da će srpska vojska vratiti izgubljeni teritorij na grahovsko-glamočkom dijelu bojišta nešto se konkretno pokušavalo i raditi. Trećega kolovoza komandant srpske paravojske u Hrvatskoj, general Mile Mrkšić, kontaktirao je GŠ VRS-a „radi sadejstva i planiranja daljih napadnih dejstava na grahovsko-livanjskom pravcu“. Dogovoreni su konkretni zadaci, no Mrkšićev pomoćnik za sigurnost, pukovnik Rade Rašeta, sumnjao je u njihovu brzu provedbu zbog dojma da u zapadnom dijelu Republike Srpske „skoro nema jedinica sposobnih za ofanzivna dejstva što VRS prikriva“. Štoviše, tvrdio je da „nema nikakve praktične suradnje i sadejstva sa VRS“. Čini se da je pukovnik Rašeta mnogo bolje poznavao

stvarno stanje i mogućnosti VRS-a od njegovih zapovijedajućih generala. Desetak dana kasnije Rašetina prosudba je potvrđena u jugozapadnoj Bosni.

Operacija „Vaganj-95“ i srpski protunapad

Slom Srpske vojske Krajine u „Oluji“ nije prekinuo generala Mladića u njegovim planovima za „oslobađanje okupiranih teritorija RSK i RS“. U prvoj desetici kolovoza srpske snage su pojačane dovođenjem postrojbi s cijelog teritorija Republike Srpske. U Drvar je dovedena laka pješačka brigada iz Drinskog korpusa, dio 65. zaštitnog motoriziranog puka iz Han Pijeska i Diverzantski odred Glavnog štaba VRS iz Bijeljine, sveukupno oko 2000 vojnika. Ta pojačanja bila su jedine snage koje su na smjeru Drvar – Bosansko Grahovo krenule u provedbu operacije „Vaganj-95“.

Nakon operacije „Oluja“ Zapovjedništvo Zbornog područja Split preuzelo je kao Zapovjedništvo združenih hrvatskih snaga zapovijedanje i nad postrojbama HVO-a do Demirovca na Kupreškoj visoravni. Zadaća združenih hrvatskih snaga bila je djelatna obrana čiji je cilj bio zadržati operativno-taktičku nadmoć i spriječiti prodor srpskih snaga na teritorij pod nadzorom hrvatskih snaga. Snage HV-a i HVO-a podijeljene su u tri operativne skupine, OG „Otrić“, „Sajković“ i „Vrba“. Sedma gardijska brigada HV-a izvučena je na područje Zadar – Vodice, a njezina 3. bojna zadržana u Kninu kao interventna postrojba. U sastav OG „Vrba“ ušle su tri gardijske brigade HVO-a i domobranske postrojbe zbornih područja Vitez, Tomislavgrad i Mostar angažirane na području Kupresa, Glamoča i Livna. Zadaća OG „Vrba“ bila je spriječiti prodor srpskih snaga na smjerovima Drvar – planina Šator, Drvar – Glamoč, Mlinište – Glamoč i Šipovo – Kupres. Operativna grupa „Sajković“ sastojala se od 141. brigade HV-a, 126. i 6. domobranske pukovnije. Zadaća je bila uporna obrana širega područja Bosanskog Grahova na smjeru od Drvara. Operativna grupa „Otrić“ sastojala se od 112. i 113. brigade HV-a, 7., 15., 134. i 142. domobranske pukovnije. Zadaća OG „Otrić“ bila je obrana širega područja Srba i prometnica koje od Srba vode prema Kninu te stvaranje uvjeta za daljnje napredovanje prema Drvaru.

U noći 12./13. kolovoza sjeverozapadno od Bosanskog Grahova na području Derala srpske snage su probile crtu obrane 141. brigade HV-a, koja je imala oko 1200 uglavnom neiskusnih vojnika. Srpske su snage zauzele nekoliko dominantnih kota i izbile na prometnicu Grahovo – Knin. U tom je napadu 141. brigada imala velike gubitke, 15 poginulih vojnika. Tijekom 13. kolovoza hrvatske snage iz OG „Sajković“ zaustavile su napad. Dan kasnije Zborno područje Split je dovođenjem pojačanja iz sastava 4. i 7. gardijske krenulo u protunapad. S područja Bosanskog Grahova napad je predvodila satnija 7. gardijske brigade, a sa šireg područja Srba prema selu Resanovci na spoju Grahovskog polja i planine Jadovnik napad je predvodila bojna 4. gardijske brigade. Protunapad je okončan 15. kolovoza značajnim pomicanjem crte prema Drvaru, koji je stavljen pod izravan vatreni nadzor. Time je pokušaj provedbe operacije „Vaganj-95“ završio, ne samo teškim porazom, već i gubljenjem velikog područja, odnosno kompletnog Grahovskog polja i ulazom hrvatskih snaga s državne granice u zapadni dio općine Drvar.

Iracionalni optimizam Mladića i njegova stožera

Kod operacije „Vaganj-95“ temeljno pitanje izaziva prvenstveno optimizam s kojim je ona napisana i zapovjedena. Taj se optimizam može nazvati samo iracionalnim jer dotadašnji razvoj zbivanja na jugozapadnom dijelu ratišta, kako su u GŠ VRS nazivali jugozapadnu Bosnu, nije imao nikakvih realnih osnova za jednu takvu zahtjevnu operaciju. Teško se oteti dojmu da ni general Mladić ni njegova desna ruka, general-potpukovnik Milovanović, nisu uopće bili u stanju racionalno prosuditi stanje na ratištu i mogućnosti svoje vojske. Već prije operacije „Ljeto-95“ bilo je dovoljno indikativnih pokazatelja da se stanje na ratištu iz korijena promijenilo. U studenom 1994. VRS je izgubio Kupres i dio Kupreške visoravni, a do kraja godine u operaciji „Zima-94“ i dio Livanjskog polja koji je do tada nadzirao.

Pokušaji vraćanja izgubljenog teritorija u prvim danima siječnja 1995. nisu dali nikakav učinak. Hrvatske snage su u travnju 1995. u operaciji „Skok-1“ pomakle crtu na Dinari, a u lipnju 1995. s operacijom „Skok-2“ (ili „Skok-95“) to su učinile u znatno većoj mjeri na Dinari, Šatoru i

Livanjskom polju. Poraz krajinskih Srba u „Bljesku“ također je dao materijala svima onima koji su racionalno sagledavali stanje na ratištu. No „Ljeto-95“ bila je doista ona vrsta operacije uz koju se lako može reći strategijska: u par dana VRS je izgubio ogroman teritorij, a potom je slijedila „Oluja“ u kojoj je nestala srpska paradržava na zapadu Hrvatske. A general Mladić i suradnici kao da je nisu ni registrirali. S „Olujom“ stanje na ratištu se potpuno promijenilo i Republika Srpska je na svojim zapadnim granicama dobila sasvim novu stvarnost. Ta stvarnost je u par dana od 12. do 15. kolovoza ponovno pokazala svoje lice i najavila neusporedivo veće srpske poraze u rujnu i listopadu kroz operacije „Maestral“ i „Južni potez“.

Tekst je financiran sredstvima Fonda za poticanje pluralizma i raznovrsnosti elektroničkih medija Agencije za medije za 2026. godinu.

https://teleskop.hr/hrvatska/dan-prije-oluje-mladic-planirao-protunapad-dokument-pokazuje-koliko-je-pogresno-procijenio-stanje/?fbclid=IwY2xjawTvt9NwZG9mAWV4dG4DYWVtAjExAGJyaWQRMW44OG45NUdETUFlIdFpEZVRzcnRjBmFwcF9pZBAyMjIwMzkxNzg4MjAwODkyAAEex_Ou3dPQCvkBtLpg_xlswO-lBKAzNNDYSL05Vs8eG4Fu40oLUztzEh7CxVM_aem_6Pu0-NnC01C7CJn7npAZJA

TRI GENERALA

Već sam na svom dacebooku objavio sliku trojice generala Stanka Sopte, Željka Glasnovića i Mija Jelića. To je zabilježio i portal Kamenjar.com:
GENERALI JELIĆ, SOPTA I GLASNOVIĆ POSLALI SNAŽNU PORUKU

20/07/2025

General Željko Glasnović s generalom zbora HVO-a Stankom Soptom i generalom HVO-a Zlatanom Mijom Jelićem

Željko Glasnović objavio je fotografiju sa Zlatanom Mijom Jelićem i Stankom Soptom, poručivši kako se bojišnica možda promijenila, ali da zadaća i dalje ostaje ista. „Jednom vojnici, uvijek vojnici“, poručio je Glasnović.

Željko Glasnović: Zadaća je ostala ista

„Mi smo živi svjedoci onoga što vi pokušavate zaniijekati, zatrti i utišati. Jednom vojnici, uvijek vojnici. Bojišnica se promijenila ali zadaća je ostala ista. Uvijek u pripravnosti!“ , napisao je Glasnović na društvenim mrežama uz zajedničku fotografiju s ratnim zapovjednicima HVO-a, generalima Stankom Soptom i Zlatanom Mijom Jelićem.

Vojnici i dalje na prvoj crti – istine i pravde

Poruka „Uvijek u pripravnosti“ podsjetnik je na ulogu koju su bivši vojnici preuzeli u javnom prostoru, kao svjedoci povijesnih događaja, ali i kao zaštitnici digniteta hrvatskih branitelja. Njihov glas, kako poručuje Glasnović, nije se utišao niti će, unatoč pokušajima da se istina o obrambenom karakteru rata relativizira.

Generali Sopta i Jelić također su i ranije istupali u javnosti s porukama koje naglašavaju potrebu obrane istine i časti HVO-a, a podrška generala Glasnovića samo dodatno učvršćuje zajedništvo među braniteljima u vremenu kada se brojni politički procesi pokušavaju graditi na iskrivljenim narativima.

Objava je naišla na snažan odjek među pratiteljima na društvenim mrežama, osobito među veteranima Domovinskog rata i pripadnicima

HVO-a, koji ističu kako ne smije biti zaborava ni šutnje kada je riječ o obrani domovine.

<https://kamenjar.com/generali-jelic-sopta-i-glasnovic-poslali-snaznu-poruku/>

Slika generala Glasnovića s kojim sam surađivao u raznim prigodama me je obradovala zato što su i dvojica generala HVO-a također moji dragi prijatelji.

S generalom Soptom sam sudjelovao u Širokom Brijegu u povodu otkrivanja spomenik Utemeljitelju RH akademiku Franji Tuđmanu, djelu Kazimira Hrastea. Naime govorio sam na tribinu dan uoči otvaranja, a među govornicima na svečanosti otvaranja spomenika bio je general Stanko Sopta Baja. Zadnji put smo se družili nedavno poslije Sveta misa zadušnica za pokojnog ministra obrane Republike Hrvatske, generala Gojka Šuška.

Prije nekoliko dana na facebooku sam dao vijest i o generalu Zlatanu Miju Jeliću:

<https://kamenjar.com/generali-jelic-sopta-i-glasnovic-poslali-snaznu-poruku/>

S njim sam prijateljevao od njegovog dolaska u RH. Hrvatski general se nije samo branio od optužbi. Pokazalo se prilikom njegovih nastupa u TV emisijama da je prava hodajuća enciklopedija o zločinima nad Hrvatima u BIH. Tako je nastala i knjiga "Domovinski rat i zločini nad Hrvatima u Bosni i Hercegovini, 1991. – 1995" su objavili Udruga Hrvatska zvona i Hrvatski memorijalno-dokumentacijski centar Domovinskog rata, na hrvatskom i engleskom jeziku. Njezini autori su povjesničari iz Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata (HMDCDR), dr. sc. Davor Marijan i dr. sc. Ante Nazor te general Zlatan Mijo Jelić i brigadir Petar Kolakušić.

General Jelić mi je želio pokloniti tu knjigu na predstavljanju knjige:

J. Pečarić, Mojih sto knjiga, Zagreb, 2020, str. 285.

Bio je sigurno zadovoljan jer je na predstavljanju bio i Dario Kordić sa suprugom. Ali to je bilo 'predstavljanje iznenađenja' jer je knjiga bila posvećena mom dragom prijatelju Stanku Šariću u povodu šezdesete

obljetnice njegova rođenja. General se brzo snašao i umjesto meni knjigu je poklonio slavljeniku, a meni je knjigu obećao.

Nedavno sam imao obiteljsko druženje s prof. dr. sc. Julijem Jakšetićem u isto vrijeme kada je tamo bio i naš general. Naravno društvo ga je čekalo jer je morao malo biti i sa nama.

I tada se i odigrao završetak tog predstavljanja iz 2020. godine. Naime, general Jelić mi je poklonio obećanu knjigu. Dobitnik je bio i prof. Jakšetić jer je knjigu i on dobio na poklon.

Prof. Jakšetić je lijevo na posljednjoj slici s predstavljanja iz 2020. jer je knjigu i on dobio na poklon. Mnogo više o tom predstavljanju dano je u knjizi:

J. Pečarić, Dva prijatelja / Stanko Šarić, Zagreb, 2021., str. 348.

Josip Pečaruć

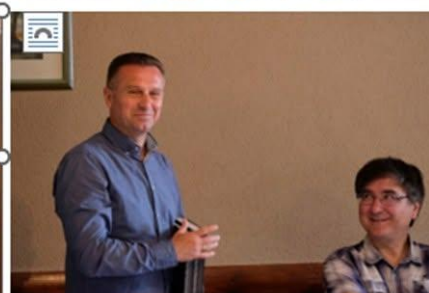

Foto: fah

SRAZ POVJESNIČARA⁹

MARIJAN OPOVRGAVA KLASIĆA: PARTIZANI SU OSVOJILI VLAST UZ KLJUČNU POMOĆ STALJINA I SAVEZNIKA

27. prosinca 2025. u 12:15

⁹ Zapravo radi se o srazu povjesničara i 'istoričara'.

Na mrežnom portalu **24sata** u rubrici **Kronike povjesničara** objavljen je tekst **Hrvoja Klasića** koji se dijelom odnosi na prinos partizana, odnosno Narodnooslobodilačke vojske Jugoslavije (NOVJ) – u završnici rata Jugoslavenske armije (JA) – općoj pobjedi nad fašizmom. Povjesničar s Hrvatskog instituta za povijest **Davor Marijan** opovrgava Klasićevu tvrdnju u članku: **“Jesu li Titovi partizani na čelu s komunistima sami osvojili vlast u Jugoslaviji?”**.

> Klasić zaziva progon zbog okruglog stola; Jonjić odgovara: Kakav je povjesničar, takav je i pravnik

U svom tekstu Klasić izrijeком tvrdi: „Za razliku od ustaša, **komunisti su organizirali partizanski pokret bez strane pomoći**. U velikim bitkama nisu im bokove čuvali moćni saveznici. Slobodne teritorije, posebno na području NDH, **oslobađali su sami**, bez ičije pomoći. Oružani otpor Nijemcima, Talijanima i vojsci NDH podrazumijevao je nevjerojatnu hrabrost. Kakvu, takvih razmjera i s takvom efikasnošću, **nije pokazivao nitko u okupiranoj Europi**. Za razliku od ustaša kojima je vlast u državi poklonjena, partizani na čelu s komunistima su **vlast sami osvojili**.“

Marijan: Crvena armija u mjesec dana je odnijela ključnu prevagu

U članku, koji u cijelosti možete pročitati [ovdje](#), Marijan propituje jesu li partizani, odnosno Narodnooslobodilačka vojska Jugoslavije (Jugoslavenska armija) **sami, bez pomoći Saveznika, oslobodili teritorij Jugoslavije** u Drugom svjetskom ratu kao što se često tvrdi u medijskim napisima. Istražuje se jesu li partizani u ratu bili izolirana i neprijateljem okružena oružana sila ili su bili **dio širega napora antihitlerovske koalicije**, posebice u drugoj, odlučujućoj polovici rata.

Marijan navodi kako je Staljinova Crvena armija u mjesec dana odnijela **ključnu prevagu** u borbi za Jugoslaviju kad je pod svoj nadzor stavila **istočnu Srbiju i Banat**. Kruna njezina angažmana bila je zauzimanje **Beograda u listopadu 1944.** godine. Bitka za Beograd bila je i jedini sraz koji je donekle usporediv s nizom bitaka (manjih, ali bitaka) koje su vodili Crvena armija na Istoku i zapadni Saveznici u Africi te na jugu i zapadu Europe.

Sve ostalo što se zbivalo na jugoslavenskom ratištu od lipnja 1941. do kraja rata u nekim se ozbiljnijim pregledima Drugoga svjetskog rata i ne spominje, tvrdi Marijan.

Potom nastavlja: “Tito je tako zapravo uspio u svojem naumu da **komunisti dočekaju Crvenu armiju** s oružjem u rukama, što je bio osnovni moto s kojim je krenuo u rat 1941. očekujući njezin brz dolazak u Jugoslaviju. Zauzvrat je, nakon definitivnoga raskida 1949., uloga Crvene armije minorizirana i tek se 1989. u jednom od svezaka Titovih sabranih djela, u bilješci bez izvora pojavio podatak da je Crvena armija s oko **414.000 vojnika** sudjelovala u operacijama oslobađanja Srbije. Upitno je jesu li u tom razdoblju partizani u Srbiji imali 100.000 naoružanih ljudi, od kojih je većina bila novomobilizirana i bez borbenog iskustva”.

> Davor Marijan: ‘Revizionizam’ je bio u sferi marksizma, a vratio ga je Slavko Goldstein

Velika saveznička pomoć dolazila je i iz zraka

Dodaje i: “Pomoć nije prešućivana, no **marginalizirana** je kroz tvrdnje, koje su plasirane i u udžbenike, da je NOVJ uz pomoć Crvene armije oslobodio Beograd. U stvarnosti je bilo obrnuto, **Beograd je oslobodila Crvena armija uza sudjelovanje partizana**. Uz to su u sovjetskoj organizaciji snage iz triju bugarskih armija angažirane u listopadu i studenom 1944. u borbama u **istočnoj Srbiji, Makedoniji i na Kosovu**, a u prosincu i u **Srijemu**. Taj su prinos u Jugoslaviji poprilično omalovažavali”, napisao je Marijan.

Veliku pomoć NOVJ je dobio i **savezničkom potporom iz zraka** od kraja 1943. do kraja rata.

Nakon što je citirao desetke drugih izvora, Marijan donosi sud: “Zaključno se može ustvrditi da je pobjeda partizana, odnosno NOVJ-a (Jugoslavenske armije) u Drugom svjetskom ratu umnogome **ostvorena zahvaljujući vojnoj prisutnosti i potpori Saveznika**, prije svega Crvene armije. Nakon političkoga razlaza Jugoslavije i SSSR-a, vlasti socijalističke Jugoslavije **svjesno su umanjivale savezničke prinose**, što se reflektiralo

na tadašnju jugoslavensku historiografiju, a danas se **nekritički pojavljuje i u suvremenoj hrvatskoj javnosti i historiografiji**“.

> **Davor Marijan: O ‘hrvatskom’ antifašizmu i njegovim vrijednostima**

https://narod.hr/vjera-i-kultura/marijan-opovrgava-klasica-partizani-su-osvojili-vlast-uz-kljucnu-pomoc-staljina-i-saveznika?fbclid=IwY2xjawTvvWdwZG9mAWV4dG4DYWVtAjExAHNydGMGYXBwX2lkEDlYmJAzOTE3ODgyMDA4OTIAAR5XqNUfn8xe662OFhova6r1YYZ484Swu32obxd-WvNMu5fLi4tKm7DVhUL9lw_aem_o3jlQSE_DWL1dsjd57TMIQ

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ - ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih

svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1.741, citata: 27.057, H-index: 59;

MathSciNet: publikacija: 1.410, citata: 7.740, H-index: 29;

Scopus: publikacija: 871, citata: 9261, H-index: 42;

WoS: publikacija: 869, citata: 8120, H-index: 39.

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 22 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju

u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.

Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:

J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi” dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>

Glavni urednik je časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“ i „The Pečarić Journal of Mathematical Inequalities“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

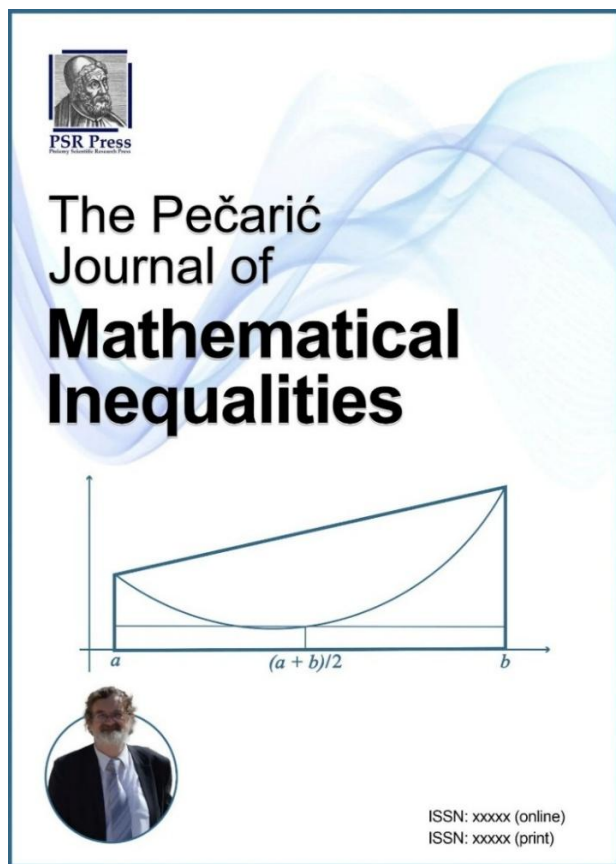
U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014

– One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova, Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana.

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je

tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu "Nature", a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397-4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.*“

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 270 publicističkih knjiga.

16. 6. 2026.

PRILOZI ŽIVOTOPISU

PREKO 1400 MOJIH PUBLIKACIJA NA MATH.SCI.NETU: PISMO AKADEMIKA DUJELLE

to: athSciNet
7 Feb 2026
Dujella
Pečarić

Probao sam vidjeti bi li znao izvući iz MathSciNeta

listu matematičara s najviše radova,

pa sam zaključio da ne znam.

Ali za zbMATH (nekadasnji Zentralblatt für mathematik)

barem u teoriji znan što bi trebalo napraviti, ali praksa mi "šteka", tako da lista koju sam dobio nije najpouzdanija,

ali nadam se da nije daleko od prave:

- 1864 Agarwal, Ravi P.
- 1646 O'Regan, Donal
- 1596 Srivastava, Hari Mohan
- 1574 Erdős, Pál
- 1471 Ballico, Edoardo
- 1392 Pečarić, Josip
- 1360 Dragomir, Sever Silvestru
- 1360 Shelah, Saharon
- 1278 Llibre, Jaume
- 1259 Argyros, Ioannis Konstantinos
- 1215 Godeaux, Lucien
- 1202 Cao, Jinde
- 1130 Papageorgiou, Nikolaos S.
- 1093 Băleanu, Dumitru I.
- 1060 Balakrishnan, Narayanaswamy
- 1007 Kim, Taekyun
- 1007 Yao, Jen-Chih

A kad za one s ove liste u MathSciNetu "rucno" izvucem podatke, dobijem (takodjer nepouzdanu) listu za MathSciNet:

- Agarwal, Ravi P. (1836)
- O'Regan, Donal (1660)
- Srivastava, Hari Mohan (1509)
- Erdős, Pál (1448)
- Pečarić, Josip (1404)
- Ballico, Edoardo (1399)
- Dragomir, Sever Silvestru (1310)
- Llibre, Jaume (1278)
- Argyros, Ioannis Konstantinos (1250)
- Băleanu, Dumitru I. (1241)
- Cao, Jinde (1214)
- Shelah, Saharon (1208)

Papageorgiou, Nikolaos S. (1133)
Balakrishnan, Narayanaswamy (1074)

I u jednoj i u drugoj listi,
izlistao sam one s preko 1000 radova
(prva lista za broj radova u zbMATH,
a druga za broj radova u MathSciNet).
Brojevi su točni, jedino je upitno
jesam li nekoga greškom izostavio
(pogotovo ako netko možda ima puno više radova u MathSciNetu
nego u zbMATH, među ovima koje sam izlistao čini se da nema takvih).
I po jednoj i po drugoj si u samom svjetskom vrhu!
Čestitam!
Pozdrav, Duje

PEČARIĆ PSR SERIES IN MATHEMATICAL INEQUALITIES

Ptolemy Scientific Research Press (PSR Press), part of the *Ptolemy Institute of Scientific Research and Technology* je krajem prošle godine počeo objavljivati novi matematički časopis

THE PEČARIĆ JOURNAL OF MATHEMATICAL INEQUALITIES

<https://pisrt.org/psr-press/journals/pjmi/>

Profesor dr. sc. Ghulam Farid javlja da je krenula i serija monografija u izdanju istog instituta (PSR):

PEČARIĆ PSR SERIES IN MATHEMATICAL INEQUALITIES.

are Published

6 Jun 2026 07:42:57 +0000

m Farid <faridphdsms@outlook.com>

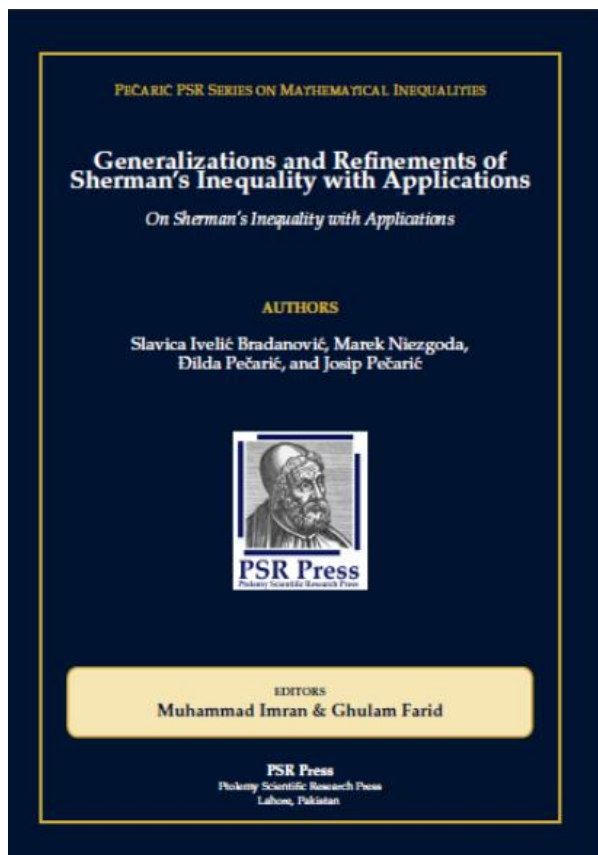
Pečarić <jopecaric@gmail.com>

Dear Sir,

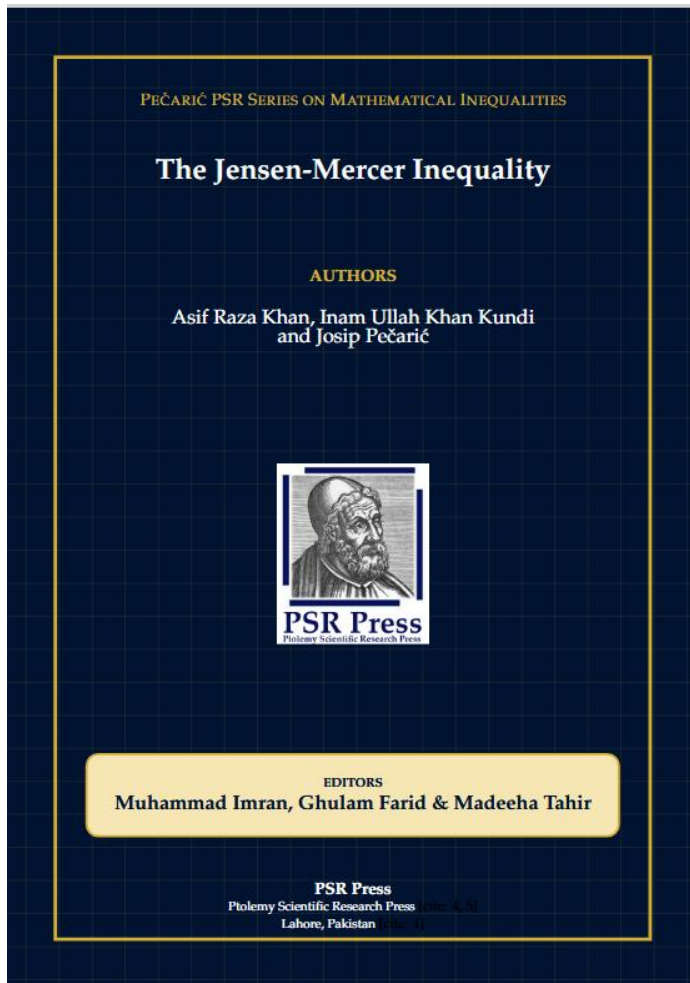
Please see links below <https://pisrt.org/books/generalizations-and-refinements-of-shermans-inequality-with-applications/>
<https://pisrt.org/books/the-jensen-mercer-inequality/>

Best Regards,
G Farid

Knjige možete naći na linkovima:

[FinalSherman-Book-by-Bradanovic-Niezgoda-Pečarić-and-Pečarić.pdf](#)

IFinal-Jensen-Mercer-Book-by-Khan-and-Josip-E-Pecaric.pdf